Ileana TODORAN
COMORI DIN RUINE
Editura Info Rapărt 2019
Coperta: *Colecţia Info Art*
Redactor: *Petre Rău*
© Editura Info Rapărt e
Galaţi, România

„A avut atâtea necazuri în viaţă încât nu poate să fie decât fericită” (Romain Gary, „Clar de femeie”)

„Suntem mult prea slabi ca să ne permitem să fim învinşi” (Romain Gary, „Clar de femeie”)

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

Cap. 1. Recunoscător pentru potopuri şi apoca... lipsuri, dansez gol, în abis, împreună cu Madame Dezastru, drept şi demn căci sunt prea anchilozat să-mi îndoi genunchii / 8

Cap. 2. Semne bune din Olimp, pe lângă cele de pe corp şi din suflet. Sincer, prefer urma unui sărut de vampir decât pe cea a lanţurilor şi piroanelor / 34

Cap. 3. Marile PUTEri şi măreţele lor realizări / 50 Cap. 4. China: Marele Zid şi Marile Ziduri / 65 Cap. 5. Comori din ruine / 72

Cap. 6. Inimi pictate cu sânge / 93

Cap. 7. Condamnaţi bebeluşii-terorişti care au violat Leviathani şi care au distrus planeta Krypton a lui Superman! / 108

Cap. 8. Trăiască duşmanii poporului, pagubele colaterale, teroriştii, trădătorii şi ruinele (comori)! / 120

Cap. 9. Fie ca mormântul în care te bagă sistemul sanitar şi cel de hârtii al autorităţilor să îngroape şi legile INjustiţiei! / 130

Cap. 10. De acasă aveţi timp pentru telenovela de ură de la Antena 3/ 145

Cap. 11. O gură de aer / 157

Cap. 12. Înlănţuit de braţele tale, Madame Dezastru şi devorat în zori de altfel de păsărică / 168

Cap. 13. Recunoscător să las zeiţele în curul gol, deşi nu le jupoi cât ar trebui / 185
Cap. 14. În caz de sirene afone la şedinţă la palat (în ciuda sângelui băut de la refugiaţi), bune şi dopurile antifonice la ceva! / 199
Cap. 15. După noi, potopul de memorii, melodii, iubire şi… Chanel no. 5, cea mai tare armă chimică din UE / 209
Cap. 16. Un sărut gay salvator, unul de vampir şi o îmbrăţişare titanică pentru echipă, apoi ultimele cuvinte: „noapte bună” / 242

Cuvânt înainte

Această carte prezintă lupta pentru normalitate a titanului Prometeu (Promy) şi a prietenei sale, Ileana (Ile), după revoluţia democratică din Olimp, în ciuda bolilor (Huntington a lui Ile şi insuficienţă renală, hepatică şi cardiacă ale lui Promy) şi dificultăţilor din perioada de tranziţie la democraţie.

Cartea descrie o zi de vineri de-a lui Promy: mers la cabinetul ginecologic (dimineaţa), o şedinţă la palat (la prânz) şi şedinţa cu echipa de seara.

Ziua de vineri este una specială, dedicată iubirii dintre Promy şi Ile, când ascultă melodiile lor şi rememorează povestea lor de dragoste (după-amiaza şi seara).

Tot din iubire au reacţionat şi la alte campanii de pe Pământ: din România (legile justiţiei şi noul cod penal), China (recoltarea forţată de organe, deportarea refugiaţilor coreeni, nerecunoaşterea masacrului de la Tiananmen), Iran (lupta pentru drepturile femeii), Statele Unite (respingerea refugiaţilor), Rusia (propaganda şi încălcarea drepturilor omului) şi Siria (crimele împotriva umanităţii comise de dictatură şi în război).

Apropo de Siria şi iubire, în Ghouta de Est, oamenii desenează inimi pe ruine. Rumi Mowlana spunea că „omul lui Dumnezeu e comoara din ruină”. În ciuda aparenţelor, în Siria au rămas nu numai ruine, ci şi comori din ruine. Vă invităm şi pe dumneavoastră să descoperiţi în această

carte cea mai mare comoară din ruină: iubirea.

Comori din ruine

Rumi Mowlana spunea că „omul lui Dumnezeu e comoara din ruină”.

În Ghouta de Est, se pare că au rămas numai ruine (fără comori), ruine-oameni şi ruine-locuri, după cinci ani de asediu „atacuri cu bombe-butoi, atacuri chimice, cu clor şi gaz sarin, spitale şi echipe de salvare „White Helmets” bombardate şi distruse, mâncat iarbă (iarbă obişnuită, nu vreuna cu proprietăţi speciale), pisici şi zeamă de dărâmături

(gătită – cât am mai găsit lemne de foc din vechea mobilă, apoi am recurs la supă de găluşti de dărâmături crude, înmuiate în propria noastră urină), înghiţind disperaţi şi vomitând după aceea scârbiţi propaganda de peste tot.

Mai disperaţi şi scârbiţi de abandonul şi uitarea lumii decât de mizerie, teroare, război şi dictatură.

Însă nu totul îmi provoacă disperare şi dezgust.

De pildă, gândul la logodnica mea, refugiată în Germania. Mă bucur pentru ea, deşi nu prea cred că voi apuca să o revăd şi că ne vom mai căsători.

Totuşi, nu vreau să-mi pierd complet speranţa.

Parcă-i văd surâsul suav şi gropiţele pe care le face când zâmbeşte, văd cum se înroşeşte când mă priveşte şi cum îşi pleacă genele lungi, negre, arcuite.

Cu gândul la ea, cu toate că sunt bolnav şi slăbit, o legumă putrezită de 36 de kile, iar dorul mă sfâşie ca o bombă-butoi şi emoţia mă sufocă precum un atac chimic cu clor sau gaz sarin, desenez în fiecare zi inimioare roşii pe zidurile dărâmate (cu sângele meu şi al celorlalţi, dacă nu am cu ce).

Şi, atunci când termin una de desenat, nu ştiu de ce, dar mă simt de parcă, bizar, am redescoperit în mine şi în lume câte o comoară ascunsă în ruine.

1. Recunoscător pentru potopuri şi apoca… lipsuri, dansez gol, în abis, împreună cu Madame Dezastru, drept şi demn căci sunt prea anchilozat

să-mi îndoi genunchii

A mai văzut cineva un Sisif fericit? A mai văzut cineva un Iov fericit? A mai văzut cineva un titan fericit? Şi încă eram invidios pe Sisif (preocupat exclusiv de bolovanul lui) ori pe Iov cu bubele lui, ce griji aveau ei? Nu mai zic de androizi: ăştia mi se păreau cei mai fericiţi şi fără griji, deci cei mai de invidiat. Îmi punea Ile, prietena mea, cândva întrebarea asta cu titanul, o întrebare retorică, fără răspuns sau cu răspuns de tip barzăcopilviezure (ultimele cuvinte din limba dacă), pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză sau supercalifragilisticexpialidocious, cuvinte care se spun când nu ai nimic de spus. Şi eu, la rândul meu mi-o adresam pe un ton complice, cu subînţelesuri. Haideţi să răspund la întrebarea fără răspuns. Eu sunt fericit. Dar voi?

Cum? După ce am putrezit mii şi mii de ani în lanţuri, pe Elbrus şi apoi în Tartar? Fericit acum, acasă în exil (exilul din propria ta ţară e şi mai dureros)? Fericit când nici eu însumi nu mi-am dat mai niciodată vreo şansă la viaţă şi la fericire şi n-am putut fie deloc să trăiesc (eram un zombie cu viaţă de zombie, „viaţă de zombie" e contradicţie în termeni, zombie înseamnă mort), fie nu puteam nici să mor, nici să trăiesc (asta se numeşte supravieţuire… şi e o agonie şi degradare perpetuă foarte departe de ce înseamnă viaţa).

Pot fi fericit când sufăr ori când alţii suferă? Şi eu am suferit şi sufăr atroce. Încă mai sufăr pentru mine şi ceilalţi (toată lumea e bolnavă, traumatizată şi la închisoare, zice Ile şi sunt de acord). Ile nu îndrăzneşte încă să fie fericită fără să se simtă vinovată şi ruşinată (când alţii suferă). Continuă să aibă parte de supradoze de durere (mai frecvent) şi de fericire (mai rar), iar pentru durere

(odată cu faptele bune şi operele) nu-şi cere scuze, însă pentru fericire da. Eu nu.

Fericit şi ca personaj şi autor? Da, chiar dacă, după cum vedeţi, încă mai sunt personaj şi autor (e şi

responsabilitatea lui Ile aici, dar mi-am asumat şi eu, se pare că îmi lasă aici ultimele cuvinte a, nu ultimul cuvânt, ne-am săturat amândoi de ultimele cuvinte gen „vine potopul” şi înjurături de mamă pentru Big Brotheri şi sisteme, inclusiv „mai bine condamnat pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură” (de ce trebuie să fie mereu condamnaţi cei care ar trebuie premiaţi şi premiaţi cei care ar trebui condamnaţi?), vreau să mai zic şi „vă iubesc”, „suneteţi hobbiţi” şi „all apologies” de la Nirvāṇa (*What else should I be? All apologies. What else could I say? Everyone is gay. What else could I write? I don’t have the right. What else should I be? All apologies.*).

Scuze că sunt gay, animal, legumă, zombie, „şarpe cu clopoţei (şi cu ochelari)”, „nebună”, „maimuţă posedată”, „beţivă”, „pupăză”, „femeie născută la sindrom premenstrual”, „catastrofă”, „dezastru”, „căţea turbată”, „vacă proastă”, „şobolan împuţit”, „băsistă”, „intelectual de-al lui Băsescu”, „sclavă obraznică”, „băgăcioasă”, „Vampi”, „Fata lui Dracula”, „golancă”, „ciumpalacă”, „teroristă”, „trădătoare”, „jegoasa de la nouă”, „indian”, „fantomă”, „curvă” finanţată din diaspora, „animal nazist”, „mutantă”, „handicapată” (cele între ghilimele reprezintă lista de etichete şi epitete a prietenei mele, Ile pe care mi-o asum cu mândrie revoluţionară şi avânt muncitoresc din solidaritate de stângaci). Altfel nu regret nimic (*je ne regrette rien*), fapte bune şi opere nici atât, şi cum le-am spus zeilor pe Elbrus, cine a greşit să-şi ceară iertare, dar lor le pare rău că doar că a rămas o legumă din mine sau din altcineva.

Da, *je ne regrette rien*. Sunt recunoscător pentru toate, pentru tot ce am făcut şi am suferit, pentru că am rezistat şi am ajuns până aici, în ciuda zeilor (nu pot să cred, e o surpriză şi pentru mine). Sunt recunoscător celor care au făcut lucruri bune şi frumoase pentru că în-au bucurat şi m-au stimulat să fac lucruri bune şi frumoase. În acelaşi timp, sunt recunoscător celor care au făcut lucruri rele şi urâte pentru că în-au îndurerat şi m-au stimulat să fac lucruri bune şi frumoase. Recunoscător şi celor

indiferenţi pentru că aşa am putut înţelege indiferenţa şi am devenit capabil să-mi pese (m-am simţit şi eu atât de abandonat pe Elbrus încât îmi doream să vină cineva să mă scuipe, numai să nu mă ignore).

Şi, apropo de personajele interpretate, cum eram blestemat de regulă să putrezesc prin Tartaruri şi Elbrusuri, în ger şi jeg, cu lanţuri, piroane şi vulturul înfipt în ficat, s-a întâmplat şi să-mi placă un rol anume, unul atipic. Mai exact, a fost o binecuvântare pentru mine să fiu blestemat să devin pisicuţă de Cheshire. Asta's-a produs când a căzut Ile prin gaura de la budă în Ţara Minunilor şi am venit's-o ajut să ajungă înapoi în Titan (în cartier şi în Titanul Prometeu, în mine adică) şi pe insula Pink de pe planeta Gliese unde am făcut noi prima dată dragoste, lingându-ne zăpadă roz de căpşuni de pe fund şi de pe organele genitale. Da, vreau să fiu aşa, pisicuţă de Cheshire, ăsta da blestem, accept şi să fiu autor şi personaj dacă sunt blestemat să rămân pisică de Cheshire. Şi, să vă spun un secret, probabil sunteţi curioşi dacă Promy (titanul Prometeu) toarce sau nu. Păi, toarce, săracul, dacă e mângâiat şi el şi scărpinat pe burtică şi la coaie.

* * *

Credeţi că am, în sfârşit, 5 minute de linişte şi pace pe săptămână aşa cum mi se făcuse raţie cu 4 – 5 ani în urmă, după o viaţă de chinuri, într-o perioadă frământată de la şi de după revoluţia noastră democratică, cuprinsă de răpirizatentate ca-n Siria (nu sunt singurul, Ile are şi ea nevoie, la fel ca miliarde alţii)? Nu, dar poate le voi găsi la masa de pomenire din filmul lui Cristi Puiu, „Sieranevada" (masa de reunire a familiei pentru pacea sufletului mortului… pacea scandalului nonstop) ori la spital în filmul „Inimi cicatrizate" al lui Radu Jude, în mijlocul conflictelor dintre bolnavii de tuberculoză osoasă pro-nazişti (fani ai lui Nae Ionescu ori Cioran) şi cei anti-nazişti.

Ori la mesele de familie de duminică ale lui Ile de când era mică: mătuşă-sa, Nana, le ţinea predici ore în şir, bunica, Mama Coca, corecta cât putea greşelile

gramaticale (avea această manie) până când nu mai rezista predicilor (nu erorilor) şi leşina, Charlie, căţelul, lătra, tatăl lui Ile lustruia cocoloaşe de pâine, Ile o bombarda pe mătuşă-sa cu ele, iar maică-sa se refugia la bucătărie. Hm, asta nu era pace, dar nici tăcerea pumnului în gură nu e pace. Revoluţia ne-a eliberat măcar de tăcerea pumnului în gură (chit că ni-l mai băgăm şi singuri, şocaţi, îngroziţi, ruşinaţi, scârbiţi şi îndureraţi de toate câte au fost şi mai sunt).

Deşi nu aveam niciun chef, revoluţia era singura salvare pentru noi (pentru Ile, pentru mine şi pentru Mene (Meneceu), frate-miu, aflat în închisoare, în Tartar, încă din copilărie, pentru că se opusese tiraniei zeilor), unica şansă. Am văzut recent ce zicea Radu Filipescu, fost disident anticomunist şi deţinut politic, despre proteste, detenţie şi revoluţie: „Când în-au eliberat, n-a fost aşa mare bucurie cum a fost la Revoluţie" când, din cauza emoţiilor, abia a reuşit să strige: „Jos comunismul! Libertate!". La revoluţia din România şi la cea din Olimp au fost şi cele mai fericite zile din viaţa lui Ile, chiar dacă ştiam amândoi că revoluţiile se fură (şi le furăm chiar noi, nu suntem noi mereu vinovaţi şi condamnaţi şi că am violat Leviathani şi că am distrus Pământul şi planeta Krypton a lui Superman?) şi că cel mai important lucru e (r) evoluţia interioară, nu cea exterioară.

Eu eram atunci prea epuizat (de mileniile de chinuri) şi scârbit pentru a fi entuziast, dar mi-am intrat în rol, am urcat pe tronul zeilor cântând manele („Mişcă, mişcă din buric"), dansând lasciv din buric şi aruncând fulgeraşe ca vechii stăpâni ai Olimpului. Mare noroc că Madame Hera era captiva (tă) de serialul „Suleyman Magnificul", total transpusă în film, aşa am putut ocupa tronul rapid şi scăpa uşor de ea. În prezent, încă vreau alea 5 minute de linişte şi pace (pe care probabil nu o să le am niciodată, la fel ca Ile, sunt tânăr şi neliniştit (ca-n serialul „Tânăr şi neliniştit", preferat al mamei Coca, bunica lui Ile, cel care a ajutat-o să supravieţuiască de ani la rând… aşteptând finalul), nu tânăr şi liniştit ca Hruşcă ce cântă colinde şi

vara în Vamă). Dar acum măcar sunt mai fericit şi mai împăcat.

* * *

Dacă îmi cereţi să fac o evaluare, nu pot spune decât că e incomparabil, cum poţi să compari ce a fost cu ce e? Acum sunt memoriale ale holocaustului olimpian, fie şi cu bucăţele de organe de la noi, libertate, democraţie ca în România, incomparabil cu ce era pe vremea comunismului, chiar dacă fantoma acestuia mai bântuie societatea românească (şi aş vrea să fie peste tot libertate şi democraţie pe Pământ). Asta la nivel macro (ce se reflectă şi pe plan micro). Iar, în plan personal, la nivelul activităţilor cotidiene, am urmat exemplul lui Ile şi am învăţat să iau o pauză (aplic inclusiv teorema lui Ile, singura ei mare descoperire, că „duminica e zi sfântă, ce pula mea”), pot să zac liniştit în pat, în curul gol, cu picioarele întinse, răpit de ea şi înlănţuit de braţele ei, strivit într-o îmbrăţişare titanică până mă fac praf şi, dacă tot sunt praf, să fiu praf de stele măcar şi să zbor. Sunt recunoscător de toate astea şi că ne simţim ceva mai bine amândoi, şi eu, şi Ile: eu după transplanturile de ficat, rinichi şi inimă pentru insuficienţă hepatică, renală şi cardiacă din 2015 (cu organe create de mine la laborator, nu de la prizonierii chinezi), Ile în ce priveşte boala Huntington, datorită tetrabenazinei şi a unui medicament cu efect anti-epileptic, a acidului valproic. De fapt, „nu lucrurile te afectează, ci părerea ta despre ele” (Marcus Aurelius). Percepţia. Deşi, recunosc, am fost marcat de toate câte’s-au petrecut (şi Ile), afectat şi fizic, şi psihic. Şi nimeni nu e invulnerabil. Dar, dacă vine potopul (şi este parcă mereu, în ciuda lucrurilor bune întâmplate în ultimii ani în Olimp, potopul (fie el şi de bombe-butoi (butoaie umplute cu fragmente metalice şi explozibili aruncate din elicoptere) ca-n Siria), să ţinem aprinsă cât mai mult o flacără din focul sacru şi să dansăm dansul dezastrelor ca Zorba (eu şi cu Ile, Monsieur şi Madame

Dezastru împreună).

Să zic atunci, în plin potop, că sunt fericit ca

Steinhardt când a descoperit fericirea credinţei la închisoarea comunistă ori ca Leon Schallmon dn „Harald şi luna verde” (Nora Iuga), o legumă putrezită de 40 de kile (ca mine pe Elbrus ori în Tartar), ce căra bolovani ore în şir, sisific şi el, în lagărul fascist de la Sachsenhausen, pentru moment însă eliberat (în mintea sa) şi fericit să-l mângâie în tăcere, cu privirea şi gândurile (căci nu avea voie să vorbească, nici să-l atingă), pe prietenul şi fostul său coleg şi discipol, un adolescent pe care-l proteja, Lonko Zander? Bucurându-se de viaţă amândoi (spărgând astfel şi blestemata de centură de castitate impusă de regimul nazist).

Ori ca Matei Brunul, păpuşarul, dansând cu o păpuşă improvizată la închisoare (comunistă) la Galaţi, împreună cu gardianul Zacornea, învăţăcelul în arta păpuşilor. Ori ca cei din echipele de salvare Syria Civil Defence („White helmets”, „Căştile albe”), medicii, activiştii din Siria de care mi-a tot povestit Ile şi pe care războiul nu i-a dezumanizat, ci i-a făcut mai buni. Ori ca atunci când eu însumi am primit un sărut gay salvator, o limbuţă să-mi lângă rănile, lacrimi să le spele şi o îmbrăţişare titanică să mă facă praf de stele cum’s-a întâmplat chiar pe Elbrus sau în Tartar cu Ile, Her (Heracle) sau Bebe inorogul şi am sfidat şi atunci legile infernului.

Percepţia, de acord cu Marcus Aurelius, contează extraordinar. Numai că, dacă eşti prea bacterie putrezită (cum am fost eu multă vreme, şi Ile, şi mulţi alţii, din păcate), nu mai poţi percepe cum trebuie fericirea. Nu am spus tot eu că, până relativ recent, cea mai fericită parte a vieţii mele au fost leşinurile (doar ele te scapă de chinurile de pe Elbrus sau din Tartar)? Iată, pe Elbrus, la început numeri secundele (şi Dostoievski le-a numărat înainte de execuţia sa transformată ulterior în condamnare în Siberia, pentru mine a devenit o rutină număratul secundelor, deşi îmi tot juram că n-o mai fac), vrând totuşi cu disperare să trăieşti şi să te scoată cineva de acolo, apoi ţi se pare că nu mai e nicio speranţă, e prea târziu pentru tine să mai fi fericit, crezi că mai bine te lasă să dispari de

tot decât să continui agonia şi descompunerea, iar la un moment dat ajungi să nu mai înţelegi nimic, să nu mai fi conştient de nimic şi să nu-şi mai doreşti nimic, nici măcar să mori (eşti, oricum, cumva mort – zombie deja). Era valabil şi pentru Ile pe Elbrus… inclusiv cel de la birou ori al bolilor. Deşi ea vrea să fie conştientă şi se sperie când nu e.

Să savurez atunci şi să fiu recunoscător aşadar pentru potopuri, holocausturi şi apoca… lipsuri (câte au fost şi mai sunt) şi să dansez în ele cu Ile, goi în abis (suntem mereu în curul gol, dottore el-Gol, maeştrii transparenţei, străvezii de vezi prin noi şi curge din noi totul în public, până nu mai are ce şi ne mâncăm şi singuri ce nu avem, coaiele de Don Quijote castraţi şi zdrobiţi), Madame şi Monsieur Dezastru, fără să numărăm secundele (Ile oricum a uitat să numere din cauza bolii Huntington, iar în ordine inversă e şi mai dificil)! Dacă suntem proşti de dăm nu din gropi în gropi, ci din abis în abis, şi din potop în potop, aşa ne trebuie.

Dans e şi boala lui Ile, însoţită de mişcări necontrolate, Coreea lui Huntington („coree” înseamnă „dans”). Datorită bolii Huntington, Ile, Madame Dezastru, se află într-un perpetuu dans cu dezastrele, o stare de beţie (gratis, asta e de apreciat, alţii dau o grămadă de bani pentru asta), o rătăcire pentru regăsire, o uitare pentru redescoperire şi o întoarcere la inocenţa de bebeluş. Sincer, am şi eu probleme de gândire, concentrare şi orientare de la insuficienţa cardiacă (stânga sistolică) şi cea hepatică ca Ile. Şi o stare generală de somnolenţă, oboseală şi slăbiciune exact ca ea de la insuficienţa cardiacă, hepatică şi renală.

Uneori, din cauza bolii Huntington, Ile nu doar că uită adresa şi numărul de telefon, nu recunoaşte drumul spre casă şi casă, ci nu mă recunoaşte nici pe mine, dar eu m-am obişnuit să fiu de nerecunoscut, o crustă de puroi şi de jeg din care curg ultimele bucăţele de maţe şi ficat, o legumă putrezită de 40 de kile cu coaiele strivite şi ieşite prin urechi, inima, zdrobită de piron, prin cur, iar rinichii

pe gură şi pe nas. Şi n-am ştiut niciodată ce legume, animale, zombie, fantome, vampiri, mutanţi, terorişti, trădători, duşmanii poporului, diavoli, monştri, catastrofe, dezastre şi coşmaruri suntem.

Totuşi, Ile e disperată să stau cu ea, la fel cum mă agăţam eu de ea, acum 5 ani, când mă aruncase în portalul lunii pline (unde se auzea urletul de durere al Pământului – cutremurător pentru mine, şi nu „Oda bucuriei") şi-mi pierdusem memoria, retrăiam coşmarul de pe Elbrus fără să mai înţeleg nimic şi să mai recunosc pe cineva sau ceva şi mă înfigeam în ea cu unghiile până la sânge. Ea se simţea vinovată şi voia să sară în portal sau pe geam, dar când mi-a simţit unghiile în carne şi ochii implorând-o să stea cu mine, şi-a dat seama că, dacă mă abandona, era şi mai rău pentru mine şi atunci a rămas cu mine şi a avut grijă de mine.

Atunci mi-a înmânat presse-papierul făcut de mine cu coral albastru de pe planeta Gliese (planeta cu oameni obişnuiţi, naturali şi de treabă (nu supraoameni fascişti, capitalişti, comunişti sau jihadişti... supraom comunist şi capitalist a fost şi Ile), cu locuitori responsabili şi empatici în raport cu pământenii, o lume normală, nu paradiziacă pe care eu am ajutat-o ca pe Pământ – cu ştiinţe, arte, focul sacru). Presse-papierul a fost creat special pentru a-i proteja sufletul lui Ile. Se încarcă cu lacrimi. E asemănător cu cel al lui Winston din „1984", simbolul unei lumi mai umane (faţă de prezentul dominat de Big Brother) a trecutului, viselor, nostalgiei, dragostei, unde clopotele de la St. Clement's mai cântă „Portocale şi lămâi". Un presse-papier indestructibil, nu ca al lui Winston din „1984" al lui Orwell, spart de agenţii care-l-au arestat. Presse-papierul era bine încărcat cu lacrimile ei şi a funcţionat, ca dovadă că mi-am revenit (deşi îmi venea să-mi şterg apoi memoria). În primăvarea anului trecut i l-am oferit şi eu, când avea simptome severe de Huntington, era zombie ca la birou, nu mai suporta şi, cel mult, îl ruga pe Dumnezeu's-o ia. A avut şi asupra ei un rol benefic. Oricum, indiferent că ne recunoaştem sau nu, vrem să fim

unul cu celălalt (deşi, nu prea înţeleg, aşa suntem şi mai în pericol decât separat).

La rândul nostru, Mene (fratele meu, Meneceu, eliberat din Tartar la revoluţia noastră democratică, tot legumă putrezită de 40 de kile şi bolnav de cancer la colon) şi cu mine suntem bolnavi, obosiţi, slăbiţi, de-abia ne ţinem pe picioare şi de-abia răsuflăm. De la insuficienţa cardiacă, sufăr de dispnee – respir greu, şuierând şi tuşesc persistent. Hm, mai respirăm? Nu era asta una din întrebările tâmpite din seria „ce faci? Eşti bine? Unde eşti? De ce nu răspunzi? Ce's-a întâmplat? Ce-ai păţit? Pe unde şi cu cine umbli?" Nu eram zombie deja şi atunci ce mai contează? Zombie respiră? Ba da, mai contează, şi eu vreau să respir, oricât de greu, iar Ile să-mi savureze şi să-mi soarbă răsuflarea. Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, sunt stimulat dacă mi se face un pro-test de respiraţie gură la gură, mi se dă un sărut gay salvator şi apoi mi se suflă şuviţa (ultima suflare).

De la insuficienţa cardiacă, renală şi hepatică, acumulez lichide şi fac edeme (umflături la gambe şi glezne), am tensiune (hm, Ile şi maică-sa au tensiune şi colesterol mari, eu le am incalculabile, invidiez muritorii pentru colesterul şi tensiunea măsurabile, bine că nu mai consum ambrozie ca să am şi glicemia necuantificabilă), mă confrunt cu o lipsă a apetitului şi greaţă (Ile le are de la rinită… şi de la politica asta mizerabilă) şi am o stare de oboseală şi slăbiciune. De la insuficienţa hepatică, am o stare permanentă de somnolenţă, diaree, dureri de cap (cefalee) … şi icter, inclusiv ochişorii cu cristalinul de un galben luminos hepatic. De la insuficienţa renală, am urina tulbure / de culoare închisă, cu sânge (hematurie), micţiuni (urinări) frecvente (şi noaptea) cu cantităţi reduse de urină, dureri la urinare, prurit, crampe musculare şi cefalee.

Însă încerc să păstrez totul sub control… control medical vreau să spun, că altfel nu avem totul sub control şi mereu ne izbesc alte potopuri. Astfel, merg lunar la spitalul Ellevalid din Atarsia de pe planeta Gliese şi fac

analize: RMN, ecografii, EKG, sânge, urină (mă întreb de unde mai găsesc un strop, fie şi cu sânge… da, chiar şi sânge, de unde oi mai avea un strop de vărsat?). Din fericire, am beneficiat de gratuitate la operaţiile de transplant, la fel la tratamentul post-operatoriu, spitalizare, analize, consultaţii şi chiar medicamente.

Ei, pe Gliese, sunt recunoscători pentru ajutorul oferit, similar celui de pe Pământ şi sensibili la suferinţele mele/noastre (când au auzit despre ce era vorba pe Elbrus ori în Tartar erau să facă şi ei infarct, iar unul dintre doctori (cardiologul) a leşinat). Suferinţele mele sunt şi ale lor. De asemenea, suferinţele lui Ile sunt şi ale lor (Ile a împărtăşit durerea mea, are rănile şi cicatricele mele de pe corp (urma pironului din piept şi urma ciocului bestiei de vultur de la ficat) şi din suflet). Ea (ca Mene, frate-miu) merge la doctor pe Pământ, nu pe Gliese, dar e mulţumită aşa.

Să regret cumva timpurile când aveam 280 de ani, când eram în putere? Ei, atunci aveam organe de Superman. Da, eram în putere, dar nu la putere. Cu ştii Tu Cine… Zeus şi regimul său (şi nenea Cronos anterior) nu eram la putere, liber chiar atunci când mă aflam la palat, în Olimp, deci, nu eram în lanţuri pe Elbrus sau în Tartar. Sper să nu fiu niciodată nostalgic după vechii măreţi şi glorioşi conducători şi regimurile lor. Dacă oi fi vreodată nostalgic, să-mi daţi, vă rog, o pungă de gheaţă în cap pentru campania „*ice bucket*” pentru conştientizarea şi sensibilizarea cu privire la scleroza laterală amiotrofică să mă trezesc. Apoi mă leg singur şi-mi mănânc ficatul, rinichii şi inima.

Vârsta şi ravagiile bolilor, închisorilor şi traumelor nu m-au îmbătrânit, sunt tânăr şi acum, tânăr şi neliniştit, tânăr, Doamnă, tânăr: „Sunt tânăr, Doamnă, tânăr cu spatele frumos / şi vreau drept hrană lapte din sfârcuri de cometă, / să-mi crească ceru-n suflet şi stelele în os / şi să dezmint zăpada pierdut în piruetă”. Am şi o dovadă: am recuperat la jocurile „de-a Bill şi Monica în Biroul Oval”. Şi eu, şi Ile aveam mari restanţe: Ile n-avusese orgasm până

la 37 de ani, până la mine, iar eu putrezisem pe Elbrus / în Tartar, credeam că sunt ultimul jeg şi că ea nu mă bagă în seamă nici să mă scuipe.

Am profanat chiar tronul zeilor, Mytikas, jucându-ne „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral”. Atunci, a scos politica iar animalul din mine (nu mai ştiu de care animal sunt). Măi, animalule! Măi, animalule nazist! Ce dulce răzbunare! Şi un alt lucru foarte important pentru mine... de la transplanturile din 2015, parte din tratament, care m-a întinerit şi care mi-a stimulat pofta de viaţă: Ile’s-a masturbat lângă patul meu de spital şi mi-a dat să-i miros vaginul.

* * *

Asta da motivaţie! mai sunt şi altele foarte stimulative pentru mine cum ar fi lecţiile de limba chineză cu nepotul meu, Bebe mic, fiul lui frate-miu, Mene (Meneceu) a cărui mamă, Mi Ko, e chinezoaică: pot să mă consider norocos, blestematul de mine, el e un profesor bun şi înţelegător comparativ cu foştii stăpâni din Olimp, mai exact, mă trimite pe Elbrus doar dacă nu îmi fac temele, de data asta pe bună dreptate, logic, nu? Bune şi temele la ceva, vorba lui Hagi (era cu şcoala, dar se aplică). Mă motivează puternic şi să-l duc la grădi pe Bebe mic care are 4 ani. Ah, Mene a putrezit în Tartar din copilărie până la revoluţia noastră de acum 5 ani şi a ieşit de acolo o legumă de 40 de kile, bolnav de cancer de colon. A vrut totuşi să facă un copil, chiar în aceste condiţii.

Nu-mi vine să cred: acum patru ani când Mi Ko, nevasta chinezoaică a lui Mene, era însărcinată, era să fac infarct când am văzut testul de sarcină pozitiv, iar Her (Heracle) a leşinat (e traumatizat, şi-a ucis proprii copii când a fost posedat, din gelozie, de Madame Hera, zeiţa liber aleasă a familiei). Şi eu, şi Her eram absolut convinşi că Bebe mic va ajunge şi el fie în Tartar, fie pe Elbrus, un loc ideal pentru creşterea şi educarea copiilor. Acum toată lumea se bate să-l ducă la grădi şi se face listă în acest scop. Eu am un loc privilegiat pe listă: nu sunt doar

unchiul său, ci şi elevul său la limba chineză.

Desigur, adică probabil, mai sunt alte lucruri motivante: Ile mai are să-mi dea 27 de sticle de votcă, datorie de la pariuri. De abia mi-a dat-o pe a 28-a (chit că nu bea niciunul dintre noi, că noi ne îmbătăm exclusiv cu limonade cu sirop de arţar, ceai de urzici şi bere fără alcool… pe lângă beţia cu focul sacru al iubirii). Mai mult, încerc să-mi continui partidele de şah cu Mene (să-l bat şi eu o dată că, până acum, m-a tot snopit el, înainte să aşezăm bine piesele pe tablă, v-am spus că am probleme de gândire şi de concentrare).

Nu ştiu de ce trebuie să fiu eu mereu ciuca bătăilor. Dar sper că o să mă răzbun crunt într-o zi şi-o să-l bat. Asta o să fie ca atunci când în-am jucat „de-a Bill şi Monica” pe tronul zeilor.

Dulce răzbunare! Mi’s-a propus şi altceva ca activitate motivantă, numai că era să fac infarct (ultimul): să traduc cărţile noastre în limba atarsi din Atarsia, de pe Gliese (vreo mie de pagini numai la „Examen cu Big Brother”) ori în chineză, ca dovadă că am învăţat bine limba. E ca şi când mi se cere (iar) să-l dezalcoolizez pe zeul alcoolului, Dio (Dionysos) ori să-i iau jocul Pokemon lui frate-miu, Atlas.

Însă cele mai motivante pentru mine rămân sărutul nostru gay salvator (iniţiat de Her (Heracle), salvatorul meu şi preluat de Ile (bulangiu nenorocit de când a început să-l critice pe Gigi Becali, din liceu (aşa zice el de toţi care-l critică)): dacă sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita, măcar să mă cufund şi să (re) nasc din spuma balelor lui Ile, nu ale zeilor), sărutul de vampir (dacă Ile e Vampi, fata lui Dracula, sunt vampir şi eu… tata lui Dracula şi al lui Soros), îmbrăţişarea titanică (mă înlănţuie cu braţele ei şi mă strânge tare până-mi tasează oasele şi mă face praf… praf de stele şi zbor, suntem amândoi disperaţi să ne mai strivim o dată în braţe, înainte să ne înghită iar întunericul unui abis), sărutul de eschimos (cu o porţie zdravănă din mucii ei sacri, inepuizabili datorită rinitei), jocul „de-a Bill şi Monica”,

masajul cu ulei de cocos la fund şi la testicule (la baie sau în pat), limbuţa lui Pesi (Piersicuţă, motanul şi titanul nostru, îngeraş acum, care ne lingea şi după ce lua zece pastile… o limbuţă să ne lingem rănile interioare şi exterioare). Cea mai bună purificare şi cea mai bună alinare au fost pentru mine atunci când Ile mi-a lins rănile şi mi le-a spălat cu lacrimile ei.

Să nu uit, de cele mai multe ori mă motivează şi munca, mi-am găsit adesea refugiu în ea şi pe vremea foştilor stăpâni, Ştii Tu Cine… Zeus, Madame Hera şi Hermes, mâna dreaptă a lui ştii Tu Cine… Zeus (şi i-am dus lipsă în Tartar sau pe Elbrus), numai că sunt foarte obosit. Dulce epuizare! Lucrez relativ lejer în prezent, dar mi-e greu chiar aşa şi mă pregătesc de pensie (pensie de boală ca Ile), pe cea de revoluţionar şi disident o iau deja. Apropo de cea de revoluţionar şi disident, nu compensează nimic: nu există vreo compensaţie pentru suferinţa şi moartea nimănui, toate suferinţele şi morţile (comparabile până la un punct, de la un punct încolo de necomparat, căci fiecare e unic) trebuie respectate, dar pensia de disident şi de revoluţionar reprezintă un gest simbolic, de recunoaştere. Ile a murit şi ea cu mine de miliarde de ori. Ah, cred că mi’s-a urcat la cap că am drepturi (ia, uite, la pensie!). Să-mi repet ce drepturi am zis eu că am, după o lună de greva tăcerii, nud sub chador (vălul integral iranian), acum cinci ani, când nu voiam nici Maretti, nici să ne jucăm „dea Bill şi Monica în Biroul Oral”, nici n-am reacţionat când a vorbit Ile, ore în şir ca Vanghelie ca să mă provoace şi să mă facă să răspund:

DECLARAŢIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI

Am dreptul la cătuşe, lanţuri şi piroane.

Am dreptul ca talibanii să-mi mănânce coaiele. Am dreptul să fiu devorat de bestii antropofage. Am dreptul să fiu înecat sau ars de viu.

Am dreptul la electrocutare şi bătaie. Am dreptul să fiu biciuit.

Am dreptul să fiu jupuit de viu.

Am dreptul să fiu decapitat, crucificat sau omorât cu pietre. Am dreptul să fiu împuşcat fără judecată.

Am dreptul să fiu futut în cur în fiecare zi. Am dreptul la tortură şi viol.

Am dreptul la foame, sete, ger şi arşiţă. Am dreptul la cian URĂ.

Am dreptul la gaze lacrimogene şi gaze sarin. Am dreptul la mizerie şi ignoranţă.

Am dreptul să mă nasc şi să trăiesc la gunoi.

Am dreptul să nu gândesc şi să nu simt... altceva decât frică, durere şi ură.

Am dreptul la etichete şi discriminare. Am dreptul la scuipaturi şi umilinţe.

Am dreptul la injustiţie şi pumni în gură. Am dreptul la sclavie.

Am dreptul la o clasă politică, media şi corporaţii corupte şi manipulatoare.

Am dreptul la telenovela politică de căcat de fiecare zi.

Am dreptul să trăiesc într-o lume-fantomă (plină de instituţii, firme, armate şi ţări-fantomă).

Am dreptul să fiu posedat de fantome. Am dreptul la ţepe.

Am dreptul la minciună, impostură, copy-paste-uri grosolane şi falsuri groteşti.

Am dreptul la muncă... muncile iadului şi boli incurabile. Am dreptul să fiu un intelectual depresiv.

Am dreptul să-mi văd opera ştearsă de cenzură, foc sau potop.

Am dreptul la vacanţe fără sfârşit la Guantánamo, într-un lagăr de muncă nord-coreean, pe Elbrus sau în Tartar.

Am dreptul să fiu invadat de armate eliberatoare sau pacificatoare.

Am dreptul la războaie chirurgicale, cu mici pagube colaterale... ca familia mea.

Am dreptul ca şcolile, spitalele, bisericile şi

monumentele să fie bombardate, incendiate sau aruncate în aer.

Am dreptul ca mormântul părinţilor să fie jefuit şi profanat.

Am dreptul ca mama mea, nevasta mea şi fetele mele să fie mutilate genital.

Am dreptul să-mi cresc copiii în războaie, tabere de refugiaţi, lagăre de muncă sau de exterminare.

Copiii mei au dreptul să sufere şi să moară de foame sau de obezitate.

Copiii mei au dreptul să fie sclavi sau prostituaţi.

Copiii mei au dreptul să poarte grenade şi mitraliere în loc de ghiozdanul de şcoală.

Copiii mei au dreptul să se joace lângă ruina casei noastre bombardate, printre gunoaie, maidanezi ori în faţa închisorilor politice, în urletele deţinuţilor.

Am dreptul să visez... că voi ajunge o crustă de puroi şi de jeg.

Am dreptul să devin o legumă mutantă, putrezită şi storcită, de 40 de kile.

Am dreptul să fiu un câine vagabond, hăituit şi hăcuit de hingheri.

Am dreptul să rămân un etern trădător, nu un refugiat. Am dreptul la o casă unde să nu mă simt acasă.

Am dreptul la o viaţă irosită şi futută. Am dreptul la o groapă comună.

Am dreptul la Ziduri fără Uşi sau Ferestre. Am dreptul să fiu abandonat.

Am dreptul la uitare. Am dreptul la agonie.

Am dreptul la nelinişte şi întuneric. Am dreptul la scârbă.

Am dreptul la disperare.

Vă rog să vă fie milă de mine şi să-mi respectaţi toate aceste drepturi.

Dacă ea’s-a străduit să mă provoace şi să mă motiveze vorbind ca Vanghelie (ceea ce am auzit, şi a fost o tortură în plus pentru mine, care nu m-a scos din greva tăcerii, nud sub chador), acum, la rândul meu, încerc să o resuscitez şi să o fac pe Ile să reacţioneze (când zace leşinată de la boala Huntington sau e deprimată de politica asta mizerabilă şi de ororile de peste tot), zicându-i „doamna”. Atunci scapă lucrurile din mână, se smuceşte tare din tot corpul şi clipeşte compulsiv din ochiul drept (fac şi eu, cu stângul, din solidaritate de stângaci).

Urăşte să o strigi „doamna” pentru că-i aduce aminte de căcatul de la fuckultatea particulară-fantomă (unde a lucrat acum 5 – 6 ani) şi de studenţii-fantomă cărora trebuia să le pună note-fantomă, fără participare la examen. Şi-a dat demisia de acolo în semn de protest, strategic, în ziua dinainte de examenul de titularizare, într-o stare de mizerie infernală (oricâte duşuri făcea şi oricât vomita nu reuşea să se cureţe şi avea impresia că nu va mai dispărea căcatul din ea niciodată). Demisia a fost urmată de multe reclamaţii (şi chiar, peste aşteptări, de o anchetă unde-s-a îngropat dosarul), iar Ile a reuşit să se mai purifice un pic prin rugăciuni, proteste / sesizări şi scris (chiar dacă avea fobie să povestească despre asta).

De asemenea, când Ile are (de la boala Huntington) starea de angoasă, agitaţie, nerăbdare, „nu mai pot şi nu mai suport”, îi vine să arunce tot în aer ori pe cea de apăsare şi depresie ori una de piatră/stâncă/Zid, încerc fie să o liniştesc un pic (cu o îmbrăţişare şi un sărut gay salvator), fie să o bucur (cu o glumiţă), fie să topesc piatra în lacrimi, aşa cum a făcut şi ea pentru mine, ca să nu mi se mai zbată genele în piatră/stâncă/Zid. Nu mai putea suporta să mi se zbată genele în piatră/stâncă/Zid, înnebunea de durere şi nici mie nu-mi place’s-o văd captivă în piatră. Pentru a topi piatra în lacrimi apelez la melodiile noastre de dragoste (dansez dezbrăcat, iar ea vine lângă mine), apoi pun Concertul in re major pentru vioară şi orchestră şi simfoniile 4, 5 şi 6 ale lui Ceaikovski şi stăm goi în pat şi le ascultăm, absorbiţi în abisul muzicii,

sfâşietor şi orbitor ca stelele ce se sting.

O strâng în braţe titanic, zdrobind-o, îi şoptesc: „te iubesc, eşti şi tu hobbit, boxtroll şi cea mai frumoasă dintre toate animalele, legumele, zombie, fantomele, vampirii, mutanţii, teroriştii, trădătorii, duşmanii poporului, catastrofele, dezastrele şi coşmarul meu preferat. Sper că şi eu mai sunt coşmarul preferat în care vrei să rămâi blocată. Vreau să trăieşti şi tu, floare albastră, să trăiesc şi eu, să trăim împreună şi toată lumea să trăiască. Vine potopul, dar focul sacru nu se stinge”. Ridic apoi semnul victoriei (să mai fie şi el, pe lângă atâtea cicatrice şi răni) cu două mâini (cu ambele mâini, ca degetele însumate să facă patru – 2 + 2 = 4, nu 5 ori cât vor Big Brotherii), clipesc din ochiul stâng şi o invit să ne jucăm „de-a Bill şi Monica”. După aceea mă întind pe pat, îmi trag sufletul şi-o rog să-mi facă masaj la fund şi la testicule (cu sau fără ulei de cocos). De îndată ce începe masajul, zâmbesc larg şi torc… ca o autentică pisicuţă de Cheshire ce sunt.

* * *

Era să uit (cred că în-am molipsit de la Ile, bolnavă de Huntington), motivante sunt şi căutările şi recunoaşterile de noi titani. Înainte, cu circa 5 ani în urmă, (în derută, la mişto ori ca să mă streseze pe mine) Ile îi propusese ca titani pe Adrian Minune, Adrian Păunescu, Adrian Năstase (Bombo) – toţi cu suflet mare, tari şi cu suferinţe titanice. Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, nu au fost până la urmă recunoscuţi de mine. Acum, Ile l-a propus pe guru Puric, guru-omidă din Ţara Minunilor, cel care încercat să o ajute să se preschimbe dintre-o broască râioasă în OM FRUMOS, exact ca el. Din păcate, Ile a ratat această unică şansă.

Bine că nu mi-i propune pe Nigel Farage, Boris Johnson, răţoiul Donald Trump sau Aligică, născuţi la sindrom premenstrual, *natural born at PMS* şi care nu o să intre niciodată la menopauză, să se calmeze şi ei. Sunt tineri şi neliniştiţi, exact ca mine şi ca Ile. Nu se liniştesc nici dacă le dăm un Sedatif PC de care ia Ile şi n-are niciun

efect (însă, mereu pe culmile disperării, Ile tot cere Sedatif PC şi-i cheamă pe Obama, ONU şi pe fostul ei şeffantomă în ajutor din reflex). Nu, dom'le, nu recunosc niciun alt titan propus de Ile în afară de gândacul Gelu cel mare, negru şi lucios, prieten cu tatăl lui Ile (şi botezat de el), care avea o demnitate şi o măreţie tragică, titanică (comparativ cu ceilalţi mulţi, mărunţi şi bezmetici), îşi păstra întotdeauna traiectoria dreaptă şi a supravieţuit o vreme îndelungată, incredibil, insecticidului şi papucilor mamei lui Ile.

Apropo de memorie şi titanii autentici, am grijă să nu-l mai uit pe legendarul rege Dapix cu sistemul cuşmocentric (unde totul se roteşte în jurul cuşmei), cuşmopiramidele (ingenioasele piramide confecţionate din cuşme) şi ultimele cuvinte din limba dacă (*barzăcopilviezure* – lucruri pe care le spui când n-ai altceva de spus, ca *pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză* ori *supercalifragilisticexpialidocious*). Dacă iniţial uitasem de daci şi de Dapix, spre supărarea lui Ile, acum repetăm cu veneraţie ultimele cuvinte din limba dacă, „barzăcopilviezure" şi sperăm să nu ni se şteargă din cap (nici mie, nici lui Ile, bolnavă de Huntington).

Nu căutăm şi recunoaştem doar titani, ci şi hobbiti şi boxtrolli. În acest caz, cel mai important e să ne recunoaştem chiar pe noi înşine de hobbiti şi boxtrolli, aşadar ne facem unul pe altul „hobbit" sau „boxtroll". Uneori ţi se pare că e mai bine să fii boxtroll decât un ştiu ce animal, legumă, zombie, fantomă sau umanoid (că nu pot să zic „om" sau „fiinţă umană", nu orice umanoid e aşa). În filmul „Boxtrolli", băieţelul Ouţ crescut de boxtrolli (omuleţii din gunoaie, consideraţi monştri mâncători de copii şi urmăriţi de vânătorul de boxtrolli) descoperă identitatea sa umană, dar nu mai vrea să fie om (băieţel) când se confruntă cu indiferenţa oamenilor (mai devastatoare ca ura).

Din fericire, spre cinstea lui, tatăl lui biologic fusese un prieten de-al boxtroliilor, ba chiar fusese răpit când Ouţ

era numai un bebeluş, ţinut în lanţuri şi torturat ca mine mulţi ani la rând (eu cu miile) şi pe punctul să fie ucis din acest motiv. După ce băiatul insistă că boxtrollii trebuie să iasă din cutiile lor (din care nu apăreau niciodată), să reacţioneze şi să se apere de vânătorii de boxtrolli, aceştia îşi leapădă cutiile, ţâşnesc afară în curul gol (dottore El-Gol suntem şi noi, ştim bine) şi contribuie la salvarea lor proprie, a băieţelului, a tatălui său şi a oraşului.

Ce bine e să te eliberezi de frică şi de carapace (cum au făcut boxtrolii la final, pentru a se salva şi a-i salva pe cei dragi) şi să fii purtător al focului sacru, fie şi pentru o secundă! Şi în filmul *„Familia Crood”*, deşi anticipase apocalipsa (nu doar sfârşitul „casei”-peşteră, ci al lumii întregi, căci era ghicitor de potopuri şi apoca… lipsuri ca mine), un băiat Guy, înzestrat cu spiritul meu, aduce oamenilor cavernei din familia Crood (obişnuită să se ascundă în frigul şi întunericul peşterii) focul sacru, împreună cu invenţiile sale bizare: costum de camuflaj, centură multifuncţională, corn, teatru de păpuşi, sănii, bărci, picioroange, capcane pentru vânat, cizme, umbrele, ba chiar şi animale de companie („animalele din casă pe care nu le mănânci” despre care mamaie Crood credea că sunt… copiii) etc.

Dacă până atunci familia Crood se străduise numai să supravieţuiască, Guy le arată ceva cu totul nou: viaţa. Mai bine cinci minute de viaţă decât o sută de ani de supravieţuire. Asta-i spuseseră şi părinţii lui Guy înainte de a muri: să nu se mai ascundă, să trăiască şi să urmeze lumina, căci acolo e ziua de mâine. Luminându-şi cu focul sacru al cunoaşterii, al dăruirii şi al viselor, Guy i-a ajutat, la rândul lui, pe cei din familia Crood să-şi învingă frica şi să iasă din întunericul peşterii.

Ce bine e să ieşi din întunericul peşterii, la lumină şi să fii boxtroll, omuleţ din gunoaie ori locatar în Palatul Bomboană din Istanbul (din cartea lui Elif Shafak, „Palatul purecilor”), palatul gunoiului cu sfinţii săi falşi (ce zac îngropaţi sub preacurate gunoaie, aparent sfinţindu-le şi pe acestea) şi cu bătrânica madam Auntie strângătoare de

gunoaie aduse de mare (convinsă că obiectele aruncate nu au stăpâni-oameni, ci poveşti, iar aceste poveşti asociate obiectelor stăpânesc oamenii, şi nu oamenii obiectele). Ori în alt palat al gunoiului din Bucureşti (sunt şi aici destule).

Ori măcar în comoara de gunoaie a bunicii lui Ile, mama Coca, care aduna şi ea tot felul de lucruri şi nu se îndura să le arunce. Pe fondul penuriei generale din vremea comunismului din copilăria lui Ile, pe lângă umplerea preventivă a cratiţelor, ligheanelor şi bidoanelor cu apă (că se tăia frecvent şi, când curgea, abia picura şi era deseori mocirloasă), mama Coca îşi făcuse obiceiul de a aduna tot soiul de lucruri mai mult sau mai puţin utile: hârtii, caiete, calendare vechi, ziare, reviste, sticle, borcane, cutii de parfumuri, de creme şi de medicamente, mine de pix uzate, pensete şi forfecuţe rupte, cioburi de porţelan.

Nu suporta să arunce ceva, mai ales dacă i se părea frumos, altfel, simţul ei estetic’s-ar fi revoltat. Avea un parfum Coty din anii ’40, consumat pe trei sferturi, pe care-l păstra cu sfinţenie şi care mirosea încă bine. Mai strângea şi şerveţele cu model (de Crăciun), imprimate color cu reni, moşi, colindători, cutii de cadouri, brăduţi, globuri sau beteală (aduse de Nana, mătuşa lui Ile, din străinătate, din excursiile la Paris sau la Londra, căci în România nu se găseau nici şerveţele albe, simple sau hârtie igienică aspră şi cenuşie), chiar dacă erau folosite.

Mai mult, Mama Coca nu se îndura să azvârle niciodată cojile de portocale, în cazul fericit în care Ile primea aşa ceva de Crăciun (Moş Gerilă pe vremea aia), tot de la Nana: mireasma lor o făcea să plutească. Un singur lucru irosea bunica ei în anii grei ai comunismului: raţia de orez (obţinută cu trudă, după ore de stat la coadă). O risipea pe guguştiucii care gângureau la geamul bucătăriei, în pofida conflictelor repetate cu mama lui Ile. Bunica se dădea în vânt nu numai după coji de portocale, ci şi după murături (în special castraveţi muraţi) şi, mai târziu, când Ile era la liceu, după crema de whisky: dacă ascundea o sticlă la bar ori într-un sertar, într-o zi-două

dispărea, iar Mama Coca se jura că „s-a evaporat”.

Ce bine e să te evapori consumat de plăcere ca o cremă de whisky şi nu sfârtecat din ură ca pe Elbrus (Ştii Tu Cine… Zeus şi Hermes, mâna lui dreaptă, mă urau şi veneau adesea, la început, pe Elbrus, ca să asiste la devorarea ficatului meu de bestia antropofagă de vultur (bestie nu mai mare ca ei, logic, nu?) şi să mă înece în flegmele lor (unele corozive ca acidul ca la Hermes), dar, la un moment dat zeii uitau şi să străbată drumul de la Olimp la Elbrus ca să mă scuipe, deşi eu însumi cerşeam să mă bage în seamă, să-mi facă orice, numai să nu mă ignore şi să mă abandoneze aşa)!

Şi încă şi mai bine decât să dispari consumat de plăcere, e să fii într-o comoară de gunoaie, hobbit sau boxtroll. Aşa aş vrea să fiu mereu. Plângeam de fericire când mă făcea Ile „hobbit” acum 4 – 5 ani, pur şi simplu, îmi recâştigam demnitatea (căci mă percepeam ca ultimul jeg, mi-era ruşine de mine şi de Pământ şi, când mergeam pe altă planetă, nu spuneam de unde vin, mi-era jenă să recunosc). Atunci când mă făcea „hobbit”, mă simţeam dacă nu în putere, măcar la putere, ce pula mea. Putere asupra mea. Puterea celor fără de putere. Stăpân pe mine şi asupra mea pentru o clipă măcar.

Savurez asta şi acum. Eşti un hobbit! Eşti un boxtroll! Eşti o pisicuţă de Cheshire! Să mă uit în oglindă să văd ce animal frumos sunt… pisicuţă de Cheshire, hobbit sau boxtroll Eşti cel mai frumos animal, legumă, zombie, fantomă, vampir, mutant, terorist, trădător, duşmanul poporului, dezastru, catastrofă, gunoi şi coşmar, îmi spune Ile. Eşti cel mai frumos coşmar al meu şi singurul în care vreau să rămân blocată. Eşti singurul cu care vreau să cad în dulcile noastre căderi, din gropi în gropi, pe stradă, pe scări, la baie sau la budă (de la boala Huntington), ba chiar, mai adânc, din abis în abis. Singură sunt în pericol. Cu tine sunt şi mai în pericol. Vreau să fiu cu tine probabil pentru că îmi place pericolul, iar tu eşti cel mai mare pericol şi în cel mai mare pericol mereu (*most wanted*), logic, nu? Bun şi pericolul la ceva!

* * *

Apropo de frumos (şi cele mai frumoase coşmaruri), mă agăţ sălbatic de frumos în toate formele lui, cu disperarea mea de erou civilizator condamnat la exil în condiţii barbare. *Est-etica* salvatoare, vorba Monicăi Lovinescu. Frumuseţea care salvează lumea, vorba prinţului Mîşkin. O formă de frumos e literatura, dar noi scriem cu sângele nostru propriu şi al celorlalţi: de-asta a şi refuzat „săraca, bătrâna Jim", sclavul negru fugar din „Tom Sawyer", să scrie (pentru că trebuia să scrie cu sângele lui... deşi acceptase altminteri să fie prietenul şobolanilor, gândacilor, şerpilor şi păianjenilor şi să sape cu unghiile un tunel timp de 50 de ani ca un autentic prizonier nobil). Noi ne-am sacrificat să scriem cu sânge în memoria noastră şi a celorlalţi, pentru a da dreptul la poveste celor care au avut dreptul la dezastru (inclusiv nouă). Iar râsul şi lacrimile spală şi alină rănile şiroind de sânge şi mai curăţă puţin din mizeria lumii.

Pe lângă literatură (Ile citeşte greu sau deloc din cauza bolii Huntington), una dintre formele de frumos preferate de mine şi de Ile e muzica, deşi eu şi cu Ile (şi mulţi alţii) am luat supradoză de urlete de durere (de peste tot, inclusiv ale noastre) şi tăcere... tăcere a pumnului în gură şi adesea nu am putut percepe altceva.

Coşmarul istoriei din care nu ne mai putem trezi. Dar chiar şi în acest coşmar al istoriei focul sacru mai arde (sau, dacă se stinge, se reaprinde).

Iată, de pildă, am ascultat însă cu câteva zile în urmă Scriabin, „Poemul focului" dedicat mie: conceput ingenios cu un *clavier à lumières* (o orgă cu lumini) şi efecte de lumină şi culoare, acesta are un final înălţător, arătând sublim şi eliberarea şi renaşterea mea şi reluarea dansului focului sacru. Apoi am pus Carl Orff, „Prometeu înlănţuit" (o versiune după Eschil, în greaca originală), o operă centrată pe vocile (urletele de durere) ale personajelor, simplificată, aproape fără orchestră, cu un final impresionant (când se lasă întunericul se stinge lent instrumentul de suflat... se stinge glasul meu).

Ca întreruperea flautului şi cântecului lui Marsias, inventatorul flautului jupuit de viu de Apollo pentru că era mai bun la muzică decât zeul soarelui (în urma unui concurs trucat chiar de zeul soarelui). Era şi cazul meu, eu mi-am reluat concertul ceva mai târziu… nu peste prea mult timp, zeci de mii de ani mai târziu, după revoluţie, cu o simfonie în memoria lui Marsias şi a celor care au suferit şi au dispărut pe nedrept, deşi eram absolut convins că, înainte să mă fac de râs, vom fi toţi răpiţi de la mine (compozitorul şi dirijorul) la public, plasatoare, portari şi femeia de serviciu pentru ca Apollo să-şi facă diplome din pieile noastre jupuite. Asta e fabrica lui de diplome.

Ceva asemănător’s-a întâmplat cu dirijorul Andrei Filipov de la Teatrul Bolşoi din Moscova, victimă a represiunii comuniste din Rusia, din filmul lui Mihăileanu „Concertul”, dat afară şi cu concertul întrerupt în mijlocul său pentru că refuzase să demită instrumentiştii evrei din orchestră. Şi el a reluat după zeci de ani Concertul in re major de Ceaikovski împreună cu solista Anne-Marie Jacquet, fiica marii violoniste Leia Strum, deportate şi moarte în Siberia. Astfel, în memoria celor umiliţi şi dispăruţi, adevărul a putut purifica, ilumina şi elibera, iar muzica a mers mai departe şi a devenit armonie divină. În ce mă priveşte, sunt recunoscător pentru reluarea concertului meu întrerupt brutal pe Elbrus şi pentru muzica sublimă, deşi îmi sfâşie inima.

Pe lângă asta, am recitit Eschil, „Prometeu înlănţuit”. Îi mulţumesc şi lui Eschil cu atât mai mult cu cât a avut o solidaritate unică, un curaj titanic şi o viziune atipică, îndrăzneaţă în epocă. Dacă în alte dăţi aveam fobie să ascult şi / sau să recitesc pentru că era prea dureros, de această dată, pe lângă suferinţa atroce şi nedreptatea strigătoare la cer (le chemam pe bunica Geea şi pe mami, Temis, zeiţa justiţiei… cu 3 copii (Mene (Meneceu), Atlas şi cu mine) şi fraţii condamnaţi la chinuri veşnice, să-mi fie martore), am simţit şi mândria pentru faptele bune (ştiinţele, artele, focul sacru), pentru rezistenţă, curaj, demnitate (nu am vrut să mă târăsc în genunchi şi să

cerşesc îndurare, nici când eram în lanţuri, cu piroane şi sfâşiat de bestia de vultur, nu aveam de ce, nu eu trebuia să-mi cer iertare, ci ei, începând chiar cu mine).

Culmea, îi ajutasem şi pe ei, pe zei, nu numai muritorii (care altminteri nu ar fi supravieţuit, nici evoluat fără darurile mele – focul, ştiinţele şi artele). Îmi călcasem pe inimă să colaborez cu zeii, considerându-i o potenţială schimbare în bine faţă de nenea Cronos, ca să nu revină nenea Cronos, mâncătorul de bebeluşi ori să fie iar război între titani şi zei. Făceam multe pentru ei (de la fântână de ciocolată pentru Madame Hera la palate din pietre scumpe pentru ştii Tu Cine… Zeus) şi mă consideram indispensabil. Am crezut chiar că ei au nevoie de mine pe principiul „stăpânii au nevoie de sclavi", cu atât mai mult de cei workaholici care muncesc nonstop pentru ei pe nimic (deşi eu nu i-am recunoscut niciodată de stăpâni, detest paradigma asta „stăpâni şi sclavi", nimeni nu trebuie să fie stăpânul ori sclavul cuiva).

Până şi Atena, când intervenea pentru mine, la prima mea eliberare de pe Elbrus realizată de Her (Heracle) acum 7 mii de ani ori acum 7 ani din Tartar (unde fusesem condamnat pentru o lovitură de stat de-a lui Hermes, după ce eu nu făcusem altceva decât să reaprind focul sacru în infern şi să încălzesc Tartarul criogenat), se adresa la modul: „stăpânii au nevoie de sclavi" şi „Prometeu e terminat, nu e niciun pericol" (aspecte cu care, normal, eram de acord, chit că nu agream paradigma „stăpâni şi sclavi" şi tot văzusem stăpâni exterminându-şi sclavii, începând cu zeii din Olimp, apoi alţii de pe Pământ).

Nu înţeleg cum a putut interveni pentru aşa un trădător împuţit ca mine. Meritam oare altceva? De când mă ştiu eu am fost acuzat de trădare, întâi că am trecut de la titani la zei, apoi de la zei la muritori, de la muritori la animale (inorogul Bebe, salvatorul nostru şi al Olimpului, bestia noastră mare, neagră şi cu coarne… corn, „Marele Blond" (atât de blond că a imigrat în Olimp şi veghează Olimpul), maestru la lacrimi vindecătoare şi vânturi năucitoare cu aromă de parfum franţuzesc şi centaurul

Chiron, vechi prieten şi mare înţelept (atât de înţelept încât e singurul care a acceptat să se murdărească de căcatul politicii şi care’s-a sacrificat să fie liderul democratic ales după revoluţie… eu unul nu făceam asemenea sacrificii şi nu sunt genul care să nu facă sacrificii)) şi de la animale la legume. Astfel am readus legumele la putere. Şi, dacă nu sunt în putere, sunt măcar la putere.

Trăiască legumele ca mine! În ce priveşte pedepsele care m-au transformat într-o legumă, am fost foarte şocat la început (iar mai apoi că se repetau). Prima oară, şi dacă îmi spuneau cu guriţa lor, nu aş crezut fi aşa ceva ca pedeapsa mea pe Elbrus, nu mă ducea imaginaţia la aşa ceva (şi nu m-a dus nici la faptul că se va repeta). Nu puteam să concep aşa ceva. Realitatea depăşeşte orice imaginaţie. Şi în rău, şi în bine. Şi când te gândeşti că numele meu înseamnă „prevăzătorul”! Deşi, apropo de predicţii, văzusem ce erau în stare să facă ceva mai înainte cu cutia Pandorei şi împrăştierea răului în lume, de care am avertizat (şi a urmat potopul de care am vrut să-i spun lui Deu pe Elbrus, ultimele mele cuvinte de legumă putrezită de pe Elbrus).

Să fiu sincer, pe lângă dăruirea focului şi avertizarea cu privire la potop şi cutia Pandorei, am comis şi alte fapte subversive încă din vechime… pentru care nicio pedeapsă nu e prea mare, recunosc: crearea oamenilor (Atena m-a ajutat, oferind muritorilor raţiune şi liber arbitru), inventarea ştiinţelor şi artelor şi transmiterea lor către oameni ca o compensare la împărţirea greşită a trăsăturilor (Ştii Tu Cine… Zeus voia să doteze muritorii doar cu blană, colţi şi gheare şi rămăseseră săracii în curul gol după ce frate-miu Epi (Epimeteu) distribuise prost caracteristicile), farsa de la Mecona (am demonstrat falsa omniscienţă şi omnipotenţă – atunci, Ştii Tu Cine… Zeus’s-a orientat după mărime şi sclikitsch şi a ales un pachet de oase mare şi strălucitor în locul pachetului mic şi mai puţin aspectuos în care se afla carnea). Iar fără foc, ştiinţe şi arte, oamenii nu ar fi supravieţuit. Nici la prima

ploaie, darămite la potop. Însă, cu ajutorul lor, nu doar au supravieţuit, ci au evoluat şi au avut o viaţă. Iar focul sacru nu a fost stins nici în potop.

Legat de potop, în cele din urmă, am reuşit şi i-am zis băiatului meu, Deu (Deucalion) ultimele cuvinte, după ore de efort: „vine potopul”. Era, săracul, şocat, îndurerat şi revoltat şi el de leguma putrezită pe care o găsise din taică-su (nu mă putea recunoaşte, nici stabili cărui regn îi aparţin): un oscior strâmb, o crustă de puroi şi de jeg (atâta jeg încât nu-l mai curăţa nici potopul, că tot vorbeam de potop) din care curgeau ultimele bucăţele de maţe, ficatul se consumase, coaiele îmi ieşiseră pe urechi, inima, zdrobită de piron, prin fund, iar rinichii pe gură şi pe nas, chit că nu prea puteai înţelege ceva din corpul meu, ca la lecţia de biologie cu Tonciu care crede că bradul e animal şi câinele legumă.

Conform ultimelor mele dorinţe, Deu m-a ascultat (deşi nu mă credea). S-a pregătit pentru potop construindu-şi o barcă zdravănă, a făcut faţă furiei apelor, iar când ştii Tu Cine... Zeus (supărat că mai era un supravieţuitor, atât îl deranja pe el... un supravieţuitor) a vrut să-l trăsnească, mami, mama Temis, bunica lui şi zeiţa justiţiei (culmea ironiei!), s-a târât în genunchi pentru Deu (cum o făcuse şi pentru fraţii şi copiii ei, inclusiv pentru mine, apoi pentru Pământ, înainte şi după potop, cerşind îndurare) şi, de data asta, a avut succes (noi, eu şi cu Ile, suntem acum prea înţepeniţi să îndoim spatele şi genunchii, Ile doar în rugăciune, dar aşa suntem cel puţin demni şi drepţi).

Între timp, când mami se târa în genunchi pentru Deu şi Pământ, eu agonizam şi mă descompuneam pe Elbrus (de fapt, nici nu mi-am dat seama că a venit potopul anticipat de mine). După o vreme de agonizat şi descompus pe Elbrus, la un moment dat am avut impresia nu numai că am distrus Pământul, ci şi planeta Krypton a lui Superman şi că am violat Leviathani şi vaci (inclusiv pe vaca de Io). De fapt, vaca de Io, violată de ştii Tu Cine... Zeus, transformată de el într-o văcuţă şi înţepată cu o

streche de Madame Hera (din gelozie), urcase disperată pe Elbrus şi îmi cerea ajutor în numele iubirii mele de oameni. Ajută-mă, Prometeu, tu iubeşti oamenii ca mine! Logic, nu?

Ăsta a fost un stadiu de confuzie, dar încă mai gândeam, fie şi foarte greu şi încurcând lucrurile. Apoi nu am mai putut să înţeleg nimic, să mai gândesc nimic, să mai recunosc pe cineva sau ceva (nici măcar bestia de vultur), zăceam ca o legumă putrezită fără să vreau nimic (nici măcar să mor, căci mă percepeam ca mort). La început, când am ajuns pe Elbrus, într-adevăr, am vrut cu disperare să trăiesc, deşi nu aveam nicio speranţă şi condamnarea era eternă, apoi, când agonia şi degradarea au continuat şi-s-au intensificat, am vrut să mor iar, după aceea, în a treia etapă, nu mai voiam nimic şi nu-mi dădeam seama de nimic (şi mă simţeam mort).

Dar fără rătăcire nu poate exista regăsirea, fără confuzie nu poate fi înţelegerea, iar fără agonie şi moarte – învierea. Fără sacrificii nu există victorie. Focul sacru trebuie să se sacrifice şi să se stingă în oceanul iubirii, aşa cum spunea Shams din Tabriz, sufletul şi spiritul pereche, sufist, al lui Rumi Mowlana. Prefer oceanul iubirii în loc de cel al urii ori al indiferenţei (cu care’s-a confruntat şi Shams ca şi noi), fie ca să ne topim cu toţii focul din noi în el: *„Iubirea nu poate fi nici numită, nici lămurită. E ceea ce e, pur şi simplu. Iubirea e apa vieţii, iar cel ce iubeşte e un suflet de foc. Lumea se învârte altfel când focul iubeşte apa*”. (Shams din Tabriz)

2. Semne bune din Olimp, pe lângă cele de pe corp şi din suflet. Sincer, prefer urma unui sărut de vampir decât pe cea a lanţurilor şi piroanelor

Dacă tot e să se sacrifice, aş vrea ca focul meu să se topească în oceanul iubirii din Olimp, am luat supradoză de cel al urii şi de cel al indiferenţei. Sunt exasperat de coşmarul istoriei în care victima devine călău şi nu rămâne măcar o urmă: „(…) aici, istoria / A luat-o, la un moment dat, / Prin apă, / Ca să i se piardă urma. Crima a fost perfectă. / Şi vă mai raportăm, mai spun detectivii / Vă mai raportăm, pe rând, disciplinat: / Criminalul’s-a ascuns în

victimă, / A fost chiar victima! / Fir-ar să fie ea de istorie!” („Urma” – Marin Sorescu).

Acum vreau să refuz teroarea cu care ne confruntam direct mai înainte (şi care rămâne cumva prin boli, traume, coşmarul istoriei din alte locuri de pe Pământ) şi să trăiesc în prezent (cu gândul la trecut, fără a uita, deşi mă doare să-mi amintesc), fără a număra secundele, în ciuda potopurilor pe care încă le ghiceşte baba Promida. Şi, dacă e potopul, să fie unul de iubire. De fapt, depinde din ce perspectivă priveşti: că e o anumită parte a presei sau e altă parte a presei. Percepţia depinde de unghiul fiecăreia. Bine că în prezent sunt ambele părţi, mai înainte, pe vremea foştilor stăpâni nu era decât una. Sunt primul care să aprecieze competiţia şi pluralismul de opinie.

Trebuie să fiu recunoscător şi pentru faptul că acum ne bucurăm de libertate, democraţie, memoriale ale holocaustului (fie şi cu bucăţele de organe de la noi), iar când mă duc la palat nu văd tablourile cu propria mea execuţie, cutia Pandorei şi potopul, nici statuile lor megalomane şi pline de sclikitsch, nici nu aud comentariile batjocoritoare ale lui Hermes ori râsul sfidător şi obscen al lui ştii Tu Cine… Zeus şi al lui Madame Hera, ci îi zăresc pe Bebe inorogul, bestia noastră salvatoare neagră, mare şi cu coarne… corn şi pe înţeleptul Chiron, noul lider al Olimpului, care a fost atât de înţelept încât să accepte să se sacrifice să fie noul lider democrat al Olimpului. Când îi văd pe ei, îi îmbrăţişez titanic (să-i zdrobesc şi să-i fac praf… praf de stele) şi plâng de fericire.

Acum, Chiron are un partid mărişor, a reuşit să dezvolte destul de bine reţeaua locală, dar are încă nevoie de consolidare, căci are în prezent o bază de electori fideli de 20%. Partidul său de centru-stânga, Partidul Democrat reprezintă competiţia Partidului Conservator de centru-dreapta al lui Poseidon (care are şi el în jur de 20% electori fideli). Ce bine că există competiţie! mai sunt şi alte partidulețe micuţe care, deocamdată nu sunt semnificative, dar ar putea reprezenta un pericol în cazul în care ar creşte brusc şi ar avea tendinţe extremiste.

În ce mă priveşte pe mine, nu mă implic direct într-un partid, doar nu sunt chiar aşa nebun să fac asemenea sacrificii, deşi nu se poate spune că nu m-am sacrificat până acum şi că nu sunt nebun (declarat oficial aşa, îmi asum cu mândrie revoluţionară şi elan muncitoresc această etichetă). Vreau să mă protejez de căcatul din politică, chit că nu pot rămâne imaculat, căci nimeni nu e fără păcat, să arunce piatra, cu atât mai puţin politicienii. Şi acuzaţii de traseism mai îmi lipsesc mie, după cele de trădare (am susţinut oficial, la revoluţie şi la alegerile de după aceasta, partidul şi candidatura lui Heracle de dragul pluralismului şi al democraţiei, chiar dacă am votat până la urmă cu Chiron ca să nu risipim voturile). Chiar dacă nu mă implic eu direct, îi trimit pe cei interesaţi să se înscrie în partidul lui Chiron să ia legătura cu şefii de filiale.

Spre cinstea lui, Chiron nu primeşte în partid penalii şi nici pe cei care au făcut crime împotriva umanităţii cum se întâmplă în România (partide ca PSD conduse onorific de personaje mânjite de sânge la mineriade şi revoluţie ca Iliescu şi colcăind de penali, inclusiv pe listele electorale) sau în Olimp în partidul lui Poseidon, Partidul Conservator. De asemenea, Chiron publică pe site veniturile şi cheltuielile aferente bugetului său prezidenţial, precum şi ale partidului, ceea ce eu, maestru al transparenţei, *natural born* dottore el-Gol ca Ile, obişnuit să fiu lăsat în curul gol în public, să fiu devorat şi să-mi mănânc şi singur şi ce nu am, apreciez.

Partidul lui Chiron deţine şi un ziar („Obiectiv”), o revistă („Lumina”) şi o televiziune generalistă, numită „AER” („Aceasta E Revoluţia”), ca festivalul muzical coordonat de Thalia, singura muză rămasă aliată. Ea e şi managerul acestei televiziuni (unde mai au funcţii de conducere Eros şi Psyche, iar Dio (Dionysos) şi Silen sunt invitaţi speciali la talk-show-uri şi reality-show-uri de noapte destul de deocheate). Pe lângă formatele internaţionale preluate (cum ar fi „Vocea Olimpului” şi „Olimpienii au talent” – de succesuri), televiziunea „AER”

are şi propriile talk-show-uri şi reality-show-uri, precum şi primul sitcom produs local („Petrecăreţii”).

Au apărut deja şi televiziunile tematice – de ştiri, culturală, de seriale/telenovele şi de sport (ultimele două finanţează canalul TV cultural). Televiziunea „AER” e competiţia televiziunii „Trident” a lui Poseidon. Ce mă bucur că există o anumită parte a presei şi cealaltă parte a presei! Ce bine că există competiţie şi nu numai ode dedicate măreţului şi gloriosului conducător! Arză-ne-ar focul schimbării (ce iluminează) şi nu cel al fulgeraşelor de odinioară care ne făceau scrum (era să fie şi fii-miu, Deu (Deucalion), după potop, trăsnit de vechiul stăpân (foarte supărat că mai rămăsese un supravieţuitor, da, doar unul singur), dar mami, târându-se în genunchi, a reuşit să-l înduplece să-l cruţe)!

Apropo de ode şi de cultură (cultura reprezintă orice, numai ode dedicate măreţilor şi glorioşilor conducători nu), noi am făcut demersuri încă de acum 5 ani pentru un festival muzical alternativ, al adevăratelor valori, „AER” („Aceasta E Revoluţia”). Numai că asta i-a plăcut atât de mult lui Apollo, coordonatorul muzelor şi al festivalului „Lumina lui Apollo”, încât a vrut să mă jupoaie de viu… pe mine şi echipa noastră. Aşa procedează el cu competiţia şi cu oricine îi aduce cea mai mică critică ori propune ceva nou: a ajuns astfel după cel-a jupuit de viu pe Marsias, inventatorul flautului, pentru că era mai bun la muzică decât el, deşi, chipurile, zeul soarelui a demonstrat contrariul printr-un concurs trucat, cu ajutorul lui Caliope (doar la falsuri şi jupuit competiţia se pricepe).

Apollo e un artist rinocerizat şi care şi-a pierdut talentul, astfel că nu mai era în stare nici să cânte „Stinge lumina”, melodia lui Ruby: „Stinge lumina, arată-mi calea, / Pune mâna pe mine, simte chemarea / Inimii mele, inimii mele / Ştiu că îţi face plăcere”. Ironia sorţii, zeul soarelui şi coordonatorul festivalului „Lumina lui Apollo”, cântă „Stinge lumina”. M-a acuzat şi pe mine (şi echipa noastră) că-i stingem lumina şi a încercat să-şi facă diplome din pielea noastră jupuită pentru fabrica lui de diplome. I-am

făcut reclamaţii, inclusiv prin Dio (Dionysos) care a fost martor şi atacat şi el când mi-a luat apărarea, deşi Dio (Dionysos) nu-şi făcea nicio speranţă că vom rezolva ceva şi-i era frică.

Acum 4 ani, am ţinut totuşi prima ediţie a festivalului „AER" („Aceasta E Revoluţia"), coordonat de Thalia, la care am interpretat simfonia nr. 8917, op. T950 în mi minor, compusă şi dirijată de mine, dedicată lui Marsias, (intelectualilor) – victime ale holocausturilor şi tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept, cu Dio (Dionysos) la flaut, în rolul lui Marsias. Incredibil, un zeu (Dio) şi un titan (eu) în memoria unui muritor (Marsias)! Iar eu am fost absolut convins că, înainte să mă fac eu de râs (era prima dată când dirijam), o să fim cu toţii răpiţi şi jupuiţi de vii, de la mine la portar, plasatoare şi femeile de serviciu. Dio era plin de borâtură, mangă şi a trebuit să-i dăm o pungă de gheaţă în cap să-i trezim... pentru campania *ice bucket* de conştientizare a sclerozei laterale amiotrofice, dar a interpretat sublim, iar adevărul ne-a dat o senzaţie de eliberare, iluminare şi de purificare.

Până la urmă, acum doi ani, Apollo a fost condamnat la 120 de ani de închisoare, iar Caliope, complicea lui... la diplome unice şi inegalabile, autentice şi originale din pielea jupuită a altora – la 85, destul de puţin aici, în Olimp, dar contează. Mai mult decât condamnarea asta mi-ar plăcea o altă pedeapsă pentru ei: să-i ardă lumina focului meu sacru şi să-i ilumineze, dar mi-e teamă că e prea târziu pentru cei doi, sunt irecuperabili.

Din păcate, Apollo a rămas în întunericul luminii lui false, orbitoare şi derutante ca un far stricat ori Fata Morgana. Oricum, Apollo mă blesteamă (dar sunt obişnuit, m-am născut blestemat) şi reclamă condiţiile de la închisoare, insuportabile pentru el, înţeleg, cel puţin la fel de îngrozitoare ca pe Elbrus ori în Tartar: program cultural autentic, sport şi mâncare bio de la fermele lui Her (Heracle) ... mare pedeapsă pentru el, obişnuit cu ambrozia şi nectarul, lipsa mişcării şi „lumina" sa opacă. A făcut şi greva foamei în semn de protest.

Din fericire, Apollo şi ceilalţi zei din Olimp nu se mai află în prezent în STARTAR, închisoarea de fiţe concepută de mine după revoluţie special ca zeii să nu mai vrea să plece. Să rămână de bunăvoie acolo datorită condiţiilor de lux şi a ofertelor speciale la gadgeturi! I-am reţinut o vreme astfel pentru anchetă după ce aceştia asistaseră la răpirea mea, a lui Her (Heracle, atunci liderul interimar de după revoluţie) şi a lui Pegas (vechi prieten şi revoluţionar), pusă la cale de Hermes şi de Atena. Her şi cu mine fusesem otrăviţi cu poţiunile Atenei, eu am fost executat clasic ca pe Elbrus (cu lanţuri, piron, bestia de vultur devoratoare a ficatului) şi înecat în balele acide ale lui Hermes (căci sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita), Her – cu haina îmbibată în veninul Hidrei, ars complet, iar Pegas

— Cu aripile rupte şi botul zdrobit.

Când ne-a văzut în ce hal eram, Bebe inorogul a dat o gaură zdravănă în zidul infernului, asemănătoare celei din steagul revoluţiei din România. Acasă (mă rog, în casă la mami, n-am prea ştiut niciodată ce înseamnă acasă), eu îmi strângeam spasmodic ultimele bucăţele de maţe şi de ficat şi Ile nu reauşea să-mi i-a mâna de acolo ca să se uite Bebe la mine. Bebe se simţea şi el copleşit şi epuizat, nu ştia poţiunile anti otrăvuri (inclusiv pentru veninul Hidrei), dar’s-a depăşit pe sine, le-a descoperit şi ni le-a oferit, împreună cu lacrimile sale tămăduitoare.

Lacrimile lui tămăduitoare au spălat şi au alinat rănile fizice şi psihice, dar eram totuşi disperat şi mă aşteptam la recidive (doar eram *natural born bound*, în lanţuri, cu piroane, devorat de păsări antropofage, la gunoi, din spuma balelor… în potopul balelor). Atunci, pentru a-i ţine pe zei deoparte am conceput închisoarea STARTAR, în locul vechiului Tartar, de unde să nu vrea nimeni să plece. Doar 4 zei au solicitat să iasă: Apollo, Artemis, Poseidon şi Hefaistos. Restul au rămas până au fost transferaţi într-o închisoare mai puţin de fiţe, cea de acum, în timp ce anchetele continuă (şi sperăm să dureze cât mai mult, să-i ţinem acolo cat’s-o putea). În prezent,

Startarul nu mai e închisoare, ci centru turistic de lux, coordonat eficient de vaca de Io, victima lui ştii Tu Cine… Zeus şi a lui Madame Hera, reîntoarsă în Olimp ca mine, pentru a participa la procesul de reformă.

Iar acesta avansează, fie şi lent. După cum vedem, atât cultura, media, democraţia, cât şi justiţia au făcut progrese. Şi, când mă refer la justiţie, nu am în minte doar condamnarea lui Apollo şi a lui Caliope şi ancheta din noua închisoare unde au fost transferaţi olimpienii care au asistat (şi potenţial participat) la răpirea mea, a lui Her (Heracle) şi a lui Pegas. Mă refer la constituţie, codul penal, codul civil, legea lustraţiei, legea electorală şi legile justiţiei elaborate deja de mami, Temis, zeiţa justiţiei. Săraca mami a fost obişnuită şi ea să se târască în genunchi (de nenumărate ori, adesea fără rezultat): pentru fraţii ei, pentru băieţii ei (pentru mine, Mene (Meneceu) şi Atlas), pentru băiatul meu şi nepotul ei, Deu (Deucalion), pentru Pământ. Justiţia în genunchi! Un lucru obişnuit (nu şi normal, „obişnuit” nu înseamnă şi „normal”). La fel de obişnuit ca potopurile.

În prezent, mami chiar speră că munca ei asiduă dă rezultate, iar Chiron centaurul nu admite târâtul în genunchi: dacă o surprinde într-o asemenea ipostază o concediază pe loc. Aşa că mami trebuie să se abţină. De fapt, acum nu mai are de ce să se târască în genunchi în Olimp şi se poate dedica pe deplin muncii ei. Şi, iată, s-a implicat atât în muncă încât aproape a dispărut la birou. Acum e invers, noi o aşteptăm pe ea până se strică şi ambrozia şi, deşi ştiu că munca ei şi aşteptarea noastră au sens, nu ca în alte dăţi (când dispăream eu, Atlas sau Mene subit, cu condamnări la muncile iadului, iar aşteptarea se prelungea la nesfârşit), totuşi mi se strânge inima şi tresar când foşnesc faţa de masă de sărbătoare, de satin bleu, pusă cu gândul la ea.

Bring the girls back home! Tati e la ţară (la ferma de capre şi oi), fereastra camerei ei e luminată (poate am aprins-o chiar eu), dar ea lipseşte. Mă obsedează imaginea ferestrei luminate a unei camere pustii (ca-n romanul lui

Patrick Modiano „Iarba nopţilor”), era valabil şi pentru mine până foarte curând sau eu eram în vacanţă pe Elbrus, la un hotel de 7 stele şi nu mai voiam să mă întorc ca zeii de la închisoarea de fiţe STARTAR? E foarte obosită şi mami (ştim şi noi, eu şi cu Ile, ne-am născut epuizaţi) şi nu cred că i-ar strica un blestem din ăla de somn (cu sau fără vise frumoase) ca al marelui povestitor Raşid Khalifa din romanul „Luka şi focul vieţii” al lui Salman Rushdie (făcut chipurile chiar de frate-miu, Mene (Meneceu) … chit că el, săracul, n-are habar şi-s-ar blestema chiar pe sine dacă ar şti). Şi nici lui Chiron care nu şi-a luat sărmanul vacanţă de la revoluţie, de cinci ani şi îl neglijează şi pe prietenul său, Melos.

Dacă multă lume are nevoie de somn, în acelaşi timp e nevoie de trezire. Un mijloc de trezire şi de regăsire este şi recuperarea memoriei (cu atât mai mult când altceva sau altcineva nu mai poate fi recuperat şi nu există vreo compensaţie pentru suferinţa şi / sau moartea nimănui). În acest sens, a fost realizat memorialul holocaustului olimpian (necesar în ciuda ororii pe care ne-o retrezeşte), ridicat şi amenajat chiar de fostul călău-şef al regimului (şi al meu personal), Hefaistos, fost coleg, discipol, nepot şi prieten (pe care-l-am iertat şi la care mai ţin). A făcut-e în semn de ispăşire. Mă întreb: noi câte semne avem? Dar, încerc să nu deznădăjduiesc şi ridic chiar acum cu mâna stângă semnul victoriei. Să mai fie şi semnul victoriei, dacă tot sunt atâtea.

Poate greşesc, dar eu întotdeauna am ţinut la Hefaistos şi la Atena şi i-am iertat orice au făcut, oricâte lovituri de stat şi răpiri a declanşat dom’şoara Atena şi indiferent de câte ori m-a executat el la ordin. Nu e şi părerea lui Deu (Deucalion), fii-miu ori a lui Mene (Meneceu), frate-miu, care consideră că eu îi menajez prea mult pe cei doi. Deu este capabil să-i ierte lui Hefaistos toate atrocităţile, dar nu şi că a creat instrumentul de tortură numit soacră şi pe soacră-sa în particular, Pandoruţa (cea cu cutiuţa, nimfomana autoare de lovituri de stat împreună cu Atena). Şi chiar mă consideră pe mine

responsabil pentru asta, căci Hefaistos a fost discipolul meu. Eu nu recunosc aşa ceva: jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti, i-phone, focul sacru, democraţie şi constituţie, nu l-am învăţat să creeze nici soacre, nici alte instrumente de tortură.

Oi fi greşind să fiu atât de înţelegător cu ei (Atena şi Hefaistos), dar, în acelaşi timp, spre deosebire de alţi zei, ei sunt singurii care regretă ce au făcut. Şi acum au fost amnistiaţi, colaborează cu noul regim democratic (şi cu mine), se ocupă de monitorizare în noul serviciu secret, iar eu, Mene (Meneceu) şi Bebe inorogul îi supervizăm. Hefaistos a fost, oricum, forţat să mă execute, altminteri îl aştepta şi pe el aceeaşi vacanţă eternă pe Elbrus, la minus 30 de grade, în viscol, jeg, cu lanţuri, piroane şi sfârtecat de bestii antropofage (nu mai mari bestii ca stăpânii lor). Sărmanul Hefaistos a avut tot timpul (şi încă mai are) coşmaruri cu mine: se vede înlănţuindu-mă şi înfigându-mi pironul în piept, în râsetele batjocoritoare ale lui ştii Tu Cine… Zeus şi ale lui Hermes şi în potopul de flegme acide ale lui Hermes. A ars mereu în focul Gheenei din propria sa conştiinţă şi a vrut să sară în Styx ca să se dezintegreze complet. Iar eu, sincer, îl consider mai curând victimă a sistemului decât călău. Ca în poezia „Urma” cu coşmarul istoriei şi absenţa urmelor, criminalul’s-a ascuns în victimă… călăul’s-a ascuns în victimă.

Şi, din păcate, Hefaistos nu a fost doar victimă a sistemului, ci şi a propriilor părinţi, măreţii şi glorioşii conducători ai Olimpului, Madame Hera şi ştii Tu Cine… Zeus. Aceştia l-au azvârlit amândoi în prăpastie când era doar un bebeluş pentru că era prea urât… să-l consume direct (ca pe mine şi pe alţii). Întâi la aruncat ştii Tu Cine… Zeus. Din nefericire pentru ei, mai respira, aşa că l-a azvârlit şi Madame Hera, pe bună dreptate zeiţa familiei, liber aleasă, logic, nu? Dar încă mai respira. Rămăsese doar şchiop. De atunci, nu l-au mai scos din „slutu’”, „şchiopu’” şi „handicapatu’”, chit că era meritul lor pentru asta. Având în vedere comportamentul lor faţă de el, eu interveneam adesea pentru el (un nepot altminteri

inteligent, serios, bun la suflet şi priceput la meşteşuguri). Însă cel mai rău lucru pe care i l-au putut face a fost să-l pună călău al regimului, inclusiv al meu, unchiul, maestrul, colegul şi prietenul său.

Faţă de Atena am iar mai multă înţelegere pentru că îi pare rău de ce a greşit (loviturile de stat de după revoluţie, uneori pasivitatea faţă de Hermes, otrăvirea mea şi a lui Her (Heracle), tentativa de a o storci pe Ile etc.). Încă ţin la ea (a fost prietenă din adolescenţă şi prima mea iubire), am colaborat împreună la multe lucruri frumoase (cum ar fi crearea oamenilor şi înzestrarea lor cu raţiune şi liber arbitru de către ea şi transmiterea către oameni a ştiinţelor şi artelor inventate de mine), ea m-a şi salvat câteodată şi, de ce să neg, a fost şi ea la mijloc între ştii Tu Cine… Zeus şi mine, între zei şi muritori şi între iubitele / nevestele mele şi mine (la revoluţie a transformat-o pe Ile în omiduţă, una dintre lighioanele ei preferate şi a vrut's-o strivească). E foarte dificil să fii la mijloc, să iei decizii şi să le aplici.

Chiar acum îmi aduc aminte de clipele frumoase din adolescenţă, cum îi băgam mâna sub rochia aia lungă şi enervantă, să-i ating fundul tare şi bombat şi sânii micuţi, dar fermi. Pe atunci făceam planuri să ne jucăm „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral" pe vârful Mytikas (până la urmă am făcut-o cu Ile şi a fost, cred, cel mai fericit moment din viaţa mea, când în-am simţit, în sfârşit, eliberat şi dacă nu în putere, măcar la putere). Curând după perioada frumoasă din adolescenţă, Atena m-a ajutat la crearea şi înzestrarea oamenilor, dotându-şi cu raţiune şi liber arbitru şi apoi la transmiterea către oameni a ştiinţelor şi artelor.

Intervenea din când în când, uneori cu succesuri, cu replicile ei „Prometeu e terminat, ce pericol să mai fie?" şi „stăpânii au nevoie de sclavi", ca să fiu eliberat de pe Elbrus ori din Tartar şi adus la palat. La un moment dat, a colaborat chiar cu rivala ei, Ile, pentru a mă salva pe mine şi, de data asta, a condus armata amazoanelor, m-a eliberat şi l-a storcit pe Hermes, răpitorul meu, nu pe Ile. Mai nou, Atena m-a blestemat să mă transform în pisicuţă

de Cheshire ca să merg să o ajut pe Ile, căzută în Ţara Minunilor prin gura de la budă, ca să-şi spele păcatele faţă de Ile (de când a în încercat’s-o strivească). Ăsta da rol! Întotdeauna mi-am dorit să fiu pisică, nu mai zic de Cheshire! Dar, în ciuda acestor lucruri, dacă mă întrebaţi, nu regret că le-am ales pe Hesi (Hesione, mama lui Deu – Deucalion) şi pe Ile în prezent, şi nu pe Atena.

Mai mult, nu am nostalgia Atenei pentru perioada chipurile fericită în care am colaborat împreună la palat, iar ştii Tu Cine… Zeus nu era sub influenţa malefică a lui Hermes şi a lui Madame Hera. Ea şi ştii Tu Cine… Zeus erau destul de apropiaţi şi au ţinut unul la altul. Atena îi consideră responsabili pentru tot ce’s-a întâmplat exclusiv pe Hermes şi pe Madame Hera. Nu este şi opinia mea. La urma urmei, cine era conducătorul Olimpului? Cine avea ultima decizie dacă nu ştii Tu Cine… Zeus? În plus, Atena crede că mi’s-a făcut o favoare să fiu primit la palat după ce, în urma războiului pierdut, titanii erau în Tartar şi chiar fraţii mei, Mene (Meneceu) şi Atlas fuseseră condamnaţi (Mene în Tartar, iar Atlas să susţină o chestie grea pe care nu o putea ţine nici Her (Heracle), aşa-zisa boltă cerească… ceea ce el, naiv, a crezut).

Într-adevăr, în războiul dintre titani şi zei, eu am fost de partea zeilor, călcându-mi pe inimă şi apreciind că ei reprezentau o evoluţie faţă de mâncătorul de prunci, titanul Cronos, nenea Cronos. Şi, sincer, abia aşteptam un nou război. Ştiţi, desigur adică probabil că nimic nu e sigur, ce mult îmi place mie războiul, de-asta am şi purtat în ultimii ani, pe lângă blugii rupţi şi tociţi, tricouri albe, în loc să stau în curul gol, în lanţuri, pe ger şi viscol, pe Elbrus, cu pironul înfipt în piept şi ficatul sfâşiat de bestia de vultur, bestia mai mică decât stăpânii ei. Şi observ că tricourile mele albe au stimulat-o şi pe Ile să le poarte… pentru pace în Siria şi în onoarea mea (deşi la început nu-i plăceau, iar ea preferă negrul, dar mai pofteşte uneori, în momente grele sau de criză, la zăpadă roz de căpşuni, piersici roz, curcubeie din vitralii ori din bradul împodobit).

În ce-i priveşte pe titanii aflaţi în Tartar şi eliberaţi la revoluţia noastră democratică (împreună cu nenea Cronos), ei tot mă condamnă că am colaborat cu zeii (în război, apoi la palat) … nu mai zic de trecerile mele bizare şi inexplicabile pentru unii

(oricât le-aş justifica) de la titani la zei, de la zei la muritori, de la muritori la animale (inorogul Bebe şi Chiron centaurul) şi de la animale la plante. Dar poate aşa am readus legumele ca mine la putere, trăiască legumele! mai mult, titanii nu-mi iartă că nu l-am acceptat drept lider pe nenea Cronos proaspăt eliberat din Tartar (era ca şi cum aleg între Hitler şi Stalin, Ţarul şi Califul Statului Islamic şi eu m-am săturat să aleg astfel, nu mai voiam să aleg între ştii Tu Cine… Zeus şi nenea Cronos). Şi nici nu mi-au zis „mulţumesc" pentru că i-am eliberat (deşi altminteri putrezeau şi acum în Tartar), nici nu încearcă să mă asculte şi să mă înţeleagă. Ce să mai zic de titani, dacă însuşi tati regretă că nu m-a mâncat el primul când eram mic, aşa cum a făcut nenea Cronos cu bebeluşii săi şi ştii Tu Cine… Zeus cu mine, ca să-mi scoată gărgăunii din cap. Aşa băiat drăguţ, deştept şi talentat care ar fi trebuit să aibă grijă de mine la bătrâneţe să putrezească prin Elbrusuri şi Tartaruri! Of, aşa-i trebuie dacă a făcut prostii şi aşa-mi trebuie şi mie dacă nu am ştiut să mă impun şi să-l determin să nu-şi bage coada şi botul unde nu trebuie! Asta e valabil şi pentru Mene, nu şi pentru tăntălăii ăştia de fraţi mari şi încurcă-lume ca

Atlas (mare la înălţime) şi Epi (Epimeteu) (mare la dimensiuni).

Şi, legat de colaborarea cu ştii Tu Cine… Zeus, da, am colaborat, dar nu am făcut orice şi nici nu am fost prieteni (din partea lui nu era, oricum, decât o legătură de tip stăpân-sclav, iar eu nu accept această paradigmă, nu vreau să fiu stăpânul ori sclavul nimănui). Şi nu am fost vreodată nostalgic cum e Atena. După ce să fiu nostalgic: după Tartaruri şi Elbrusuri ori după şedinţele la palat la care vedeam statuile lor, măreţele realizări din tablourile cu propria mea execuţie de pe Elbrus, cutia Pandorei şi

potopul şi auzeam comentariile lor dispreţuitoare şi râsul lor batjocoritor? Dacă mă vedeţi vreodată nostalgic, să-mi daţi o pungă de gheaţă în cap pentru campania *Ice bucket* de conştientizare a sclerozei laterale amiotrofice (pe când şi pentru Huntington?), apoi mă dezbrac, mă leg singur şi-mi mănânc şi ce nu am.

Chiar aşa sunt dispus să mă pedepsesc în caz că voi fi nostalgic. Singurii de care mi-e dor şi pe care abia aştept să-i văd (şi acum, deocamdată, pot, în ciuda bolilor, căci nu mai putrezesc pe Elbrus ori în Tartar, ci în propriul meu pat) sunt cei din echipa noastră. Ne vedem regulat, în fiecare săptămână, la şedinţele noastre de vineri, ca să ne dăm un sărut gay salvator şi o îmbrăţişare titanică, să ne zdrobim oasele şi să ne facem praf… praf de stele şi să zburăm (dacă tot suntem praf cu toţii). Şedinţa de vineri era programată înainte, pe vremea revoluţiei, la două noaptea, dar în prezent nimeni nu-şi mai strică somnul de frumuseţe pentru aşa ceva (nici eu, nici Ile care mergem să dormim de la 10 seara, deşi sunt şi nopţi în care nu putem dormi), aşa că am mutat-o la o oră rezonabilă, la opt şi un sfert.

* * *

Chiar vinerea aceasta ne vom reîntâlni. Să vă spun însă mai înainte ce mai fac cei din echipă. Încep cu cel mai bun prieten, Her (Heracle): frumuşica musculoasă, cu păr auriu de la Chippendales, cea care mi-a dat prima un sărut gay salvator, se ocupă mai departe de sala de fitness, de beauty salon şi de aprovizionarea noilor închisori cu mâncare bio de la fermele sale (asta da pedeapsă pentru olimpienii obişnuiţi cu ambrozia şi nectarul). Deşi se jură că nu-şi mai strică somnul de frumuseţe, sunt convins că la nevoie o va face, dacă mai trebuie să facă o incursiune pe Elbrus pentru mine (sper că nu). Jill din filmul lui Terry Gilliam, „Brazil” (blonda care a îndrăznit să depună o reclamaţie în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, deşi ştia că va fi executată ca teroristă, şi totodată „conştiinţa” lui Ile, care-şi ia tirul şi o calcă dacă a greşit ceva sau deliberează prea mult) îl ajută în afaceri pe Her.

Pegas (unul dintre cârcotaşii-şefi, vechi prieten, revoluţionar şi coechipier) şi-a deschis o firmă de curierat (în locul lui Hermes) … rapid şi precis (nu ca în România). E foarte rapid, prea rapid pentru noi ca să zburăm cu el, noi (eu şi cu Ile) abia ne ţinem pe picioare şi nimerim buda. Nu mai încercăm să zburăm decât cu Bebe inorogul care e bolnav de inimă şi el (a beneficiat deja de transplant, odată cu mine, în 2015, folosind inima creată de mine la laborator) şi se deplasează mai lent. Nu zburăm decât pe distanţe foarte scurte şi cu multă grijă.

Apropo de Bebe inorogul (bestia noastră dragă, neagră şi cu coarne, pardon, corn, animalu' din tatuajul lui Ile, care m-a tot trezit la viaţă cu lacrimile lui vindecătoare şi fără de care nu am fi reuşit nimic la revoluţia noastră democratică din Olimp), acesta a rămas „Marele Blond" (atât de blond că a imigrat în Olimp), maestru la vânturi cu arome de parfumuri pariziene, guru şi sfinxul care supraveghează discret Olimpul. Don Quijote continuă instructajul cu Bebe pentru a deveni din yahoo un unicorn (a făcut progrese, dar mai are de lucru desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur, logic, nu?).

Frate-miu, Mene (Meneceu) (care a putrezit în Tartar din adolescenţă până la revoluţia noastră democratică, bolnav de cancer şi el) lucrează la proiecte de arhitectură şi de monitorizare (la noul serviciu secret, împreună cu Atena şi Hefaistos, trecuţi de partea regimului democratic… deşi nu-i poate ierta). Mă tot bate la şah, dar sper să-mi i-au revanşa. În ciuda bolilor, închisorilor şi traumelor, Mene se încăpăţânează să transmită focul sacru alături de mine (şi de întreaga noastră echipă) şi chiar face ceva special pentru mine: mă lasă să-l duc (din când în când) la grădi pe fiul său, Bebe mic, în vârstă de patru ani, în virtutea faptului că nu sunt doar unchiul său, ci şi elevul lui la limba chineză, limba lui maternă (şi mai exersez pe drum).

Alex din romanul lui Oz, „Cutia neagră" (intelectualul rafinat şi sceptic, analist al fanatismului, sfâşiat deopotrivă de politică, iubire şi comunicare imposibilă, singurul care-

l-a scuipat pe ştii Tu Cine… Zeus (înainte de revoluţie!), un erou pentru „o anumită parte a presei”, respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă), ne trimite salutări din Israel: continuă citostaticele şi lupta cu cancerul. De asemenea, expediază un scuipat intelectual pentru zeii şi Big Brotherii de pretutindeni.

Deu (Deucalion) (băiatul meu, strămoşul oamenilor şi al lui Ile şi totodată fiul vitreg al lui Ile (ea e maştera!)), supravieţuitorul potopului, colaborator la (r) evoluţiile noastre şi proiectele noastre civilizaţionale, continuă să sufere pentru mine şi

Pământ, deşi a emigrat cu succesuri şi conduce staţia orbitală de pe planeta VJ45, planeta artistică ce împărtăşeşte experienţele celor refugiaţi pe ea şi te ajută să te regăseşti. Dar nu ne şi arestează pe VJ45 (pe mine şi pe Ile) dacă nu-i dăm şpagă Maretti, a zis clar de la început. Iar eu sunt dispus să împart Maretti cu el, nu şi să-i dau şpagă. Am principii, logic, nu? Bune şi principiile la ceva!

După cum ziceam mai înainte, înţeleptul Chiron centaurul (ah, atât de înţelept că a devenit noul lider democratic al Olimpului… eu nu aş fi făcut asemenea sacrificii şi nu se poate spune că nu sunt o persoană care să nu se sacrifice, vărsându-mi sângele, scriind şi compunând cu el, şi e încă şi mai greu să scrii şi să compui cu sânge decât să ţi-l verşi), continuă să se sacrifice pentru Olimp, alocând puţin timp pentru el şi pentru prietenul său, Melos (care se simte neglijat).

Dio (Dionysos), aşa cum îl ştiţi, zace mangă tot timpul (tot gratis ca Ile de la boala Huntington, că e zeul alcoolului), dar, dacă îi dai o pungă de gheaţă în cap (pentru campania *ice bucket* de ajutare a bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică), poate compune şi interpreta genial orice, de la muzică clasică la manele cathartice în versuri albe. Efectul pungilor cu gheaţă îl mai are pentru el şi confruntarea cu fabrica de diplome din pieile jupuite ale competiţiei a lui Apollo care-l-a jupuit mai întâi pe (ne) muritorul Marsias, inventatorul flautului, pentru că a fost

mai bun ca el la muzică (după ce a trucat rezultatele concursului între el şi Marsias), apoi ne-a luat la rând echipa şi pe mine de mai multe ori.

Aşa cum am zis, Dio l-a înfruntat cu curaj, luându-mi apărarea, făcând reclamaţii şi interpretând (la flaut) rolul lui Marsias la festivalul „AER" („Aceasta E Revoluţia"), în simfonia compusă de mine, dedicată lui Marsias, (intelectualilor) victime şi martiri ai holocausturilor şi tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept, chiar dacă eram absolut convins că, înainte să mă fac de râs ca dirijor şi compozitor, o să ne întrerupă concertul şi o să ne jupoaie pe toţi, de la mine la plasatoare, portar şi femeia de serviciu.

În ce mă priveşte, faţă de alte dăţi în care fie putrezeam în închisoare, fie zăceam deprimat (devenit piatră din stânca de care eram înlănţuit), fie eram responsabil în paralel de trei planete şi o ceream şi pe a patra, merg câteva ore de la opt la douăşpe, la cabinetul ginecologic, sunt implicat în proiecte culturale şi de monitorizare, dar mă pregătesc de pensie pe caz de boală, ca Ile (cred că mi's-a urcat la cap că am drepturi, într-adevăr). Luăm deja pensia de revoluţionar (şi dizident) care nu e o compensaţie (nu există aşa ceva, pentru suferinţa şi / sau moartea nimănui), ci o recunoaştere simbolică, demnă de apreciat.

Dacă apreciez această recunoaştere (din partea noului regim democratic), încerc, în acelaşi timp, să nu mai pun la suflet bârfele, calomniile, acuzaţiile şi ameninţările celor ostili şi să le ignor. Cu câţiva ani în urmă, de pildă, a fost lansată o nouă bârfă în ce mă priveşte. Ile, chipurile, mă înşelase cu Chiron centaurul şi concepuse nişte vampitauri, produsul vampirilor şi centaurilor. Eu am fost teribil de rănit, dar am adoptat totuşi copiii în ideea de a-nu face o armată de vampitauri cu care să cuceresc nu doar Olimpul, ci întregul Pământ. Se ştie doar ce atitudine militaristă am eu şi ce mult iubesc eu războiul, logic, nu? Buni şi vampitaurii la ceva!

Aşadar, i-am luat pe micuţii vampitauri, i-am ascuns

într-un loc secret (pe care toată lumea îl ştie, cu firmă luminoasă ca sediul Ku Klux Klan, organizaţie secretă, din „Apolodor”) şi i-am pregătit de luptă. Nimeni nu’s-a mirat că i-am adoptat, se ştie că şi eu sunt vampir, prietenul lui Vampi-Ile din Ţara lui Dracula, tata lui Dracula şi al lui Soros (ceea ce eu însumi admit cu mândrie, aşa e). Iar vampitaurii, cu aripi de liliac, colţi de vampir, coadă şi copite de centauri creşteau într-o zi cât alţii în şapte ca Feţii Frumoşi, mă ascultau ca pe Justin Bieber şi nu se temeau nici de Nigel Farage ori de Boris Johnson din Marea Britanie, prietenii recunoscuţi ai vampirilor. Mă făceau mândru că sunt tată.

Şi acum îmi continui antrenamentele şi pregătesc lovitura finală. Când mă gândesc la ei, chiar dacă ştiu că sunt doar eroii unei bârfe, îmi dau lacrimile. Sper să nu dispară subit, fără urmă, şi sărmanii copilaşi-vampitauri (nu numai eu) şi să continue istoria asta de coşmar din care nu m-am putut trezi încă. Ori în care, dacă mai e vreo urmă, rămâne exclusiv urma lanţurilor şi a piroanelor. Nu, jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti, i-Phone, focul sacru, democraţie şi constituţie, mai bine urma unui sărut de vampir (de-al lui Ile sau de-al micuţilor vampitauri) decât a lanţurilor şi piroanelor.

3. Marile PUTEri şi măreţele lor realizări

Aş vrea eu să vă dau tuturor un sărut autentic de vampir şi să primesc şi eu de la voi toţi, dar, din păcate, pe Pământ lumea încă mai dispare fără urmă, înghiţită de coşmarul istoriei sau rămâne, în cel mai fericit caz, cu urme de lanţuri şi piroane ca mine, nu de colţi de vampir. Şi nu mă lasă deloc în pace marile PUTEri şi măreţele lor realizări care îi fac pe zeii olimpieni invidioşi.

Iată, de pildă, răţoiul Donald Trump este la fel de primitor ca întotdeauna, se încăpăţânează să dea decrete anti-imigraţie (de restricţionare a accesului din Iran, Libia, Siria, Yemen, Somalia, Ciad şi Coreea de Nord), rupe părinţii de copii (expulzând părinţii copiilor refugiaţi, arestându-i pe copii (peste 2.300) şi lăsându-i singuri pe aceştia), vrea să desfiinţeze „Loteria Vizelor”, a ordonat

mobilizarea Gărzii Naţionale (4 mii, dublu faţă de numărul militarilor din Siria!) la graniţa cu Mexic în scopul contracarării imigraţiei clandestine a violatorilor, caută să strângă 25 de miliarde de dolari pentru construirea Zidului („The Wall” ca-n Pink Floyd) de la graniţa cu Mexic (deşi fostul preşedinte al Mexicului, Vicente Fox a protestat direct şi ferm, în stilul meu:

„I’m not paying for that fucking wall”) şi chiar a distribuit clipuri anti-musulmane pe contul său de Twitter, trei înregistrări publicate iniţial pe contul lui Jayda Fransen, lideră adjunctă a grupului de extremă-dreaptă Britain First (unul cu un musulman lovind un copil în cârje, altul cu unul care distruge o statuie a fecioarei Maria, musulmani care împing un adolescent pe fereastră şi-l bat până la moarte). Ruşinică, ruşinică, ruşinică, deşi ştim că nu îi pare rău, ci bine şi aşteaptă chiar un premiu pentru asta (şi noi voturi)!

Mai exact, planul expus de răţoiul Donald privind imigraţia este constituit din patru piloni. Primul pilon se referă la admiterea pentru cetăţenie a 1, 8 milioane de imigranţi ilegali ajunşi la vârste fragede în Statele Unite, cunoscuţi ca „Dreamers”… „cei care îndeplinesc cerinţele legate de educaţie, muncă şi care dau dovadă de moralitate” (mai întâi’s-a propus să fie acceptaţi dacă se validează de către Congres construcţia Zidului de la graniţa cu

Mexic şi se strâng bani pentru el, deci, aceşti cetăţeni au devenit, practic, monedă de schimb; apoi’s-a solicitat permis de rezidenţă şi lucru pentru aceştia, reînnoit din 6 în 6 ani). Al doilea pilon priveşte securizarea graniţelor prin ridicarea Zidului la graniţa cu Mexic. Al treilea pilon are în vedere închiderea „Loteriei Vizelor” prin care poate ajunge oricine în Statele Unite. Iar al patrulea pilon restricţionează întregirea familiei imigranţilor la familia nucleară (soţi şi copii minori), nu şi alte rude.

* * *

Din fericire, sunt şi veşti bune din Statele Unite (că

am ajuns să-i plângem pe americani aproape ca pe sirieni de când rățoiul Donald Trump a ajuns preşedinte). Ah, săracii americani din ţara tuturor viselor! Există, în continuare, reacţii de rezistenţă la politica rățoiului Donald. Astfel, un tribunal federal (un judecător din statul Hawaii) a blocat şi cel de-al treilea decret anti imigraţie al lui Trump. Interdicţia viza cetăţenii din Iran, Libia, Siria, Yemen, Somalia, Ciad şi Coreea de Nord, precum şi o serie de oficiali din Venezuela.

Mai exact, statul Hawaii a dat în judecată administraţia Trump, argumentând că legea federală cu privire la imigraţie nu îi conferă autoritatea de a impune o astfel de restricţie împotriva celor şase state (Iran, Libia, Siria, Yemen, Somalia, Ciad). Hawaii nu a ridicat obiecţii legale cu privire la restricţiile ce vizează Coreea de Nord şi Venezuela. La rândul său, judecătorul federal Derrick Watson din Honolulu, care a blocat cel de-al doilea decret, afirmă că interdicţiile „discriminează în mod evident pe baza naţionalităţii" într-un mod în care subminează

„Principiile fundamentale ale acestei naţiuni" şi că administraţia nu a a reuşit să dovedească că interesele naţionale ale Statelor Unite ar avea de suferit prin primirea vizitatorilor din ţările vizate. De asemenea, James Robart a reuşit să blocheze primul decret admiţând plângerea procurorului general al statului Washington, Bob Ferguson, care considera aceste măsuri neconstituţionale pe motiv că afectează locuitorii şi industriile şi reprezintă ordine arbitrare (nu există o ameninţare reală din partea refugiaţilor). O, ba da, rățoiul Donald are dreptate: bebeluşii terorişti reprezintă un pericol pentru securitatea naţională, logic, nu?

Similar, în opoziţie cu rățoiul Donald, Joshua Geltzer, director executiv al *Institute for Constituţional Avocacy and Protection at Georgetown Law*, crede că decretul nu protejează securitatea naţională. Karen Korematsu, fiica unui japonezamerican încarcerat în al doilea război mondial (pe motiv că japonezii-americani reprezintă un pericol), împreună cu avocaţii, ei, apreciază că decretul

discriminează minorităţile şi unele ţări cu majoritate musulmană. Lisa Blatt, avocat, reprezentanta unui ONG iranian, susţine că decretul stigmatizează minorităţile. Asociaţia Directorilor de Artă se împotriveşte decretului pentru că a fost nevoie să-şi anuleze sau amâne expoziţii din acest motiv (ca cea a sculptorului iranian-canadian Parviz Tanavoli ori a decoratorului sirian Khaled Al-Saa-i).

Din păcate, în decembrie 2017, Curtea Supremă's-a arătat de acord cu al treilea decret, permiţându-i intrarea în vigoare. Apoi, în urma unei reevaluări din aprilie 2018, la plângerea statului Hawaii, judecătorii de la Curtea Supremă înclină să respingă sesizarea şi să accepte decretul. Într-un final, aprobă cel de-al treilea decret pe 26 iunie 2018, singurul stat eliminat de pe listă fiind Ciad.

* * *

În ce priveşte politicile anti-refugiaţi ale răţoiului Donald (propunerile privind cei patru piloni) au decis împotrivă chiar republicanii din Congres. Şi un tribunal din San Diego's-a opus măsurii arestării copiilor refugiaţi şi separării de părinţi. Părinţii trebuie – mai puţin dacă prezintă un pericol pentru copiii lor – să fie reuniţi cu copiii în termen de maximum 14 zile în cazul copiilor în vârstă de până în cinci ani şi în termen de maximum 30 de zile în cazul celorlalţi, a hotărât tribunalul californian, care cere Guvernului federal „să înfrunte condiţiile haotice pe care le-a creat". Iar protestele internaţionale (la care am participat şi noi) au ajutat la conştientizare, sensibilizare şi renunţare la măsura arestării copiilor şi a separării copiilor de părinţi. La nivel local, au participat la proteste şi celebrităţi ca Susan Sarandon care a fost arestată împreună cu alte 600 de femei. Bravo! Dacă n-au milă de copii, ce să ne mirăm de ceilalţi?

* * *

Mai e şi un alt aspect pozitiv: ancheta condusă de Mueller în legătură cu interferenţele Rusiei (Ţarului Putin) în campania electorală a răţoiului Donald a dat deja primele rezultate. La sfârşitul lunii octombrie 2017, trei apropiaţi ai preşedintelui SUA au intrat în vizorul justiţiei

americane pentru conspiraţia împotriva SUA, spălarea de bani, falsul în declaraţii şi nedeclararea de conturi deţinute în străinătate (fostul său director de campanie Paul Manafort, asociatul acestuia, Rick Gates şi fostul consilier pe probleme de politică externă al lui Trump – George Papadopoulos). În legătură cu interferenţele Rusiei în campanie, sunt anchetaţi acum fostul director de campanie, Paul Manafort, adjunctul său, Rick Gates, fostul avocat al preşedintelui, Michael Cohen, consilierul prezidenţial Jared Kushner (ginerele lui Trump), fostul consilier prezidenţial pe probleme de securitate naţională Michael Flynn şi Carter Page, consilier prezidenţial.

În ce-l priveşte pe directorul de campanie, The New York Times (NYT) a publicat un document încă din 2016 care părea să arate că Paul Manafort a încasat milioane de dolari de la interese proruse din Ucraina. Mai mult, investigatorii federali l-au acuzat pe fostul manager de campanie al lui Trump, Paul Manafort, că a influenţat potenţiali martori în timp ce era eliberat pe cauţiune înaintea unui proces privind frauda bancară, folosind telefonul şi o aplicaţie de mesaje criptate. Apoi au apărut noi acuzaţii în legătură cu asocierea dintre Paul Manafort şi Konstantin Kilimnik, suspectat de legături cu spionajul militar rus, ambii luaţi în vizor pentru obstrucţionarea justiţiei şi complot în vederea obstrucţionării justiţiei. În sfârşit, Paul Manafort a fost trimis la închisoare, după acuzaţiile de influenţare a martorilor pe parcursul anchetei. Ulterior, Manafort a fost găsit vinovat pentru fraudă fiscală şi bancară.

În paralel, 13 troli şi 12 ofiţeri de contraspionaj rus, cu cetăţenie dublă ruso-americană au fost arestaţi pentru implicarea în campanie (piratare de informaţii împotriva lui Hillary Clinton, candidata democrată la prezidenţialele din 2016). Apoi, un fost consilier prezidenţial, Carter Page, pus deja sub supraveghere FBI, a recunoscut că a fost consilier informal al guvernului rus într-un interviu CNN, dar neagă că ar fi fost agent sau în legătură cu agenţi ruşi. Inclusiv tweeturile preşedintelui au intrat în vizor din

perspectiva unei eventuale obstrucţionări a justiţiei. Iar Donald McGhan, consilier juridic la Casa Albă, a început să colaboreze cu Mueller, în cadrul anchetei privind amestecul Rusiei în alegeri.

În ce-l priveşte, răţoiul Donald a negat de la început implicarea Rusiei (inclusiv la summitul cu Ţarul Putin, în care a lăsat să se înţeleagă că el crede mai curând în Ţarul decât în instituţiile americane!) şi orice colaborare cu Rusia în acest sens şi a cerut parlamentarilor republicani să renunţe la anchetă, apoi a declarat că ar putea să nu păstreze distanţa faţă de ancheta „vânătoare de vrăjitoare" a lui Mueller şi să acţioneze în justiţie pe „democraţii furioşi", partizani ai acesteia.

Ulterior, după summitul cu Ţarul Putin de la Helsinki, în urma presiunilor şi criticilor, a doua zi după summit, a recunoscut amestecul Rusiei în alegerile prezidenţiale, deşi neagă că ar fi cedat ceva la summit. Totuşi, nu a admis vreun impact al amestecului Rusiei în alegeri, nici vreo colaborare cu Rusia. În continuare, consideră că Mueller nu e credibil şi se află în conflict de interese, aşa că ar trebui să i se interzică ancheta. Apoi, a revenit şi a contestat din nou amestecul Rusiei în alegeri. Şi-i cere secretarului Justiţiei Jeff Sessions să pună capăt anchetei privind amestecul rus în alegerile prezidenţiale din 2016. Masteri-chefi la minciunele şi în Statele Unite, nu doar în restul lumii?

În schimb Mueller susţine că e nerăbdător să-i adreseze întrebări preşedintelui, deşi recunoaşte că practic nu poate inculpa un preşedinte în exerciţiu. Avocaţii răţoiului Donald Trump l-au sfătuit însă să refuze audierea din ancheta asupra implicării Rusiei în alegerile americane. Avocaţii preşedintelui se tem că Trump (care are un istoric de declaraţii false şi ocazii în care's-a tot contrazis) ar putea fi acuzat de anchetatori de minciună. Dar răţoiul a spus că e dornic să se supună investigaţiei, apoi a revenit precizând că ezită pentru că declaraţiile lui în cadrul anchetei ar putea fi folosite pentru a fi acuzat de sperjur.

Însă refuzul preşedintelui de a fi audiat va deschide posibilitatea ca Mueller să ceară acestuia să depună mărturie în faţa unui mare juriu, care ar stabili o luptă în instanţă ce ar putea escalada până la a fi decisă de Curtea Supremă. Refuzul (prin faptul că are ceva de ascuns) ar putea avea şi un impact politic asupra imaginii sale şi a celei a republicanilor. Echipa de avocaţi se opune şi mai puternic mărturiei în faţa unui mare juriu şi totodată afirmă că răţoiul Donald nu se va graţia chiar dacă are această posibilitate.

Iar fostul şef de campanie, Steve Bannon, îl acuză şi el de trădare într-un interviu inclus într-o carte despre Casa Albă scrisă de jurnalistul american Michael Wolff – „Fire and Fury: Inside the Trump White House". Conform acestuia, fostul strateg-şef al liderului Casei Albe a spus că fiul preşedintelui american Donald Trump Jr. a comis o „trădare" întâlnindu-se cu o avocată rusă – Natalia Veselnitkaia – care oferea informaţii compromiţătoare despre Hillary Clinton şi că ar trebui chemat FBI-ul. Întâlnirea respectivă's-a desfăşurat pe 9 iunie 2016 şi i-a avut drept participanţi pe Donald Trump Jr., Jared Kushner, ginerele actualului preşedinte şi Paul Manafort, fost director de campanie al lui Trump.

Desigur, răţoiul Donald, aşa cum ne aşteptam, îl consideră pe Steve Bannon nebun: „Steve Bannon nu are nimic de-a face cu mine sau cu preşedinţia mea. Când a fost concediat, nu şi-a pierdut doar slujba, ci şi minţile". Logic, nu? Din păcate, Steve Bannon nu a rămas nebun, ci a dezminţit ulterior acuzaţiile din carte, afirmând că's-a referit exclusiv la Paul Manafort. Apoi fostul strateg al Casei Albe, Steve Bannon, a declarat că vrea să fie intervievat doar de procurorul special Robert Mueller şi a ajuns la o înţelegere cu acesta în acest sens.

De partea răţoiului Donald, au fost însă republicanii din Comisia pentru servicii secrete a Camerei Reprezentanţilor care au anunţat că nu au găsit nicio dovadă că ar fi existat o colaborare între campania lui Trump şi Kremlin în cadrul alegerilor prezidenţiale

americane din 2016, în ciuda anchetei serviciilor secrete care au constatat că Rusia a intervenit în alegerile americane. Oricum, intervenţia Rusiei în alegeri este, pentru republicani, una care nu influenţează decisiv. „Concluzia este că ruşii au luat măsuri împotriva alegerilor noastre din 2016 şi credem că vor face acest lucru în continuare. Nu am găsit vreo dovadă că Trump sau campania lui ar fi colaborat cu ruşii”, a menţionat Conaway, şeful anchetei penale din Congres.

Ca să se opună investigaţiei lui Mueller, răţoiul Donald ia în calcul chiar demitarea procurorului general adjunct Rod Rosenstein. Decizia vine după ce FBI a percheziţionat biroul avocatului personal al lui Trump pentru a căuta informaţii despre plata către actriţa porno Stormy Daniels cu care a avut răţoiul Donald o aventură. Apropo, avocatul personal al lui Donald Trump, Michael Cohen, ar fi primit o plată secretă în valoare de cel puţin 400.000 de dolari, pentru a mijloci negocieri între preşedintele ucrainean Petro Poroşenko şi omologul său american, au declarat surse de la Kiev. Felicitări!

Mai târziu, Mueller a găsit dovezi că avocatul Michael Cohen a călătorit la Praga unde-s-a întâlnit cu cetăţeni ruşi, în ciuda declaraţiilor lui mincinoase că nu a vizitat niciodată Praga. Mai mult, după „Washington Post”, avocatul a cerut 1 milion de dolari de la Qatar pentru a beneficia de contracte în al doilea mandat al lui Trump. Procurorii investighează şi împrumuturi de peste 20 de milioane de dolari ale lui Cohen. Michael Cohen a pledat vinovat în procesul de fraudă fiscală şi bancară şi de încălcare a legislaţiei finanţării campaniei electorale, inclusiv în ce priveşte plata pentru actriţa porno Stormy Daniels şi pentru Karen McDougal, playmate Playboy cu care răţoiul ar fi avut relaţii sexuale, la cererea răţoiului Donald. Acesta din urmă neagă atât relaţiile, cât şi plăţile.

Răţoiul Donald crede că oficialii din justiţie nu au făcut suficient pentru a-l proteja. Consilierii lui Trump i-au sugerat că ar putea exista motive foarte serioase pentru această concediere a lui Rosenstein, procuror general

adjunct. Ei consideră că Rosenstein este victima unui conflict de interese din moment ce este martor în investigaţia lui Mueller pentru că el a redactat memoriul care justifica concedierea fostului director al FBI, James Comey.

Apropo de Comey, acesta spune că e posibil ca ruşii să aibă informaţii compromiţătoare despre răţoiul Donald şi totodată îi realizează liderului american, celui care-l-a concediat, un portret devastator, fără menajamente în cartea sa „A Higher Loyalty" ca un personaj cu un ego hipertrofiat, mincinos, fără scrupule şi responsabilitate în jobul său, care a văzut FBI ca pe biroul său de investigaţii personal. Iar altă carte a lui Bob Woodward, „Frica: Trump la Casa Albă" arată conflictele dintre preşedinte şi consilierii săi (aceştia din urmă mergând până la a-i ascunde documente de teama reacţiei răţoiului Donald). O dovadă în plus a conflictelor este oferită de un consilier care vorbeşte în New York Times despre mişcarea de rezistenţă la politicile şi reacţiile preşedintelui din partea consilierilor.

* * *

O altfel de reacţie de rezistenţă la politicile răţoiului Donald Trump a fost boicotarea petrecerii de Crăciun organizate de Trump la Casa Albă de către CNN. Mai mult, după nenumăratele atacuri ale răţoiului Donald la adresa presei pentru *fake news*, peste 100 de publicaţii's-au unit într-un demers coordonat împotriva sa (editoriale anti-Trump). Acestea ne-au inspirat şi pe noi să ne compunem propria noastră urare de rezistenţă şi de luptă: „să vă înece mireasma bradului şi a cozonacilor pufoşi şi aromaţi, şi nu valurile Mediteranei ca pe refugiaţi, să vă răpească muzica veselă a colindelor şi clinchetul de zurgălăi şi nu închisorile chinezeşti (pentru organe), cele coreene, siriene sau Statul Islamic, să vă ghiftuiţi cu sărmăluţe şi mămăliguţă, fără să vă intoxicaţi cu penalii şi să vomitaţi legile INjustiţiei. Să nu vă deruteze imaginile din jocurile video şi filmele cu zombie folosite de propaganda rusă, mai bine vă concentraţi pe salvarea paharului de bere ca unii

londonezi în timpul atentatelor teroriste”. E valabil şi pentru mine şi Ile, chit că e bere fără alcool.

Le doresc sărmanilor americani să nu-şi piardă whiskey-ul ori berea (cu sau fără alcool), fie şi la cele mai sângeroase atentate, comise de bebeluşii invadatori, terorişti desigur, adică probabil căci nimic nu e sigur. Din păcate, mai am o veste proastă din Statele Unite: echipa de supereroi a lui Eric Cartman din „South Park” e luată drept una de violatori şi criminali (ca bebeluşii terorişti invadatori) din cauza ştirilor false de pe Facebook. Dacă spune Facebook că e adevărat, atunci e adevărat. De când tot atenţionăm cu privire la ştirile false de pe Facebook cum ar fi cea din campania prezidenţială din Statele Unite conform căreia papa Francisc (adversar în realitate al răţoiului Donald) îl susţine pe răţoiul Donald Trump (ce avusese milioane de vizualizări pe Facebook)! S-a tot zis că o s-o ia măsuri: amenzi, închiderea site-urilor, tăierea surselor de finanţare (reclame), marcarea ştirilor false (cu un steguleţ), campanii de conştientizare etc. Le aşteptăm practic.

Iată şi o veste bună din Statele Unite: un băiat din „South Park”, Tweek, a trimis plăcinţele în scopul de a îmbuna regimul nord-coreean pentru a opri cursa înarmării nucleare. Apropo de Coreea de Nord, China şi armele nucleare, trei companii chineze ajută regimul nord-coreean să fabrice arme nucleare (Dandong Kehua Economy & Trade Co., Dandong Xianghe Trading Co. Şi Dandong Hongda Trade Co. – suspectate că au făcut schimburi de peste 750 de milioane de dolari cu Coreea de Nord în ultimii cinci ani, fiind implicate în comerţul cu cărbune, fier, plumb, zinc, argint şi laptopuri). Ele au fost sancţionate de americani. Iar Coreea de Nord a furnizat arme Siriei (inclusiv chimice) şi Myanmarului, în ciuda sancţiunilor ONU (contracte de 200 milioane de dolari în 2017). ONU a confirmat în ce priveşte armele chimice livrate Siriei. Încă o dovadă că teroriştii-şefi ai popoarelor colaborează bine.

Altminteri, în ciuda performanţelor nucleare,

personalul armatei nord-coreene se confruntă cu igiena precară, refolosirea tampoanelor menstruale, violuri şi duşuri reci cu şerpi şi broaşte, după mărturia unui fost sergent, Lee. Se Yeon. Impresionantă şi povestea nord-coreeanului Ji Seong-ho, bărbatul cu o mână şi un picior amputate, care a ajuns chiar în Congresul american, fluturându-şi cârjele de lemn. În 1996, când a izbucnit foametea în Coreea de Nord, bărbatul (atunci adolescent) a supravieţuit mâncând iarbă şi şobolani (ca-n Siria acum pe vremea războiului). La un moment dat, a încercat să fure căbune dintre-un tren, dar a leşinat de foame şi a fost călcat de acesta. Atunci, i s-au amputat o mână şi un picior fără anestezie. Apoi, a reuşit să fugă din Coreea de Nord. Astăzi, Ji conduce un grup Acţiune şi Unitate pentru Drepturile Omului, al cărui scop este să-i ajute pe alţi nord-coreeni să scape de sub regimul lui Kim Jong-un Din păcate, restricţiile de acces ale răţoiului Donald vizează inclusiv persoanele din Coreea de Nord. Mai mult, măreţul şi gloriosul conducător se poate lăuda şi cu eroica faptă de a-şi asasina propriul frate, Kim Jong-n-am cu un agent chimic VX, o substanţă neurotoxică. Iar de curând, în Coreea de Nord, s-au interzis şi băutul şi cântatul şi a fost anulat festivalul berii din noiembrie 2017, ca răspuns la sancţiuni, a spus măreţul şi gloriosul lider, Kim Jong-un Cum? Mai era ceva de interzis, că era ca în Siria sau la Statul Islamic? Şi o mai avea un pic şi-i ajunge din urmă răţoiul Donald Trump cu politicile sale! Cu atât mai mult, că la întâlnirea despre gestionarea armelor nucleare, răţoiul Donald a apreciat că e o „onoare” să întâlnească „o persoană foarte talentată”, cu o „mare personalitate”, precum măreţul şi gloriosul conducător din Coreea de Nord.

* * *

Dacă Statele Unite şi Coreea de Nord se întrec în interdicţii, Rusia se depăşeşte pe sine în ce priveşte propaganda. Felicitări (merită Premiul Nobel)! Astfel, în 2016, Ambasada Rusiei din

Londra a prezentat imagini din jocuri video

(„*Command and Conquer*”) şi din filme horror cu Zombie („*Dead Snow*”) ca reale, condamnând în mod fals prin aceste imagini rebelii din Siria pentru atacuri chimice şi pretinzând că luptă cu nazismul şi terorismul. Măi, animalelor naziste şi teroriste! Din nefericire, realitatea este cel mai horror film şi joc video.

Apoi, în noiembrie 2017, Ministerul rus al Apărării a acuzat Pentagonul că îi acoperă în Siria pe jihadiştii din Statul Islamic (ŞI) şi a difuzat o serie de imagini pentru a demonstra acest lucru, însă dovezile „absolut convingătoare” prezentate sunt de fapt capturi dintre-un joc video („*AC-130 Gunship Simulator: Special Ops Squadron*”). Le dorim Ţarului Putin, trolilor şi armatei ruse succesuri şi mai mari la propaganda cu jocuri video şi filme cu zombie (la fel de mari ca ei înşişi). Eu, recunosc, sunt zombie (ca Ile şi nenumăraţi alţii), dar nu şi trol (de la fabrica de troli din Rusia) şi asta îmi conferă o anumită demnitate. Tocmai am conştientizat asta. Ce revelaţie!

Mai nou, până şi Moş Crăciun a devenit subiectul propagandei ruse. Astfel, Moş Crăciun e luat ostatic în SUA de Moş Gerilă, omologul rus al lui Moş Crăciun într-un filmuleţ de propagandă al canalului Russia Today. Un băieţel american îl găseşte pe Moş Crăciun legat fedeleş lângă brad de Moş Gerilă (se ştie ce-mi plac mie lanţurile). „Am fost lovit de Crăciun. Hackerii ruşi” este mesajul care apare ulterior pe ecran. Apoi băieţelul trebuie să recite o poezie în limba rusă lui Moş Gerilă, altfel rămâne fără cadou (sau poate e deportat în Siberia). Şi în copilăria lui Ile Moş Crăciun fusese răpit şi înlocuit de Moş Gerilă rus comunist, numai că Ile ştia poezii în limba rusă de la şcoală. Nu ni-l luaţi iar pe Moş Crăciun, nu vrem să dispară din nou înghiţit de coşmarul istoriei! Fără urmă sau doar cu urma lanţurilor!…

Până şi Comisia Europeană’s-a sesizat şi acuză Rusia că răspândeşte deliberat informaţii mincinoase pentru a destabiliza UE. Cele mai recente poveşti false lansate de Moscova sunt ştirile că Franţa are de gând să interzică simbolurile de Crăciun sau că Suedia va introduce

obligaţia de a semna o declaraţie de consens înainte de a întreţine relaţii sexuale. Comisia Europeană a format un grup de experţi pentru contracararea ştirilor false şi a propagandei. Din structură fac parte 39 de specialişti din domeniile IT, mass-media, mediul academic, reprezentanţi ai reţelelor de socializare Facebook şi Twitter, dar şi ai gigantului Google. Din acest grup face parte şi un profesor universitar din România, Alina Bârgăoanu, decan al Facultăţii de Comunicare şi Relaţii Publice din cadrul Şcolii Naţionale de Studii Politice şi Administrative (SNSPA), Bucureşti.

Şi mai avem o veste bună legată de propaganda din Rusia: Twitter nu mai publică conţinuturi sponsorizate de fabrici de troli precum *Russia Today* şi Sputnik, iar Facebook a închis 270 de pagini operate de o altă agenţie rusă de troli (IRA – *Internet Research Agency*) pentru a influenţa alegerile din străinătate (pe Facebook funcţionează circa un sfert de miliard de conturi false şi o propagandă rusească dezlănţuită cu miliarde de share-un). Zuckerberg a fost chemat în faţa congresului american, iar parlamentul britanic l-a convocat şi el. Tot Facebook a închis pagina *Inside Syria Media Center*, operată de ruşi, unde au fost difuzate ştiri precum cea că fundaţiile plătite de Occident şi opoziţia au pus în scenă (folosind actori) atacuri chimice.

Prin trolii ei (*Russia Today*, Sputnik, bloggeri ca Vanessa Beeley, *Internet Research Agency* – fabrica de troli etc.) aceasta atacă inclusiv echipele de salvare de la Syria Civil Defence, „White Helmets” („Căştile Albe”, salvatorii a peste 100.000 de vieţi şi cei care documentează războiul din Siria, filmând şi oferind informaţii despre numărul celor ucişi) (nimic nu trebuie să rămână curat, logic, nu?), potrivit raportului Syria Campaign din decembrie 2017: mesajele lor au ajuns pe Twitter la 56 milioane utilizatori în 2016 şi 2017. Multe informaţii false sunt şi despre atacurile cu gaz sarin din aprilie 2017, din Khan Sheikhoun, unde chiar ONU a concluzionat că responsabilitatea aparţine regimului sirian.

În ce priveşte echipele de salvare, acestea sunt acuzate de terorism, logic, nu? Purtătorul de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe rus, Maria Zakharova, a susţinut pe data de 4

mai, pe pagina de Twitter a Ministerului, că grupul a fost creat din anumite raţiuni pe teritoriul Turciei de către un fost ofiţer britanic de informaţii şi specialist în securitate, respectiv de J. Le Mesurier, care are o experienţă bogată în intervenţia umanitară a NATO. Vanessa Beeley descrie într-un articol din Sputnik echipele de salvare drept un mijloc de propagandă care sprijină neo-colonialismul occidental şi teroriştii jihadişti din Siria, un grup fondat probabil de spionul britanic J. Le Mesurier, atât de iubitor de oameni încât recurge inclusiv la scuturi umane. Pe de altă parte, propaganda privind măreţele realizări ale regimului sirian înfloreşte – chiar Ile a primit un mesaj pe mail (în română) despre situaţia atât de fericită din Siria, epocă de aur, logic, nu? Nu se poartă văl, au fost interzise organismele modificate genetic, iar regimul e foarte popular!

Asta nu ne miră. Ne-ar mira opusul şi lucrurile nu se opresc aici. În Rusia se apreciază libertatea de opinie ca dovadă că 43 de persoane au fost arestate în 2017 pentru mesaje de pe reţelele de socializare (dintre care 5 plasate la spitale de psihiatrie ca pe vremea comunismului… dar oare a trecut vremea lui?) şi au existat 115.706 cazuri de restricţii privind libertatea pe net, o crimă şi 66 de cazuri de violenţă împotriva bloggerilor / jurnaliştilor conform unui raport „Agora”, un grup specializat în drepturile omului (pentru anul 2017).

A fost arestat inclusiv un fost lucrător la o „fermă de troli”, Marat Mindiarov, care dăduse interviuri jurnaliştilor americani de la *The Washington Post* şi *The Associated Press*: „Primul tău sentiment când ajungi acolo este că te afli într-un fel fabrică care transformă minciuna într-o linie de asamblare industrială”, a spus el. Acesta a fost reţinut de poliţişti pentru un presupus telefon dat într-un sat din apropiere unde ar fi plantat o bombă. Iar jurnalistul de

investigaţie Maxim Borodin care a scris despre mercenarii ruşi de la compania Wagner din Siria a murit şi el suspect (poate aruncat de la balcon).

Cu procese şi condamnări staliniste se confruntă şi prizonierii politici ucraineni. De aceea, Oleg Sentsov, cineastul ucrainean, prizonier politic, arestat de serviciile secrete ruseşti (FSB) în

2014, sufocat cu o pungă de plastic până la leşin pe drum spre închisoare, torturat în anchetă şi condamnat la 20 de ani de închisoare pentru terorism (adică... s-a împotrivit anexării Crimeei)), a intrat în greva foamei pentru aproape 5 luni pentru a cere eliberarea deţinuţilor politici ucraineni. Declară că nu renunţă la convingerile sale, că cine nu e pregătit să sufere şi să moară pentru convingerile sale are convingeri slabe. Mulţi actori şi regizori de la Hollywood, din Europa (cei din Cehia şi Franţa au făcut şi ei greva foamei în lanţ în faţa ambasadei Rusiei) şi în particular din România (regizori precum Radu Jude, Alexandru Solomon, Alexandru Dabija şi actori precum Bogdan Zamfir, Andrei Runcanu sau Ioana Bugarin) îl susţin. Toţi sunt trădători şi terorişti, logic, nu?

Manipularea apare şi în iniţiativa FSB de a atrage şi apoi aresta tineri opozanţi ai Ţarului, cum ar fi studentele Anna Pavlikova, în vârstă de 18 ani şi Maria Dubovik, în vârstă de 19 ani, condamnate pentru extremism. Ruslan, de fapt agent FSB, racolează tineri anti-Putin cunoscuţi pe reţelele sociale. Le câştigă încrederea şi organizează o mişcare „Noua Grandoare”. Redactează un program politic şi creează cinci departamente în cadrul mişcării, şi anume finanţe, juridic, comunicare, recrutare şi operaţiuni active. Deschid şi un canal pe Youtube pentru promovare. „Un provocator cinic în-a înfundat”, mărturiseşte un tânăr arestat după ce’s-a alăturat grupului când a găsit un fluturaş în cutia poştală.

Iar Departamentul de Stat al SUA a criticat nu numai România pentru legile INjustiţiei, ci şi Rusia pentru că o nouă lege a media permite Ministerului Justiţiei din Rusia să considere jurnaliştii străini drept „agenţi străini” (ah,

agenţii şi agenturili străini, toţi trădătorii, teroriştii şi duşmanii poporului!), iar aceasta reprezintă o ameninţare asupra libertăţii presei. Radio Europa Liberă şi Vocea Americii sunt declarate oficial de ruşi agenţi străini, exact ca pe vremea comunismului. Şi Ţarul Putin compară apoteotic comunismul cu creştinismul şi mumia lui Lenin cu moaştele sfinţilor creştini. Exact aşa e! I-or fi spus trolii cumva sau a avut el o revelaţie?

Apropo de propagandă şi libertatea jurnaliştilor, îmi aduc aminte de ziarista „Bondoaca" Julieta Leguizamon din romanul „Cinci colţuri" al lui Mario Vargas Llosa: în ciuda riscurilor (căci putea fi torturată până la moarte ca fostul ei şef), aceasta a refuzat să mai calomnieze personalităţi (din motive politice) în revista ei de scandal. Mai mult, a reuşit să dărâme o dictatură (a preşedintelui Alberto Fujimori şi a şefului serviciilor secrete… „Doctorul") printr-un articol critic la adresa puterii (pe care a acuzat-o direct de moartea şefului ei, Rolando Garro) şi printr-o plângere penală însoţită de înregistrări relevante (care au avut un impact surprinzător).

De asemenea, Gherasim Ţic, fost deţinut politic din vremea comunismului (care a putrezit timp de 14 ani în temniţele comuniste de exterminare – Deva, Jilava, Capul Midia, Aiud, Baia Sprie (în mina de plumb) şi Gherla), susţine în volumul intitulat emblematic „Tinereţe furată" (scris la 86 de ani) că a rezistat, a fost bucuros să sufere pentru neamul românesc şi nu şi-a pierdut umanitatea, nu's-a lăsat spălat pe creier ca să devină om nou comunist (şi să meargă să se închine la moaştele sfântului Lenin, vorba Ţarului): „Nu am suferit o mutilare morală sau intelectuală. Comuniştii nu au reuşit acest lucru".

Ba chiar a învăţat engleză şi germană în ciuda riscurilor şi a pedepselor crunte (lanţuri, bătăi cu bastoane de cauciuc, izolare etc.): „Ungeam o sticlă cu scuipat, pe urmă cu o săpun, pe urmă cu praf de DDT sau cu perete, dacă nu aveam asta, şi pe urmă, scriam cu un beţişor, cu un pai. Aşa am învăţat cuvintele. Aşa am învăţat engleză şi germană". Incredibil, demn de apreciat, sunt invidios, eu

nu am apucat să studiez vreo limbă străină la închisoarea de pe Elbrus, ci numai freamătul înfiorător al aripilor bestiei de vultur, râcâitul ghearelor metalice şi plescăitul ciocului hulpav şi îmbăloşat, înfruptându-se din ficatul meu. Şi, că tot vorbim de lecţii, experienţa carcerală a constituit pentru mine nu lecţia de engleză, germană sau de supravieţuire măcar, ci lecţia de disperare, agonie, descompunere şi moarte. Dar, după toate astea, la un moment dat, foarte târziu, a venit şi învierea.

4. China: Marele Zid şi Marile Ziduri

Sper că va urma învierea după disperare, agonie, descompunere şi moarte şi în China în care te confrunţi nu atât cu Marele Zid, cât cu Marile Ziduri ale persecuţiei, corupţiei şi cenzurii („The Wall" ca-n Pink Floyd). Iată, de pildă, persecuţia cultului Falun Gong în China: din anii '2.000, de când au început arestările masive la adresa cultului Falun Gong (din cauza popularităţii crescânde a cultului… regimul comunist chinez nu vrea să fie cineva mai popular ca el), un cult desprins din învăţăturile vechi budiste, bazat pe principiile „adevăr, compasiune, toleranţă", au dispărut în închisoare cu milioanele. Mii şi mii au fost torturaţi până la moarte, respectiv mii şi mii cu organele prelevate anual. Sunt deţinuţi chiar şi copiii, la fel ca în Siria, Coreea de Nord ori în Palestina. Sute de mii ajung în lagăre de muncă unde devin o bancă vie de donatori de organe.

Revoltaţi de toate acestea, medici precum dr. David Kilgour, ex-secretar de stat canadian şi dr. David Matas, avocat specializat în materia drepturilor omului, fondatorii fundaţiei DAFOH (*Doctors Against Forced Organ Harvesting*), au demonstrat prelevarea forţată de organe (în special de la membri ai cultului Falun Gong) în raportul lor şi au lansat o campanie la nivel internaţional împotriva recoltării forţate de organe.

În China, la închisoare, prin grija regimului comunist chinez faţă de popor, un exemplu de adevăr, compasiune şi toleranţă şi el, mare maestru şi master-chef numai la minciunele, corupţie şi abuzuri (în serviciu) ca politicienii

noştri, condiţiile sunt atât de umane încât nu mai vrei să pleci niciodată de acolo. Mai exact, eşti stimulat să recunoşti că eşti diavolul, ai distrus Pământul şi planeta Krypton a lui Superman cu bastoane electrice (până nu se mai recunoaşte nimic din faţa ta ori organele sexuale), pus să faci tot felul exerciţii de gimnastică de întindere sau contorsionism până oasele tale sunt rupte sau strivite complet, trimis la bazin… într-o cutie cu apă murdară luni la rând, ars, îngheţat, înfometat

(mă rog, hrănit doar cu bătăi şi cu un tub aşezat în nas… cu apă clocotită, urină, fecale, ulei cu piper, oţet etc.). Ile a simţit că se îneacă şi moare numai când a făcut o endoscopie (acum 20 de ani), cu un tub instalat în nas până în stomac. A fost cea mai neplăcută analiză. Nu acceptă tub nazal de hrănire nici pentru boala Huntington.

În închisorile chineze torturile încetează numai când ajungi să te renegi pe tine şi principiile tale, să te dezici de Falun Gong, să te declari reeducat şi să mulţumeşti din inimă partidului că te-a salvat din ghearele diavolului şi ale superstiţiei. Din leguma putrezită de 20 – 30 de kile se mai lasă, în China, doar organele pentru recoltare şi trafic. Indivizi practici şi întreprinzători: un rinichi costă 62.000 de dolari, rinichi plus pancreas – 150.000 dolari, un ficat – 98 – 130.000 dolari, un plămân – 150 – 170.000 dolari, cornee – 30.000 dolari, o inimă – 130.000 – 160.000 dolari.

Recoltarea forţată de organe a început în 1984 atunci când o lege a permis această practică. Publicul a devenit conştient de această practică datorită mărturiei dr. Wang Guoqi în 2001 în Congresul american. Peste tot în alte părţi ale lumii, recoltarea de organe de la prozionieri este interzisă. În 2006, primii martori şi apoi raportul dr. Matas şi Kilgour au specificat că organele sunt prelevate de la prizonieri încă vii, de la practicanţii Falun Gong în special. Interviuri telefonice realizate de dr. Kilgour şi Matas au demonstrat că în 17 locaţii se procurau organe de la deţinuţii practicanţi Falung-Gong.

Iată şi o înregistrare cu un doctor de spital, apărută în cartea *„Bloody Harvest”* a dr. Matas şi Kilgour:

„Solicitant: – Vreau să ştiu cât durează pentru un transplant de ficat.

Dr. Dai: – Avem furnizate organe zilnic. Facem zilnic. Solicitant: – Vrem unele proaspete, vii.

Dr. Dai: – Sunt toate vii.

Solicitant: – Am înţeles că unele provin de la practicanţii Falung Gong care sunt foarte sănătoşi.

Dr. Dai: – Avem. Nu pot să vorbesc clar la telefon. Solicitant: – Dacă îmi puteţi găsi acest tip, vin repede.

Dr. Dai: – E OK. Vă rog să veniţi".

Autorităţile chineze au recunoscut în 2005 că 95% dintre organele folosite pentru transplanturi provin de la deţinuţi (deşi nu admit că puşcăriaşii sunt ucişi pentru organe), iar în 2014 au declarat prioritate zero oprirea practicii de prelevare a organelor de la deţinuţi. Însă suspiciunile rămân: conform unui raport al dr. Kilgour şi Matas din 2016, sunt, în continuare, între 60.000 şi

100.000 de transplanturi anual în China, dintre care majoritatea au la bază organe de la prizonieri de conştiinţă. Pe ansamblu, din 2000 – 2016, peste 1, 5 milioane de transplanturi au avut loc în 712 centre, cu peste 300.000 dintre ele desfăşurându-se în centre neoficiale. Doctorii au pierdut şirul transplanturilor, unii au făcut şi 6 transplanturi de ficat pe zi. Aceste descoperiri au apărut ca update la cărţile „*Bloody Harvest*" (2009) şi „*The Staughter*" (2014).

Până şi unii oficiali ca Huang Jiefu, directorul departamentului de transplant de organe din Beijing, a admis la un summit pe această temă de la Vatican (în februarie 2017) posibilitatea continuării recoltării de organe de la prizonieri în ciuda interdicţiilor oficiale şi a toleranţei zero, căci China e o ţară mare: „E toleranţă zero. Totuşi, China este o ţară mare cu 1, 3 miliarde de locuitori, aşa că cred că mai sunt unele încălcări". Oricum, Huang Jiefu a fost dintre cei care au atenţionat cu privire la recoltarea de organe de la prizonieri printr-un raport din 2008 publicat în „*The Lancet*", în care susţinea că mai mult de jumătate dintre organe se prelevează de la

prizonieri.

Toleranţă zero şi mici încălcări? Se realizează circa 10.000 transplanturi anual, spune partidul măreţ şi glorios, dar, de fapt, se estimează că numărul lor se înscrie între 60.000 şi 100.000, poate şi mai mult, după cum arată rapoartele amintite anterior. Declaraţiile partidului sunt o minciunea stricată, de neînghiţit şi de nedigerat. Mii de prizonieri de conştiinţă sunt executaţi anual pentru organe, iar afacerea merge mai departe. Merge, merge şi aşa, vorba românilor, sau nu? Să le urăm avânt revoluţionar şi elan muncitoresc în activitatea efectuată cu sprijinul sistemului de sănătate, al doctorilor şi al spitalelor?

* * *

Pe lângă persecuţia cultului Falun Gong şi traficul de organe, regimul comunist chinez se remarcă şi prin performanţa de a deporta refugiaţii nord-coreeni (premiaţi cu o vacanţă într-un lagăr de exterminare nord-coreean sau, direct, cu execuţia). Refugiaţii nord-coreeni din China au o viaţă (vorba vine viaţă, de fapt, doar supravieţuire şi, de multe ori, nici asta măcar) în clandestinitate, fără acces la servicii medicale şi şcoală şi sunt victime ale traficanţilor de carne vie şi ale exploatării.

* * *

Şi circa un milion de musulmani sunt victime în centre de reeducare din cauza religiei şi a etniei lor în Regiunea Autonomă Xinjiang Uighur (printre ei uiguri şi kazahi).

* * *

Mai mult, sistemul comunist actual este şi as în ce priveşte cenzura (nu mai poate apărea pe net nici ursuleţul Winnie the Pooh pentru că seamănă cu Ji Xinping, mai nou un lider introdus oficial în statutul partidului cu aceeaşi autoritate ca Mao şi fondator al unei noi ere… epoci de aur). A fost declarat război meme-urilor cu preşedintele şi a fost interzis şi ultimul film cu ursuleţul Winnie. O, nu, ursuleţul Winnie e mult mai simpatic, nici nu încape comparaţia! Şi, apropo de cenzură şi represiune, Liu

Chengjun a fost arestat şi torturat până la moarte pentru infiltrarea în sistemul de televiziune prin cablu şi prezentarea unui reportaj despre persecuţia cultului Falun Gong.

* * *

Regimul e şi maestru la amnezie colectivă, începând cu uitarea miilor de victime ale protestelor de la Tiananmen. Dar poate că totul e numai pentru pacea şi liniştea noastră, de fapt, nu liniştea, ci tăcere… a pumnului în gură (un preşedinte pentru liniştea noastră era şi Iliescu cândva, iar noi voiam să ştim adevărul despre revoluţie şi mineriadă).

În China, lumea a uitat, nu prea mai vrea să ştie sau e forţată să uite, arată foarte bine documentat, impresionant şi convingător Louisa Lim în îndrăzneaţa ei carte, „Republica Populară a Amneziei”. Printre puţinii care încă rezistă, plâng victimele fără lumânare (că nu e permis să faci o comemorare în spaţiul public) şi-şi continuă lupta pentru adevăr, se numără bătrânelele (bunicuţe) Zhang Xianling şi Ding Zilin, mame ale unor băieţi ucişi la proteste şi fondatoarele asociaţiei „Mamelor celor din Piaţa Tiananmen”. Nu se tem de sistem, în ciuda hărţuirilor, arestărilor şi supravegherii permanente. Mai curând sistemul se teme de ele, ia uitaţi, de nişte bunicuţe. Iar în Hong Kong, unde mai există ceva libertate de expresie, au loc comemorări anuale (dar şi acolo se mai uită, iar lumea e preocupată preferenţial de situaţia din Hong Kong, de drepturile celor din Hong Kong şi de problematica secesiunii de China).

Tare, ca de obicei, deloc surprinzător, în ce priveşte ororile din China, ONU este modern şi sublim, dar lipseşte aproape cu desăvârşire. Eventual, răspunde exclusiv prin faptul că unicul şi inegalabilul, autenticul şi originalul Consiliu de INseecuritate O, NU („*united nothings*”) dă un veto după altul (prin Rusia şi China!) oricăror rezoluţii de tragere la răspundere a oricărui regim. Altă întrebare şi niciun răspuns, în afară de minciunele necomestibile? Sau o tăcere cutremurătoare ca un urlet?

* * *

O, NU rămâne o instituţie-fantomă, dar noi ceilalţi nu vrem să fim aşa şi ştim că un simplu gest de solidaritate (ca un sărut gay salvator, o îmbrăţişare titanică să ne facem praf… de stele ori o limbuţă de-a nepotului, motanului şi titanului Pesi (Piersicuţă) să ne lingă cicatricele şi rănile interioare şi exterioare) poate face diferenţa. Continuăm să credem asta şi, când nu putem, să pariem pascalian pe asta. Uneori e bine şi să te prefaci că-ţi pasă, cum ştim amândoi foarte bine. Apoi începe să-ţi pese cu adevărat.

Şocată, îngrozită, îndurerată şi disperată de cele întâmplate în China, Ile's-a hotărât să ia drumul mătăsii (ţesute din lacrimi, sânge şi sudoare), deşi cu greu nimereşte buda şi acasă şi nu mai ştie să se descurce cu ea, şi-a pierdut reflexele, nu mai e nimic automat şi totul e foarte complicat pentru ea din cauza bolii Huntington. În plus, se gândea că nu o să reuşească să organizeze nimic şi o să uite (uită tot, uneori şi de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită de ea). Şi nici ea nu era tocmai de acord cu călătoria (darămite restul familiei), dar nici nu voia să renunţe căci dorea să încerce să facă un gest de solidaritate cu victimele traficului de organe, refugiaţii coreeni deportaţi (pentru a fi executaţi sau trimişi în lagăre de exterminare) şi victimele protestelor din Tiananmen (partidul nu recunoaşte nici acum represiunea).

Cu ajutorul lui Dumnezeu Ile a reuşit însă să fie în piaţa Tiananmen şi să-şi facă micul protest, cu toate că era foarte obosită (după un drum de aproape 20 de ore), era aglomerat, mulţi paznici, se vedea deja cu tubul nazal de hrănire… cu apă clocotită, urină, fecale, ulei cu piper, oţet etc. (şi ea nu voia decât cu veninul Hidrei… ca la Her – Heracle) şi incapabilă să-şi rostească ultimele cuvinte („ca o ni ma" – „pizda mă-sii" pentru partidul comunist şi măreţele sale realizări – singurele cuvinte pe care le ştie în chineză de când lucra la cazino). S-a gândit la Liu Chengjun, arestat şi torturat până la moarte pentru

infiltrarea în sistemul de televiziune prin cablu şi prezentarea unui reportaj despre persecuţia cultului Falun Gong şi organele prelevate de la cei torturaţi până la moarte. Şi, deşi simţea epuizare, frică şi neputinţă, a pus totuşi pancartele pe jos, le-a făcut poze sub nasul paznicilor şi al numeroşilor turişti şi apoi a plecat la hotel.

Acolo, la fel ca în Iran, a putut observa că internetul e modern şi sublim, dar lipseşte aproape cu desăvârşire. Facebook, Twitter, youtube, gmail sunt interzise. Există doar reţele locale de socializare, atent supravegheate şi foarte cenzurate. Când a reuşit să se loggeze pe Hotmail şi să trimită un mail („am ajuns”) ca să nu facă maică-sa infarct, nici eu (ultimul, în cazul meu), s-a închinat, apoi n-a mai putut să intre nici pe Hotmail. În mod bizar, a reuşit să acceseze site-ul sirian pentru drepturile omului

OSDO (Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului – *Syrian Observatory for Human Rights*). Ăsta nu era interzis!

Televiziuni există (tot supravegheate şi cenzurate) ca BTV, public, deţinut de guvern (generalist + artă, ştiinţă şi educaţie, divertisment, finanţe, sport, lifestyle, tineri, ştiri, copii) şi CCTV, public (50 de canale) – canale TV similare celor occidentale (apropo, Beijingul pare mai modern, mai civilizat şi mai curat ca Bucureştiul, are un look occidental (cu excepţia imaginilor cu Mao) şi sunt prezente mărci ca Gucci, Prada, Chanel etc.). Supravegherea şi birocraţia se observă chiar de la formularele de viză (complexe, cu multe informaţii personale şi unde trebuie să scrii programul pe zile).

Până la urmă, Ile’s-a descurcat cu micul protest şi cu pancartele, nu şi cu plăţile în lei şi Euro din aeroport (se uita la euro şi la lei fără să recunoască bancnotele, fără să înţeleagă ce se întâmplă, noroc că au ajutat-o vânzătorii). La fel, şi-a continuat dulcile căderi pe trepte, la baie şi la toaletă, ca să nu cumva să-şi piardă bunul obicei, dar Dumnezeu a ajutat-o şi e bine. Surprinzător, a făcut mai uşor plata în yuani. Dar, dacă nu ar fi încercat să meargă, ar fi regretat. Acum e fericită că a fost şi încearcă să se

gândească la lucrurile frumoase din ororile astea cum ar fi rezistenţa prizonierilor (în particular Falun Gong), a bătrânelelor activiste în memoria fiilor lor pierduţi, Mamele din Tiananmen şi a celor solidari cu ei. Şi, într-un final, dacă Marele Zid rămâne în picioare, Marile Ziduri se prăbuşesc.

5. Comori din ruine

Să sperăm că Marile Ziduri (ca-n Pink Floyd, *„The Wall”*) se vor prăbuşi şi în Siria, căci, deocamdată se prăbuşesc case, oraşe, corpuri şi suflete. De mai bine de şapte ani de când a început războiul (nu şi dictatura, aceasta îl precede), oamenii aleg mai departe între diverse tipuri de moarte şi nu de viaţă (în cel mai fericit caz, e supravieţuire, dar nu viaţă): sub tortură până la moarte, de foame, de mizerie, de boli, de bombe-butoi (butoaie umplute cu fragmente metalice şi explozibili) aruncate din elicoptere, de mine, de împuşcături ale lunetiştilor, de atacuri chimice ori sub casa prăbuşită, prin dărâmături.

În zonele sub blocadă guvernamentală ca Ghouta de Est (cu

400.000 de locuitori), după mai bine de cinci ani de blocadă, în continuare, sub ochii ONU, copiii mor de foame: oamenii le dau de mâncare pe rând copiilor (într-o seară unui copil, în altă seară altui copil… dacă sunt 7 copii, le vine rândul o dată pe săptămână) bucăţica de pâine de 85 de ori mai scumpă ca înainte, dacă şi-o permit şi pe-asta, renunţând la propria lor masă. Pisicile’s-au consumat de mult, şi pământul, şi iarba, şi zeama de pietre… dărâmături rămase după bombardamente, l-ar înfuleca pe colegul de la şcoală ori pe vecinul, dar şi acesta e un pachet de oase care nu-i ajunge pe-o măsea unui câine comunitar bucureştean.

Înfometare pentru îngenunchere: oameni-ruine şi oraşe-ruine

— În agonie, dar care refuză totuşi să cedeze, căci în ruine sunt comori*”. Omul lui Dumnezeu este comoara din ruină”,* spunea marele poet şi învăţat sufist Rumi Mowlana.

În continuare, ONU e atât orb la comorile din ruine,

cât şi surd la urletul de durere al acestora. Nu e capabil să livreze o sticlă de apă şi un bob de orez care oricum nu se poate găti căci nu sunt gaze, nici curent, nici căldură (mobila a fost consumată de mult ca lemne de foc) (singurul aspect pozitiv al lipsei electricităţii e că oamenii au scăpat, în sfârşit, de propaganda difuzată la TV sau pe net).

Doctorii din zonele încercuite încă operează prin caverne, la lumina telefonului mobil (dacă găsesc undeva curent să-l încarce), cu cuţitul de bucătărie, fără anestezic şi tratament postoperatoriu, invidiind confortul şi modernitatea din epoca de piatră. Unele cazuri nu le tratează deloc, deşi le-ar fi putut salva în alte condiţii. Şi mulţi pacienţi grav răniţi şi bolnavi preferă să nu fie evacuaţi de teama arestării (ăsta e premiul pe care-l primesc, pe lângă răni şi boli, dacă nu era suficient, tortură până la moarte într-o închisoare a regimului, aşa că preferă să moară în patul lor… mă rog, printre dărâmăturile ce reprezintă casa lor de acum). Dar doctori precum stomatologii Mohamad Katoub (fondatorul unor spitale de campanie, mereu bombardate) şi Abou Yasser, dr. pediatru Amani (femeia director al unui spital de campanie) şi dr. Wisam Muhammed (medic la spitalul Rahmah pentru bolnavii de cancer, singurul de acest gen în Ghouta de Est) încearcă să reziste în ciuda foametei, frigului, penuriei de curent şi medicamente şi a bombardamentelor (doar cele din urmă din belşug, toate celelalte lipsesc, e blocadă de-a regimului sirian, de mai bine de 5 ani în Ghouta de Est). Totodată, se străduiesc să comunice lumii întregi problemele cu care se confruntă şi să ceară ajutor, având în vedere că măreaţa şi glorioasa comunitate internaţională, consiliul de INsecuritate O, NU, *united nothings,* e modern şi sublim, dar lipseşte cu desăvârşire.

* * *

Mai mult, Ghouta de Est este puternic bombardată ca odinioară Alepul: regimul sirian comite un masacru cu 80 de victime civili pe 6 februarie 2018 (conform

Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului (OSDO)), apoi (cu ajutorul ruşilor), masacre de peste 100 victime civili pe zi, în zilele de 19 – 21 februarie 2018 (şi o ţin tot aşa – de pildă, peste 500 de victime în săptămâna 19 – 24 februarie 2018), iar atacurile sunt inclusiv chimice, cu clor (care te arde din interior şi te sufocă) – cel puţin 4 doar în ianuarie-februarie 2018. Şi Rusia se opune organizării unui armistiţiu umanitar de 30 de zile (până la urmă aprobat de ONU pe 24

februarie, dar, ca de obicei, încălcat de regim şi ruşi şi urmat de alte victime civili – de exemplu, 29 civili de pe 25 pe 26 februarie 2018 la prânz, de un atac chimic cu clor şi o maternitate distrusă).

Ca o dovadă în plus a respectării regulilor războiului şi a interesului pentru protecţia civililor, pe 6 martie 2018 survine un alt masacru de 94 de civili, inclusiv un atac chimic cu clor, iar numărul spitalelor distruse atinge 12. Pe 19 martie este bombardată şi o şcoală unde sunt ucişi 16 copii şi patru femei (aproape în acelaşi timp cu unul în Idlib unde sunt ucişi 16 copii şi 4 adulţi – 21 martie). Pe 6 aprilie are loc un nou masacru la Douma (40 ucişi).

Pe 7 aprilie e un atac chimic la Douma în care sunt ucise 70 de persoane (deşi se aflau în adăposturi, oamenii mor sufocaţi, în convulsii, cu spume la gură, învineţiţi şi cu arsuri de cornee şi, în plus, peste 500 prezintă probleme de sănătate din cauza substanţelor provenite din bombele-butoi aruncate din elicoptere

— Posibil agenţi neurotoxici similari sarinului combinaţi cu clor). Desigur, adică probabil, teroriştii-rebeli şi victimele sunt de vină, spune Rusia a, adică fabrica de troli, ei au pus în scenă totul, nimic nu e adevărat. Aceştia anunţă apoi oficial, prin reprezentanţii armatei, că echipele de salvare compuse din terorişti jihadişti, „White Helmets”, au regizat totul, cu ajutorul agenturilor străini (britanice). Iar singurii care au arme chimice sunt teroriştii-rebeli, inclusiv bebeluşi.

Să reamintim că a mai fost un atac cu gaz sarin cu mii de victime tot la Douma în august 2013 în urma căruia

Siria trebuia să predea tot arsenalul de arme chimice, apoi alte atacuri cu gaz sarin la Khan Sheikhoun şi Latamneh în 2017 şi sute de atacuri chimice cu clor prin bombe-butoi aruncate din elicoptere (deşi ONU a interzis oficial bombele-butoi şi atacurile chimice, atât cu clor, cât şi cu gaz sarin)? La Consiliul ONU de pe 9 – 10 aprilie iar se vorbesc discuţii şi se dau indicaţii preţioase ca la vizitele lui toarşu la fabrică. Fabrică de troli poate. Nicio măsură.

Organizaţia pentru Interzicerea Armelor Chimice din cadrul ONU merge la Douma şi va afla dacă a fost un atac chimic (şi ei i se blochează pentru câteva zile accesul la Douma, a, ba nu, sunt numai raţiuni de securitate, se invocă, apoi după cinci zile, chiar se trage asupra ei şi echipa se întoarce din drum şi ajunge la Douma abia sâmbătă, pe 21 aprilie şi miercuri, pe 25 aprilie pentru a preleva probe), dar nu va stabili şi vinovaţii (aceştia trebuia desemnaţi de Mecanismul Comun de Investigare, desfiinţat din cauza ruşilor).

Şi, interesant, se pare (conform rapoartelor din presa belgiană (La Libre Belgique) şi a celor de la EU Non-Proliferation Consortium) că un element compomenent esenţial pentru gazul sarin (isopropanolul – substanţă dual, ce poate fi folosită atât în scop comercial, cât şi pentru producerea armelor chimice) a fost exportat în Siria din ţări europene ca Belgia, Olanda, Germania ori Marea Britanie (pe lângă exporturile masive din Coreea de Nord de substanţe duale). Dar de ce mă plâng? Nimic nu’s-a întâmplat… doar câteva pagube colaterale.

* * *

Deşi ţarul, foarte sensibil la vieţile civililor, ordonă o pauză umanitară zilnic încă de la sfârşitul lui februarie, între 9.00 – 14.00, pentru evacuarea civililor, nici aceasta nu se respectă (de pildă, 18 civili ucişi şi răniţi pe 27 februarie 2018, apoi masacre zi de zi, bebeluşii-terorişti ori Statul Islamic sunt de vină, iar oamenii, oricum, nu vin (coridoarele umanitare sunt bombardate). Ajutoarele nu sunt permise de regim în regiune. Când intră în sfârşit 14 din cele 46 de camioane, 70% din conţinut’s-a volatilizat

deja, sustras de regim, inclusiv echipamente medicale vitale (seturi pentru traumă şi echipamente chirurgicale). Ori poate’s-a evaporat cum proceda bunica lui Ile, mama Coca cu crema de whisky la bairame, la liceu?

În timpul pauzelor umanitare şi al armistiţiilor umanitare, bombardamentele sunt sălbatice, logic, nu? Şi atunci, dacă e potopul de foc şi pare de neoprit, să ne iluminăm mai bine cu focul sacru al iubirii, cunoaşterii, sacrificiului şi dăruirii, iar focul apocalipsei să-l stingem cu lacrimile noastre: „Pompierii cavalerilor de foc / Încă nu’s-au inventat, / dă-mi, doamne, tulumba aia minunată, / să sting apocalipsa cu lacrimile tale, ale mele / Dacă tot plângi, dacă tot plâng” („Cavalerii de foc”, Marin Sorescu).

Reprezentanţii echipelor de salvare „Căştile albe” (*Syria Civil Defence* – *„White Helmets”*) continuă şi ei să fie atacaţi şi ucişi (4 în penultima săptămână din noiembrie 2017 în Ghouta de Est, 9 în ianuarie-februarie 2018, 8 în martie 2018, inclusiv directorul „White Helmets” din Ghouta, Mohammad al Masarwa, (un erou care’s-a sacrificat necontenit să salveze vieţi, chiar dacă a pierdut 37 de persoane dragi în război) etc.), dar merg mai departe în ciuda bombardamentelor şi a resurselor puţine (combustibil, truse de prim ajutor, extinctoare etc.) şi salvează vieţi (peste 114.000 de oameni deja). Din păcate, cei salvaţi de multe ori dispar a doua zi sau în minutul următor (inclusiv cei de la *„White Helmets”*).

Raed Al Saleh, coordonatorul „White Helmets”, este îngrozit de „masacre, nu război”. Citǎm pasaje din mărturia lui: „Ca sirieni am experimentat moartea în multe feluri înainte de neimaginat: am fost ucişi de bombe-butoi, arme chimice, foamete, înecare, tortură, napalm şi muniţii cluster. Luna aceasta, în Ghouta de Est, s-a adăugat altă experienţă a morţii: cadavrul unei mame scoase din dărâmături de către fiul ei, voluntar „White Helmets”. (…) În munca noastră, am salvat peste 100.000 de vieţi în ultimii 4 ani, adesea cărând civilii în braţele noastre către cel mai sigur loc posibil. În Ghouta de Est nu este nicăieri sigur şi nu este nicio scăpare. Tot ce putem face este să

salvăm oameni de pericolul imediat şi apoi să sperăm sau să ne rugăm că spitalul sau casa unde-i ducem nu vor fi lovite imediat. Puteţi să vă imaginaţi asemenea decizii, cu avioanele deasupra? Toate se întâmplă la numai 20 de minute (cu maşina) distanţă de Damasc, de sediul ONU şi palatul lui al-Assad, câteva ore distanţă faţă de Geneva unde se poartă „discuţii de pace". Dar dacă te uiţi la pozele oamenilor acoperiţi de praf sau ale copiilor urlând de durere, pare altă planetă – una unde cea mai rea dintre umanităţi este la putere. Pentru că nu am mai văzut vreodată aşa ceva până acum pe pământ". Raed solicită comunităţii internaţionale (în care nu mai are încredere) oprirea bombardamentelor, ridicarea blocadei şi evacuarea celor care au nevoie de îngrijire medicală.

În plus, la fel ca în Idlib, Yarmouk, Hama şi în alte regiuni, încă sunt bombardate spitalele (3 spitale Syrian American Medical Society (SAMS) atacate în noiembrie 2017, un alt spital la sfârşitul lui decembrie 2017 la Harasta, 12 spitale distruse între 19 februarie – 6 martie 2018, alte 2 spitale pe 7 aprilie la Douma etc.).

Doctorul Mohamad Katoub se simte ruină precum spitalul prietenului său, Kalil, dar refuză să cedeze: „Este posibil ca cineva să plângă atunci când vede semnul (închis) pus de el (Dr. Kalil) pe clinica sa distrusă? Aşa mă simt şi eu: obosit, epuizat, frânt şi cu limba legată în timp ce eroii din Ghouta încă rezistă. Între timp, ei rezistă. Este foarte dificil când ştii locuitorii fiecărei case. Este foarte dificil când ştii fiecare copil născut în acele case. Este foarte dificil când ştii fiecare dintre aceste magazine şi pe proprietarii lor. Şi totuşi toate acestea îţi dau putere când vorbeşti în faţa lor. O, Doamne, fii cu ei şi ajută-i!". În mărturia lui, îi aminteşte şi pe profesorii care distribuie mâncare ori pe cei care nu mai au de lucru şi îi ajută pe cei de la „White Helmets". Dr. Mohamad încheie cu cuvintele încurajatoare ale dr. Kalil (a cărui clinică a fost distrusă): „Assad ne încercuieşte, dar Dumnezeu ne hrăneşte. Assad ne bombardează, dar Dumnezeu ne ajută să ne revenim". Se pare că, într-adevăr, în lipsa ONU şi a comunităţii

internaţionale, singurul sprijin mai e Dumnezeu.

Ultimul mesaj (poate ultimul, într-adevăr) al asistentei Hala, înainte de a se pierde legătura cu ea, aratã şi el oroarea fără sfârşit (singurul lucru abundent în Ghouta de Est) şi faptul că civilii au pierdut şi ultimul drept, dreptul la viaţă: „Nu e viaţă, nu sunt şcoli, spitale, clinici, farmacii, nici case. Civilii au pierdut totul, au pierdut dreptul la viaţă. Eu sunt Hala, o asistentă şi vreau ca întreaga lume să ştie despre suferinţa noastră de aici, din Ghouta sângerândă. Studenţii, profesorii, doctorii, asistentele, femeile, bărbaţii, copiii, orice fiinţă a devenit ţintă directă a bombardamentelor ruseşti. Tot ce vrem e să trăim în casele noastre, în ţara noastră, în pace, fără moarte şi vărsare de sânge. Acesta e mesajul meu către întreaga lume”.

Voluntarul umanitar Sham ne împărtăşeşte oroarea războiului, dublată de sentimentul de injustiţie, abandon şi dezgust: „Am trăit printre clădiri care se prăbuşesc în faţa ochilor mei. Am trăit printre cadavre. Am trăit printre rachete care fac să explodeze copiii în milioane de bucăţi. Uneori curăţăm bucăţile de corp cu mâinile noastre. Nu extragem un corp întreg. Doar o mână sau un picior sau un cap. Armata nu trebuia să deranjeze Crucea Roşie. Dar în unele zile a venit şi ne-a speriat cu armele ei. În unele zile au luat persoanele rănite chiar din ambulanţe. Odată, soldaţii au arestat echipa prietenului meu. I-au aliniat de-a lungul zidului şi l-au împuşcat pe prietenul meu în cap. Când cineva a venit şi ne-a spus, am leşinat. Am leşinat imediat. Un alt prieten în-a tras deoparte şi al treilea m-a tratat. Cei doi au fost şi ei ucişi mai târziu. Vă spun, toţi prietenii mei au fost ucişi. (…) Sunt dezgustat de umanitate. Suntem ca morţii vii. Uneori glumesc că cineva trebuie să ne strângă pe toţi sirienii într-un loc şi să ne ucidă ca să termine cu noi complet. Atunci vom merge cu toţii în paradis şi-l vom lăsa pe al-Assad să conducă o ţară goală”.

Iată şi mărturia fotojurnalistului Bassam Khabieh care îşi riscă viaţa (la fel ca medicii ori echipele de salvare)

pentru a face poze cu bebeluşii salvaţi de „White Helmets”, cei care îşi caută adăpost ori casele în ruină: „În această noapte a fost una dintre cele mai întunecate şi îngrozitoare nopţi din Ghouta de Est. Regimul a folosit arme cu clor, fosfor, napalm, bombe-butoi, bombe cluster. Civilii din Hamouria, Saqba, şi Madiara sunt atacaţi nonstop de ruşi şi de regim. Ambulanţele nu se pot deplasa pentru că sunt atacate drumurile principale. Zeci de femei şi copii se sufocă sub dărâmături, aşteptând pe cineva să vină să-i salveze. Dumnezeu să aibă milă”.

Similar, alt fotojurnalist, Mohammed, ne împărtăşeşte senzaţia de frică care-l ajută să supravieţuiască şi modalităţile de a o gestiona: „Sunt un om care se îngrijorează şi se teme mult. Cred că această teamă este un instinct puternic pe care toţi îl avem ca oameni, care uneori ne protejează şi ne ţine în viaţă. Mi-e frică să nu fiu sub dărâmături. De aceea, îmi părăsesc casa întotdeauna în timpul bombardamentelor şi merg la spital cu camera. (…) Seara, când am încercat să adorm, n-am putut. Am pus capul pe pernă şi m-am întrebat dacă ei vor găsi restul oamenilor dispăruţi. Mi-am întors faţa către perete. Şi atunci m-am gândit: „dacă tavanul camerei mele este ultima imagine pe care o voi vedea?” Stăteam în pat, gândindu-mă la toate ştirile pe care le puteam auzi la trezire. A fost cea mai lungă noapte din viaţă. Înainte ca ochii să mi se închidă, am auzit un zgomot puternic. Am mers la spital unde mi’s-a spus că mulţi dintre răniţi sunt copii. Am mers acolo pentru că aveam nevoie de un motiv să părăsesc casa şi tavanul care parcă mă fixa. Fiecare tavan deasupra mea e un mijloc de ucidere”.

Fotojurnalistul Abou al-Hassan al-Andalusi ne transmite şi el oroarea de bombardamente (teama de a fi ucis chiar în următoarea secundă) şi experienţa apăsătoare a refugiului prelungit (pentru săptămâni şi luni) într-un adăpost improvizat, o gaură neagră mizeră, construită de oameni ca el, săpată cu lopeţile şi cu mâinile, unde încearcă zadarnic să se ascundă şi de unde ar ieşi fără preget dacă bombardamentele’s-ar opri, fie şi pentru o

clipă: „Un copil rănit, un om în vârstă şi o seamă de copii trăiesc în această gaură. Am vrut să facem o poză pentru a arăta lumii cum ne protejăm sub pământ. Suntem sub praf, dar oricum asemenea găuri sunt vulnerabile la distrugere căci nu sunt imune la bombardamente şi am putea muri sufocaţi. (…) Suntem săraci, am pierdut casele noastre. Ferma ori magazinul unde lucram au fost distruse, până şi motocicleta cumpărată de mine a ars din cauza bombardamentelor. Aceasta este ţara mea, cartierul meu, casa mea. Nu am unde să mă duc. Voi sta aici pentru că nu am altă şansă. Bombardamentul este foarte înspăimântător. Ai sentimentul că aştepţi momentul când vei fi ucis. Aştepţi bombabutoi sau racheta care îţi va lua sufletul. În adăpost sunt multe boli. Sunt mulţi oameni care n-au putut face un duş pentru mai mult de o lună din cauza bombardamentelor. Râia şi păduchii sunt boli comune ca şi bolile cronice, astmul sau infecţiile datorită prafului şi umidităţii şi a frigului extrem”.

Conştientă că este probabil ultima postare, activista Nivin Hotary, numită de scriitoarea şi coordonatoarea fundaţiei Karam Lina Sergie Attar „Sheherezadă modernă, a vieţii de zi cu zi, care lasă mărturii tragice din prima linie a genocidului din Siria”, ne mărturiseşte cum sărbătoreşte ziua femeii (8 martie 2018) în Ghouta de Est şi invită întreaga planetă la această celebrare: „Aceasta poate fi ultima mea postare. Situaţia catastrofică este cunoscută tuturor… am spus tot ce puteam spune. Un regim criminal care-şi ucide propriul popor cu aprobarea şi susţinerea şi sponsorizarea altor ţări. Ieri a fost o zi indescriptibilă. Atacuri cu clor, bombe cluster, bombe-butoi şi rachete. Au încercat totul ca să ne îngroape de vii sub dărâmături. Nu avem cuvinte pentru cei fără conştiinţă sau umanitate rămaşi tăcuţi şi care au permis ca acestea să se întâmple. Ultimul lucru pe care vreau să-l zic: acest regim este criminal şi nu va scăpa justiţiei. Dar guvernele voastre sunt şi mai criminale. Ele se uită şi rămân tăcute, complezente. Iar aceia care ne acuză că suntem terorişti, islamişti şi mai mult ca asta ca să-şi spele conştiinţa…

Regimul sirian poate să-i ucidă pe toţi – cum ai putea face pace cu aşa ceva? Salut femeile din întreaga lume de ziua femeii şi aduc condoleanţe femeilor noastre pentru aşa o lume de ruşine”.

Alte două femei curajoase şi cu voinţă titanică, Muzna Duried (şefa Mişcării Feministe Politice Siriene) şi Bayan Rehan (şefa Departamentului pentru Femei al Consiliului Local din Douma) sărbătoresc şi ele similar ziua femeii în Ghouta de Est, hotărâte să ducă mai departe focul sacru al revoluţiei şi invitând lumea la solidaritate. Iată ce povesteşte Muzna despre prietena ei, Bayan: „Bayan nu este doar o prietenă de la o revoluţie care încă este prezentă în ciuda blocadei, bombardamentelor şi a epuizării. Ea este istoric şi martor al luptei feministe împotriva urâtului ce ne înconjoară şi a unei lumi care premiază criminalii. Tragedia este simultan personală şi colectivă. Femeile din Ghouta plâng pentru cei dragi căzuţi, pentru casele pierdute şi pentru ţara care nu mai este a lor. Unele dintre ele sunt copleşite de durere şi amărăciune, dar toate sunt schimbate de ce’s-a întâmplat. Este o durere personală, este o durere colectivă, este o revoluţie până când scăpăm de tiran”.

Alte cinci femei din Ghouta, desenate într-un album de ziua femeii de Dima Nachawi, sunt adevărate modele de rezistenţă şi de luptă, sacrificiu şi solidaritate. Um Samih, translator, fondatoarea asociaţiei „O mână”, al cărei fiu i-a dispărut arestat de regim, şi-a depăşit durerea personală: găteşte pentru cei nevoiaşi şi distribuie mâncarea, în ciuda pericolelor. Maimouna, IT-st, mamă a doua fetiţe, ai cărui tată şi fraţi au fost arestaţi de regim (tatăl de cinci ori!), este director al direcţiei regionale de protecţie a copilului. Dr. Faten Rajab Fawaz, doctor în fizică, este una dintre cele mai cunoscute activiste, participantă la revoluţie, arestată apoi în 2011 şi torturată sever de regim… încă dispărută, fără să se mai ştie nimic de ea. Amani, economist şi educator, lucrează cu multă seriozitate şi atenţie la detalii pe post de contabil la Oficiul de Suport pentru Dezvoltare Locală şi Proiecte Mici. Mouna,

farmacist şi doctor de laborator, al cărei frate a fost ucis de bombardamentele din martie 2018, este director ştiinţific la Institutul de Tehnologie Medicală şi şefa departamentului farmaceutic al Institutului Sham pentru Ştiinţe Medicale şi se implică direct în protecţia echipamentelor medicale de bombardamente.

De ziua revoluţiei (15 martie), începute acum 7 ani, se sărbătoreşte tot sub pământ sau printre dărâmături, dar memoria revoluţiei nu e pierdută şi lupta continuă: „(…) Ţin minte că am traversat un pod şi a început să tremure sub picioarele noastre, aşa de mulţi eram. (…) Şi cineva a strigat: „oamenii vor să dea jos regimul!”. Fiecare’s-a uitat în jur la ceilalţi şi-s-a gândit: „Tocmai a spus ceea ce doream să spunem de ani de zile. Scandăm cu el sau rămânem tăcuţi?”, îşi aminteşte dr. Annas din Ghouta.

Masa, o fetiţă de 7 ani, o fetiţă iubitoare care încearcă să salveze şi furnicile (săpând împreună cu sora ei un tunel pentru furnici ca să aibă unde să se ascundă), pe lângă faptul că a trăit numai în război până acum, a trebuit să-şi petreacă ultimele luni prin adăposturi insalubre şi nesigure, „să miroasă sânge, nu aer” şi să se joace cu bombe-butoi, unele dintre ele purtătoare de arme chimice ca la atacul din 7 aprilie din Douma. Aceasta ne mărturiseşte, zâmbind inocent (cum numai copiii pot zâmbi, fie şi în asemenea situaţii) despre acest atac: „Mă cheamă Masa. Am şapte ani. Eram în Douma în adăpost, în timpul bombardamentelor. Atunci au aruncat o bombă-butoi, dar nu a explodat. A făcut „fffeeşşş”. Ne-au spus „mergeţi sus, mergeţi sus, mergeţi sus. Am mers către ultimul etaj şi am căzut pe pământ. Nu m-am putut abţine. Mama a spus unchiului: „fata mea, fata mea, fata mea”. Unchiul meu a venit şi m-a luat. A adus haine ude şi m-a dus sus pe scări. Punctul medical era în capătul tunelului. Trei doctori au venit. Unul m-a cărat mine, altul pe sora mea. Alergau. Ne-au dus către primul punct medical, ne-au pus pe podea şi au turnat apă peste noi. Ne-au dus înăuntru, ne-au dat cu spray şi ne-au făcut o injecţie. Când am vrut să dormim, avioanele au bombardat

şi am fost acoperiţi de praf. Am coborât în adăpost şi am văzut cum aduceau martirii. În loc să mirosim aer, miroseam sânge”.

* * *

În aceste condiţii, fotografia unui bebeluş a cărui mamă a fost ucisă în Ghouta de Est şi care şi-a pierdut un ochi a devenit un simbol pe net şi a fost preluată de activiştii de pretutindeni (ei înşişi sau copiii lor îşi acoperă un ochi într-un gest de solidaritate). Ambasadorul Marii Britanii în Consiliul de INsecuritate, Matthew Rycroft, a postat pe Twitter o poză cu el în care stă aşezat la locul său la masa rotundă şi îşi acoperă ochiul drept cu mâna. Foarte convingătoare pentru cei din Constiul de INsecuritate O, NU, logic, nu? Bună şi lipsa ochilor la ceva, vorba lui Hagi (era cu şcoala, dar se aplică)! Poate se vor trezi şi ilumina când vor fi orbi ca profetul Tiresias, li se va deschide ochiul interior, vor vedea comorile din ruine şi ruinele şi vor reacţiona în sfârşit. Am făcut şi noi (eu şi cu Ile) poze de acest tip şi le-am postat pe Facebook (pe lângă mesaje scrise ori video şi poze de solidaritate cu cei din Ghouta, inclusiv din faţa ambasadei Rusiei la Bucureşti). Şi numai bebeluşii ăştia terorişti şi trădători, duşmanii poporului, sunt de vină sau poate o fi Statul

Islamic? Atunci suntem şi noi vinovaţi (nu am fost aşa mereu, doar ne-am născut vinovaţi, în lanţuri, la gunoi şi din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita?).

La rândul lor, medicii, echipele de salvare „White Helmets” şi activiştii societăţii civile din Ghouta de Est au trimis la începutul lui ianuarie 2018 o scrisoare către reprezentantul ONU, Mark Lowcock: „Bine aţi venit la Damasc, vă scriem din Ghouta de Est – o distanţă scurtă de la hotelul dvs., captivi aici, de parcă am fi pe altă planetă”. Da, curat altă planetă! Că e izolată şi sfârtecată de cratere selenare ca satelitul natural al Pământului. Semnatarii scrisorii spun că laptele pentru copii şi scutecele’s-au consumat, iar boala se răspândeşte. De asemenea, Harasta este bombardată intensiv, iar oamenii se ascund în adăposturi, fără a mai putea să caute mâncare, apă sau să

meargă la doctor. Bazând-u-se pe faptul că ONU nu poate oferi ajutoare fără permisiunea sa, regimul sirian îşi exprimă dreptul său de veto şi foloseşte în continuare blocadele ca arme de război. Şi atunci, în abesenţa ONU, femei curajoase gătesc linte şi o distribuie noaptea. După copiii morţi de foame din Madaya şi Alep, urmează cei din Ghouta de Est. Ar fi timpul să schimbăm istoria. Mai târziu e prea târziu.

Confirmând aceste lucruri la nivel general şi particular, potrivit unui raport „Salvaţi copiii" din februarie 2018, un copil din şase trăieşte în zone de conflict (Siria este unul dintre cele mai periculoase locuri). Copiii din Orientul Mijlociu au cele mai mari şanse să se afle într-o zonă de conflict. „Tacticile de asediu şi de foamete au început să fie folosite tot mai mult împotriva civililor, pentru a forţa un grup armat sau o comunitate întreagă să se predea. Atacurile asupra spitalelor şi şcolilor au devenit ceva normal", se arată în raport.

Au fost peste 4.000 de atacuri asupra şcolilor, de pildă. Totuşi, cred că aici trebuia reformulat: atacurile asupra spitalelor şi şcolilor reprezintă ceva obişnuit, cotidian, dar nu normal („obişnuit" nu înseamnă şi „normal"). Sau poate sunt un semn de progres şi iluminare, în spiritul meu şi al focului meu sacru? Ah, arză-v-ar focul sacru să vă ardă! Când o să vă iluminaţi? Copiii din Siria au suferit de „stres toxic" din cauza expunerii prelungite la război, se specifică în raport. Aceştia au parte mereu de ucideri şi mutilare, recrutarea şi folosirea lor ca soldaţi, violenţă sexuală, răpiri, atacuri asupra şcolilor şi spitalelor, lipsa accesului la ajutoare umanitare. A fost găsită o creştere cu 300% a numărului copiilor omorâţi şi desfiguraţi începând din 2010, conform unor date furnizate de ONU.

În contextul disperat din Ghouta, după bombardamentele atroce începute pe 19 februarie 2018, gesturile de solidaritate continuă. Astfel, peste 200 de scriitori şi activişti sirieni şi din toată lumea au trimis o scrisoare pentru oprirea crimelor împotriva umanităţii din

Siria şi pentru tragerea la răspundere a celor responsabili. Se adresează ONU şi autorităţilor din alte ţări de pe glob, deşi până acum acestea nu au reuşit să ducă măcar o gură de apă, un bob de orez (de negătit, căci nu sunt gaze, căldură ori curent) ori o îmbrăţişare titanică de-a noastră (să se facă praf de stele, dacă tot sunt praf): „lumea este un spectator al carnajului care a distrus vieţile sirienilor. Totul's-a întâmplat sub ochii unei audienţe globale care vede totul, dar refuză să reacţioneze". Nu s-au putut da nici rezoluţii (din cauza veto-ului Rusiei), iar puţinele adoptate nu au fost respectate. „*United Apathies*..." ONU a întrerupt până şi numărătoarea morţilor (prea mulţi sau nu mai conta oricum?).

Aşa cum toată lumea ştie (căci mulţi proşti şi nebuni's-au sacrificat pentru a informa şi a sensibiliza): „Sirienii au fost împuşcaţi şi ucişi în plină zi pentru proteste împotriva injustiţiei. Au fost arestaţi, torturaţi şi executaţi. Au fost bombardaţi şi atacaţi cu rachete. Au fost puşi sub blocadă, violaţi şi umiliţi. Au fost gazaţi. Au fost dislocaţi şi deposedaţi". Lumea a reacţionat cel mult cu simpatie, dar nu şi cu măsuri. În Ghouta se înfometează, se lasă lumea fără medicamente şi se bombardează, inclusiv spitalele, până când Ghouta va ceda, iar puţinii supravieţuitori vor fi expulzaţi pentru purificare etnică. Deşi până acum a eşuat, ONU ar trebui să urmeze principiul responsabilităţii de a proteja (R2P – *Responsability to protect*) civilii. Semnatarii scrisorii cer, aşadar, oprirea genocidului:

armistiţiu imediat, ridicarea blocadelor, acces la ajutoare umanitare, eliberarea deţinuţilor politici şi o protecţie imediată pentru toţi civilii.

Se alătură şi personalităţi din lumea show-biz-ului solidari cu Siria şi cu Ghouta (pentru impunerea armistiţiului şi salvarea civililor) precum Riz Ahmed, Sacha Baron Cohen, Isla Fisher, Sofie GrÍbřl, Annie Lennox, Michael Palin, Andy Serkis, Imelda Staunton, Emma Thompson, Joe Wright: „Spunem astăzi pentru întreaga umanitate: membrii Consiliului de Securitate ONU pot şi

trebuie să păstreze armistiţiul din Siria. Nu putem arunca o altă promisiune către civilii din Siria la coşul de gunoi al istoriei, nici nu putem accepta o versiune scufundată a acestui acord. Nu putem lăsa această eroziune a legilor internaţionale să continue. Trebuie să acţionăm acum ca să salvăm vieţi".

Iată şi cuvintele lui Stephen Hawking despre injustiţia din Siria şi în semn de solidaritate cu cei ce suferă şi mor (spuse în 2014, valabile şi acum): „Ce se întâmplă în Siria este ceva abominabil, ceva ce lumea urmăreşte rece de la distanţă. Unde este inteligenţa noastră emoţională, simţul nostru de justiţie colectivă? Războiul din Siria poate nu reprezintă sfârşitul umanităţii, dar fiecare injustiţie comisă este o fărâmă produsă în faţada ce ne ţine împreună. Principiul universal al justiţiei poate nu e înrădăcinat în fizică, dar este la fel de important pentru existenţa noastră. Pentru că, fără el, pe termen lung, fiinţele umane vor înceta să existe".

* * *

Din păcate, după cum vedem, reacţionează tot sirienii (ne) obişnuiţi, deveniţi eroi peste noapte şi cei solidari cu ei, nu o, NU (pe care Ile îl mai cheamă în ajutor din reflex, odată cu Obama şi fostul ei şef fantomă, să-i dea măcar un Sedatif PC). Ăştia ultimii trei sunt toţi fantome. Răspund cel mult în stilul heirupist al SUPRA – omului nou comunist de odinioară („vom face totul"), fie în cel al SUPRA – omului capitalist de astăzi („*ASAP. I'm doing my best*"). Ile a încarnat ea însăşi ambele forme de

SUPRAom şi-s-a sacrificat să fie astfel, depăşindu-şi mereu limitele. Apoi, s-a străduit să redevină om, nu SUPRAom. În Siria locuitorii se zbat să rămână oameni (nu SUPRA – oameni ori bestii), în pofida situaţiei.

Şi remarc ceva, puterea vieţii (focului meu sacru) în această orgie a agoniei, descompunerii şi morţii: în ciuda condiţiilor şi a abandonului O, NU, incredibil, cei din Ghouta de Est încă se căsătoresc şi fac copii cum's-a întâmplat cu frate-miu Mene (Meneceu) şi Mi Ko când Mene abia ieşise din Tartar, la revoluţie, acum cinci ani (o

legumă de 40 de kile după ce putrezise acolo de zeci de mii de ani, din adolescenţă), era o situaţie instabilă şi Mene risca să se întoarcă în Tartar (cu tot cu nevasta Mi Ko şi cu copilul Bebe mic, Tartarul fiind un loc ideal pentru creşterea copiilor, logic, nu?) şi era şi bolnav de cancer la colon (a fost descoperit în stadiul III (metastazat la ganglionii limfatici) la sfârşitul lui 2015, operat în februarie 2016 şi face citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura).

Da, similar lui Mene şi lui Mi Ko, chiar în aceste condiţii, în timpul bombardamentelor atroce, o femeie l-a născut într-un adăpost pe micuţul Talal, ajutată doar de celelalte femei din adăpost şi de Dumnezeu. Ţipetele ei's-au amestecat cu bubuiturile bombardamentelor şi cu strigătele, plânsetele şi rugăciunile celorlalţi din adăpost. Epuizat, tatăl a spus la sfârşit: „Nu ştiu cum mă simt exact, sunt fericit că am un copil, liniştit că soţia mea şi copilul meu sunt într-o stare de sănătate bună. Dar şi îngrozit şi îngrijorat că fiul meu's-a născut într-un adăpost, în timpul bombardamentelor".

Părinţii se bucură şi se sperie totodată pentru copii. Nivin, mamă a unei fetiţe din Ghouta de Est, simte că nu-i ajung braţele pentru a o proteja pe micuţă (două parcă nu sunt suficiente), nici nu mai ştie cum să răspundă întrebărilor ei (De ce ne bombardează? Când o să se termine? Dumnezeu ne iubeşte pe noi, nu? Dumnezeu nu-i iubeşte pe ei, nu?) sau cum să mai astupe zgomotul bombardamentelor (încearcă cu propriile mâini în urechile celei mici). Singurul sprijin şi ultima speranţă a rămas Dumnezeu atât pentru mamă, cât şi pentru fetiţă.

Iar artista Diala Brisly, impresionată de lumina telefoanelor mobile dintre-o poză din Ghouta de Est, a desenat oameni cu telefoanele mobile aprinse, având în centru o fetiţă salvată din dărâmături. Ne aduce şi nouă aminte de Piaţa Victoriei iluminată de telefoanele mobile la protestul anti-legea graţierii din 2017. Aceasta e lumina focului sacru, nu a celui care face scrum.

Nu doar dragostea şi grija pentru copii sunt

impresionante în Ghouta de Est, ci şi cea pentru cei mai în vârstă şi / sau bolnavi. Astfel, Hassan, după ce ne invită în mijlocul unei realităţi care depăşeşte filmele horror (da, realitatea depăşeşte orice imaginaţie atât în rău cât şi în bine), ne povesteşte despre ororile bombardamentelor şi despre cât de greu e să o protejeze pe mama sa. Cu toate că are numai 57 de ani, aceasta abia mai merge, cu ajutorul lui Hassan, căci oasele sale sunt slăbite de foametea din blocadă şi au nevoie de înlocuire (imposibil într-o zonă sub blocadă). Mama ţine permanent legătura cu băiatul său pe Whatsăpp şi încearcă totodată să se informeze prin acest mijloc de comunicare. E vorba de legătura cu băiatul şi alţii din zona sub asediu, altminteri se află parcă într-un loc complet izolat, pe altă planetă. Frica de bombardamente o ajută să-şi depăşească durerea şi să se deplaseze câţiva paşi până la adăpost (aflat prin apropiere). Băiatul o ajută să meargă la adăpost (bine că stau mai mult acolo, aşa nu trebuie să se deplaseze des). În adăpost, mama tremură de frig, dar încearcă să reziste cât e necesar. Ascultă zgomotele armelor, a învăţat să le diferenţieze (sunt singurele pe care parcă le mai aude, nu muzica). În ce-l priveşte, cea mai mare teamă a băiatului e că nu va mai găsi medicamente pentru mama sa. Şi nu e un caz izolat: sunt circa 1.000 care au nevoie de intervenţie medicală.

* * *

Dacă puterea vieţii şi a rugăciunilor nu poate fi învinsă, la fel, puterea iubirii nu poate fi pusă sub blocadă aşa cum arată artistul Dima Nachawi care desenează în albumul său 5 poveşti de dragoste din Ghouta de Est. În prima poveste, ea, sub blocadă în Ghouta de Est, vorbeşte ore în şir pe Whatsăpp cu el (aflat în Idlib), se roagă unul pentru celălalt, beau cafeaua şi dau share melodiilor şi poeţilor preferaţi. În a doua, cei doi au sărbătorit Crăciunul alături de prieteni cu un brad improvizat, cu lumânări făcute manual care au funcţionat cu ajutorul unui generator. În a treia, când a auzit racheta, el a acoperit corpul soţiei însărcinate cu al lui, au fost răniţi şi, în

momentul în care au venit medicii, ia rugat’s-o salveze pe ea mai întâi. În a patra, ea adoră să joace *Smurfs* şi *Plante vs. Zombie*, dar îi e greu să încarce telefonul (nu e curent), iar el îi caută semnal de internet cocoţat pe acoperiş, astfel încât să poată juca. În a cincea, când a auzit loviturile aeriene, el încerca să-şi asigure soacra la telefon că sunt bine, iar ea spăla rufele. Când loviturile aeriene au reînceput, atunci ei doi’s-au îmbrăţişat, el a fost rănit încercând să o protejeze, iar ea a murit în cele din urmă din cauza sticlei care i-a intrat în corp.

Cea de cincea poveste de dragoste sub blocadă, în Ghouta de Este este chiar cea dintre Mohammad Aho Saleh şi soţia sa, Malak („înger” în arabă), activistă pentru drepturile femeilor care a lucrat cu *Women Now For Development*. Să vă dau mai multe detalii. Când a venit el la 6.40 seara, ea nu l-a observat, ocupată cu spălatul rufelor la maşina de spălat şi asurzită de hârâitul ei (bine că nu erau avioanele sau elicopterele care aruncă bombebuotoi). Apoi, după ce el a aşezat undeva legumele cumpărate, a apărut ea şi l-a îmbrăţişat. Vorbeau, ca de obicei, lungi şi intime conversaţii (întrerupte eventual de rugăciuni), când o lovitură aeriană din apropiere le-a oprit discuţia. Dumnezeu să-i ajute pe cei loviţi şi pe noi! Ce bine că ai venit, altfel nu mai puteam de grijă, a zis ea. Şi eu la fel mă îngrijoram, i-a răspuns el. El’s-a dus apoi să verifice pe Whatsapp unde a fost lovitura aeriană, ea’s-a întors la spălat. Şi avionul a revenit, iar ea’s-a speriat. L-a luat de mână pe el şi-s-au dus amândoi în cameră. Soacra trimisese deja mesaj să vină la Douma chiar atunci, nu dimineaţa. El a spus că totul e bine şi că vor ajunge dimineaţă la ea.

Pentru prima oară, Malak era înspăimântată (ea, care, altă dată, ieşea pe balcon să se uite la avioane şi le înregistra zgomotul infernal). El a încurajat-e că avionul nu îi va lovi. Ea l-a tras de mână şi au mers în cameră. Sunetul avionului se auzea şi mai tare. A ţinut-e în braţe, îngrijorat şi surprins de frica ei. Cum sunetul avionului bubuia şi mai mult, cei doi’s-au strâns în braţe şi mai tare. El a văzut

apoi o luminiţă roşie şi a simţit explozia. A observat sânge, dar’s-a gândit că el a fost rănit, iar ea este bine. Uşor, a aşezat-o jos, în timp ce molozul cădea şi praful îi acoperea. Mişcându-se greu, s-a dus apoi afară să cheme vecinii în ajutor. A strigat până a rămas fără glas. S-a gândit abia după aceea că rana ei ar putea fi serioasă. A strigat-o, dar ea nu i-a răspuns. I-a aşteptat pe cei din echipele de salvare „White Helmets” şi le-a zis că soţia e înăuntru. Era şi el acoperit de propriul sânge, epuizat, ameţit şi îngreţoşat.

Doi oameni au venit să-l ia, iar el’s-a gândit că poate echipele de salvare nu o observă pe ea, din cauza prafului. După ce a ajuns în ambulanţă, a văzut o femeie în apropiere şi cineva i-a spus că e soţia lui. Dar el, îngrozit, s-a gândit că ea a rămas înăuntru şi a ţipat că nu e femeia aceea soţia lui. Cei din echipele de salvare iau spus că va veni altă ambulanţă pentru ea. Apoi, a trecut din braţe în braţe şi din pat în pat, întrebând tot timpul de ea şi fiind asigurat că ea e bine. S-a rugat să-l lase să o vadă, să se asigure că e bine. I-a zis chiar unuia din echipa de salvare „White Helmets” (care o cunoştea) să-i transmită că o iubeşte. În camera de operaţie, is-a spus tot că ea e bine, să nu se îngrijoreze şi să aibă grijă de el. Apoi is-a spus că ea e în Douma, luată de tata-socru, pentru că avea nevoie de îngrijire specială şi că vor suna la spital pentru a se interesa de starea ei. El’s-a hotărât să meargă şi el în Douma la ea.

Tocmai atunci, a sosit unul dintre vecini pentru a-i transmite condoleanţe. Condoleanţe pentru ce? Nu putea înţelege. Pentru soţia ta. Nu înţelegea nici atât. A murit în Douma? Nu, ieri, la bombardament. Când v-am spus că am vrut să merg la ea, a insistat el. Am fost noi, au răspuns vecinii, dar murise. Ce rană avea? Ca a ta, numai că pe partea stângă. Sticla le-a perforat corpurile. El dorise să o protejeze de şrapnel, dar ea îl protejase de sticla din interior (ultimul geam ce separa casa de vecini, bizar supravieţuitor al atacurilor de până atunci). Erau amândoi ca nişte cactuşi, atâţia spini de sticlă aveau în ei, după cum

au mărturisit chiar doctorii. El a supravieţuit printr-un miracol, i-a spus doctorul. Ea voia să fie martir. Spunea că e prea slabă ca să suporte pierderea cuiva drag în familie în război şi-s-a rugat să fie luată ea prima de Dumnezeu. Pentru el, să o piardă, e la fel de dureros, după ce au trecut prin atâtea împreună în război şi în blocadă, inclusiv au mâncat iarbă şi frunze amândoi (savurând din când în când ca pe o delicatesă pâinea de orz). Totuşi, el speră să o reîntâlnească într-o zi (şi, poate, să ospăteze împreună la masa îmbelşugată (bogată nu doar în bucate, ci şi în spirit) din rai).

Într-o altă poveste de dragoste, chiar după bombardamentele cumplite din săptămâna 19 – 25 februarie 2018, Hassan profită de orice ocazie (orice minut fără bombardamente – dar mai e vreunul?) pentru a ieşi pe stradă cu telefonul. Atunci îi scrie logodnicei sale Ruba din afara Siriei cu ocazia aniversării lor (6 luni de la logodnă), îi trimite inimioare (inclusiv una pe o casă în ruină), iar ea îi dă zece. „Dragostea rămâne deasupra sunetului gloanţelor şi al avioanelor”, spune Hassan, în timp ce aşteaptă şi el să vadă dacă îi va mai scrie sau nu Rubei în dimineaţa următoare. Îi mulţumeşte pentru că îi dă speranţă, mângâiere şi încurajare. „Dumnezeu mi-a oferit dragostea ta astfel încât să-mi fie suport, putere şi inspiraţie”.

Şi un alt semn de viaţă, dragoste şi o dovadă în plus că în ruine se ascund comori: Umm Mohammed şi soţul ei rămân să bea o cafea în casa bombardată, ajunsă o dărâmătură.

* * *

Ruinele continuă să înfrunte potopul de foc. Curând, pe măsură ce regimul avansează, se ajunge la peste 1.700 de victime civili ucişi, respectiv peste 5.400 răniţi, în timp ce peste 177.000 sunt dislocaţi în perioada 15 martie – 4 aprilie (deveniţi scuturi umane pentru cucerirea oraşelor de către regim (de pildă, pentru controlul oraşului Hammuriyeh) şi unii dintre cei posibil arestaţi de regim pentru că au locuit într-o zonă teroristă, au ţinut partea

teroriştilor, deci sunt terorişti şi ei). Mai mult, teroriştii fugari sunt puşi să cânte ode pentru măreţul şi gloriosul conducător pentru a primi apă de băut.

Şi, dacă simpla populaţie e teroristă (în frunte cu bebeluşii), ce să mai zicem de „White Helmets", doctori, profesori şi activişti, vechi target al regimului, ei vor fi primii arestaţi şi torturaţi până la moarte, dacă nu sunt evacuaţi. Şi deja încep arestările şi execuţiile în zona recâştigată de regim (5 ţărani fermieri executaţi pe 26 martie, iar 2 dintre soţiile lor răpite, respectiv 18 civili arestaţi imediat după recucerirea a 90% din Ghouta de regim) în ciuda prevederilor acordului şi a garanţiilor Rusiei. Sute de activişti şi disidenţi politici sunt arestaţi ulterior. Alţii sunt recrutaţi militar forţat (unii nu sunt lăsaţi să plece cu familiile lor din taberele de refugiaţi la casele lor fără recrutare, în timp ce sute sunt arestaţi pentru că au respins recrutarea).

O parte din cei din Ghouta decid să rămână în casele lor (în zona ocupată acum de regim) sau să se refugieze pe teritoriul regimului (unde sunt potenţial condiţii mai bune (pentru cine nu e arestat şi / sau executat), fie şi cu ode pentru măreţul şi gloriosul conducător la pachet), în timp ce alţii se duc în nord, în alte zone rebele, urmând visul libertăţii (unii în Idlib îi întâmpină cu drag şi le oferă gratuit refugiaţilor hrană sau jucării pentru copii). 35.000 se refugiază din nord în Afrin, unde se mută în casele în ruină, abandonate de kurzi la venirea turcilor (turcii urmează o politică de purificare etnică şi colonizare şi încearcă să transfere arabi în locul kurzilor în Afrin). Cei care vor să se întoarcă la casele lor trebuie să-şi revendice proprietăţile (cu toate documentele de rigoare, la majoritatea pierdute) rapid, în termen de 30 de zile, altfel le pierd.

Unii ajung să-şi lase libertatea pentru viaţă (dar viaţa fără libertate mai e viaţă?), după cum arată protestele din Kafr Batna: „Nu mai vrem libertate!" – au scandat oamenii. Dar nu e o decizie oarecare, ci una de situaţie limită, aşa cum arată Read Fadi Dayoub din Harasta: „După cum unii

din Harasta au renunţat la libertate, alţii au renunţat la case, dar, de fapt, nu a fost niciuna decizia lor. Asta e o decizie sub ameninţarea armelor. Astăzi, cum întoarcem pagina celor cinci ani de Harasta liberă, eu doar sper că locuitorii se vor bucura de siguranţă şi bine, oriunde ar fi, orice ar fi. Ne aplecăm capetele cu umilinţă şi le ridicăm cu mândrie". O lecţie de smerenie şi deopotrivă una de demnitate de la ruinele în care încă se ascund comori.

De fapt, întreaga rezistenţă creativă din Ghouta de Est şi exemplul său de solidaritate reprezintă o asemenea comoară din ruine şi totodată o adevărată lecţie pentru noi, după cum subliniază şi Bissan Fakih, activist de la The Syria Campaign: „În ultimii cinci ani, Ghouta's-a confruntat cu o violenţă teribilă, inclusiv atacuri cu gaz sarin care au luat viaţa a sute de persoane în somn. Şi, cu toate acestea, asemenea lucruri au învăţat lumea o lecţie de curaj şi rezistenţă. Când regimul a pierdut controlul în Ghouta, oamenii de aici au construit noi forme de gurvernare locală şi au ţinut primele alegeri libere, pentru prima dată în istoria Siriei. Când bombele au început să cadă asupra cartierelor, profesorii şi medicii au mutat şcolile şi spitalele sub pământ şi oameni obişnuiţi şi-au pus „căşti albe" şi-s-au grăbit să-i salveze pe prietenii şi vecinii lor. Oamenii din Ghouta au lansat proiecte ale societăţii civile, adevărate surse de inspiraţie, adeseori conduse de femei. Au creat noi platforme media şi au produs fotojurnalism câştigător de premii. Au creat resurse de energie alternativă şi au introdus noi tehnici de agricultură. (...) Ghouta a stabilit un model suprem de rezistenţă civilă şi a arătat cum e o societate unde vecinul îşi ajută vecinii. Depinde de noi să continuăm să trăim după acest exemplu în fiecare zi".

6. Inimi pictate cu sânge

E bine când rămân din case şi din oameni măcar dărâmături. Mulţi nu au avut norocul ăsta. Pe ansamblu, în războiul din Siria (martie 2011 – sfârşitul lui 2017) s-a ajuns la 217.764 victimecivili: 195.491 victime ale regimului (90%), 6.019 (3%) ale ruşilor, 4.759 ale

extremiştilor islamici, 4.039 ale armatelor de opoziţie, 3.948 ale altor armate, 2.673 ale Coaliţiei internaţionale a Statelor Unite, 835 ale forţelor kurde, după raportul Syrian Network for Human Rights (SNHR). Copii reprezintă 27.296 dintre victime, iar cei torturaţi până la moarte 13.197 – 99% de regim. Arestaţi arbitrar sunt 118.829 (88% de regim).

În 2018, prima jumătate, până în iulie sunt 4.759 civili uciși:

3.056 (64%) de regim, 704 (15%) alte părţi, 398 (8%) de ruşi, 254 (5%) de Coaliţia internaţională a Statelor Unite, 205 (4%) de extremiştii islamici, 112 (2%) de kurzi, respectiv 30 (1%) de armatele de opoziţie. Copiii reprezintă 1.104 dintre victime, iar cei torturaţi până la moarte 146 (91% de regim). Arestaţi arbitrar sunt 4.082 (79% de regim).

Totodată, 682 lucrători în domeniul media au fost masacraţi de la începutul războiului până în mai 2018 (82% victimele regimului), iar peste o mie sunt dispăruţi forţat (marea majoritate din cauza regimului). De asemenea, de la începutul războiului până în mai 2018 au fost uciși 22 de artişti (14 de regim dintre care 4 torturaţi până la moarte), iar 57 sunt dispăruţi forţat (dintre aceştia 50 reţinuţi de regim). Peste 17.145 au fost omorâţi în zonele sub blocadă (de la debutul asediului până în mai 2018).

1.461 (dintre care 1.397 civili) au fost uciși în atacuri chimice ale regimului (216 din cele 221 atacuri chimice până pe 21 august 2018 îi aparţin regimului conform raportului SNHR).

Mai mult, regimul a torturat până la moarte sute de medici şi cadre medicale. 86 de lucrători la echipele de salvare „White Helmets”, cadre medicale şi Crucea Roşie au fost exterminaţi de la începutul anului 2018 până la sfârşitul lui iunie 2018

(majoritatea, 52, de regim) şi au avut loc 165 de atacuri asupra spitalelor şi centrelor „White Helmets”. Regimul e responsabil pentru 91 atacuri – 55 asupra

facilităţilor medicale, 3 asupra ambulanţelor, 28 asupra „White Helmets”, 5 asupra facilităţilor Crucea Roşie. Ruşii sunt vinovaţi pentru 51 de atacuri – 23 asupra facilităţilor medicale, 12 atacuri asupra ambulanţelor şi 16 asupra „White Helmets”.

Şi după datele OSDO (Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului) sunt multe victime-civili – peste 100.000 (de la începutul războiului până în iunie 2018). Coaliţia Internaţională a Statelor Unite a ucis 3.103 civili (de la începutul intervenţiei din 23 septembrie 2014 până la 31 iulie 2018) în timp ce sunt peste

8.000 victime civili produse de ruşi de la debutul intervenţiei Rusiei în Siria până la finalul lui august 2018, conform OSDO. Statul Islamic a ucis 3.028 civili de la începutul califatului până la sfârşitul lui iulie 2018. După OSDO, arestaţi arbitrar sunt peste 140.000, iar torturaţi până la moarte (identificaţi) 14.796, inclusiv femei şi copii potrivit raportului din 16 iulie 2018 (120 de copii).

După datele *The Syria Campaign* (aprilie 2018), 93% din victimele civili sunt ale regimului, ruşilor şi iranienilor, cele mai multe rezultate în urma atacurilor aeriene (cu arme interzise precum bombele-butoi (peste 70.000), arme chimice, bombe cluster etc.). Atacurile chimice sunt o cauză a dislocării (într-o ţară în care sunt refugiaţi mai mult de jumătate din populaţie – peste 11 milioane, dintre care peste 5, 5 milioane extern (Turcia – peste 3, 3 milioane, Iordania – 650.000, Liban – 1 milion, UE – 500.000), iar 6, 1 intern). Tot brutalitatea represiunii a contribuit la radicalizarea oamenilor şi dezvoltarea Statului Islamic ori al-Nusra (al-Qaida). Multe rezoluţii ONU au fost fără rezultat (privind atacurile aeriene cu bombe-butoi sau cele chimice), iar Rusia a dat veto de 12 ori (până în aprilie 2018).

* * *

Şi în atacurile Turciei şi ale rebelilor afiliaţi (Armata Siriană Liberă – ASL) (*Free Syrian Army* – FSA) asupra kurzilor din nordul Siriei (cei de la Forţele Democrate Siriene/YPG, consideraţi de Turcia ca aparţinând grupării

teroriste PKK) în operaţiunea Afrin au fost omorâţi peste 60 de civili din primele zile, de la lansare, din ianuarie 2018 până la începutul lui februarie 2018 (potrivit OSDO), iar o curajoasă combatantă kurdă, Barân Kobane, de 23 de ani, participantă la toate luptele cu Statul Islamic, a fost torturată şi ucisă de servicii aparţinând rebelilor, apoi cadavrul ei a fost mutilat. La cucerirea oraşului, circa 100.000 civili au fost dislocaţi, iar multe dintre casele lor prădate şi ocupate de învingători, în timp ce unele mulţii pro-turce au încercat să impună legea islamică restrictivă sharia. Peste

2.300 civili au fost şi arestaţi arbitrar, mulţi dintre ei dintre ei torturaţi până la moarte conform OSDO. Alţii au fost răpiţi pentru recompense. De asemenea, localinicii au fost obligaţi să plătească taxe pentru fermele de măslini, iar cei care n-au făcut-o au avut măslinii arşi.

Şi peste 600 de cetăţeni turci au fost arestaţi pentru criticarea pe reţelele de socializare a atacurilor asupra kurzilor din Afrin, iar fosta copreşedintă a partidului turc HDP, Serpil Kemalbay, a fost deţinută deoarece a avut o atitudine asemănătoare (trădători şi terorişti, logic, nu?). Mai mult, atitudinea faţă de refugiaţii sirieni (inclusiv din Ghouta de Est) este extrem de binevoitoare şi primitoare: mulţi sunt împuşcaţi letal (peste 406 conform OSDO, inclusiv 75 copii până pe 26 august 2018), iar alţii răniţi şi bătuţi (unii torturaţi până la moarte exact ca acasă, în Siria). Alţii sunt făcuţi pachet şi expediaţi la Afrin. În ciuda faptului că traficanţii (jihadişti / cu legături cu jihadiştii) te abandonează pe drum dacă nu poţi să mergi (noaptea, peste 12 ore), turcii te împuşcă şi / sau te torturează ca să spui numele traficanţilor (care te omoară apoi la întoarcere, dacă eşti expulzat în Siria), preţul e mare (peste o mie de euro) şi unii au încercat de zeci de ori fără succesuri, vorba Ebei, mulţi refugiaţi îşi asumă riscurile.

* * *

Disperare la fel de mare ca cea a refugiaţilor şi la Yarmouk. În tabăra de refugiaţi palestiniană (unde este dublă teroare: ocupaţia Statului Islamic şi blocada cruntă a

regimului) se intensifică bombardamentele. Regimul ucide peste 20 de civili pe 20 aprilie, iar ultimul spital e distrus. În acest loc, mai sunt vreo

1.500 de persoane (din mai mult de 150.000), căci au murit de foame cu miile, iar restul au fost uciși de bombardamente şi boli. La fel ca în alte locuri aflate sub blocada regimului, nu sunt mâncare (au consumat deja pisicile, căţeii şi iarba, a mai rămas numai zeama de dărâmături, numai că n-au cu ce să o fiarbă), apă, curent şi căldură, lipsesc spitalele, doctorii şi medicamentele şi nu există nici măcar echipe de salvare de voluntari ca „White Helmets”. Mai mult, domneşte teroarea Statului Islamic, iar acesta din urmă foloseşte populaţia rămasă ca scuturi umane.

Apoi, după învingerea Statului Islamic, studenţii la artă din Damasc pictează fructe şi apă (imagini preluate de propaganda regimului – urmează tablourile binemeritate ale măreţului şi gloriosului conducător probabil, logic, nu?). Diala Brisly, o pictoriţă de opoziţie, are un demers critic faţă de aceste lucruri, ştiind că în Yarmouk lumea a murit de foame. În acelaşi timp, condamnă propaganda regimului: „Încearcă să pretindă că este încă o viaţă normală, că Siria e strălucitoare şi fiecare e fericit. Pretind că opoziţia distruge şi ei aduc frumuseţea”. Şi atrage atenţia asupra lipsei libertăţii de expresie: „Nu avem libertate de expresie în Siria, totul este direcţionat. Dacă un artist sau creator încearcă să fie critic, ca Ali Farzat, aceştia sunt bătuţi sau arestaţi”.

* * *

Apoi, în sud-vest, în Daraa, încălcând (în stilul obişnuit) acordul de deescaladare încheiat în 2017 (pentru sud-vest), regimul şi ruşii atacă rebelii (mă rog, ca de obicei, mai mult pe bebeluşii terorişti): pe 18 iulie, după câteva săptămâni de bombardamente (de pe 19 iunie), sunt deja, conform OSDO, cel puţin 180 civili uciși, iar după numai câteva zile peste 330.000 locuitori dislocaţi din aproximativ 750.000 (părăsindu-şi casele, fugind în deşert, fără corturi, apă, mâncare… doar cu scorpioni şi şerpi ca

animale de companie… dar poate se împrietenesc cu ele ca Nehru şi Ghandi la închisoare). Cum spune Mousa al-Zoubi, şeful comitetului de urgenţă din Daraa: „aşternuturile sunt pământul, iar păturile cerul” (într-un reportaj *The Guardian* al lui Hussein Akoush şi Elizabeth Hagedorn).

Iată şi mărturia lui Serene, locuitoare din Daraa, îngrozită de masacre, bombardamente, dar şi de condiţiile mizere şi înspăimântătăoare din deşertul unde-s-au refugiat peste 330.000 de oameni: „Situaţia în Daraa este insuportabilă. Loviturile aeriene sunt nonstop şi auzim de noi masacre zilnic. (…) Cei dislocaţi din casele lor trăiesc în condiţii dezastruoase. Nu au îndeplinite necesităţi de bază, nici corturi să se adăpostească. Cei mai mulţi sunt în zone fără apă şi cu puţine puţuri. Echipamentele medicale şi de curăţenie, cruciale pentru prevenţia bolilor, sunt reduse. Pentru că sunt în aer liber, au fost sute muşcaţi de şerpi şi scorpioni, foarte periculoşi pentru copii. Cel puţin 6 copii au murit din cauza muşcăturilor. Am încercat să trimit un antidot, dar nu există spaţiu de stocare, nu sunt frigidere”. De asemenea, Serene îşi exprimă senzaţia de abandon şi de disperare pe care o împărtăşeşte cu cei fugiţi în deşert: „Fiecare femeie dislocată şi-a pierdut speranţa. Simţim că lumea ne-a abandonat, nu numai politicienii, ci şi media. Vrem ca bombardamentele să se oprească imediat. Vrem satisfacerea nevoilor de bază – de la corturi şi saltele la mâncare, apă, medicamente şi echipamente de curăţenie. Cerem jurnaliştilor de pretutindeni să scrie despre Daraa şi să arate dezastrul umanitar până nu e prea târziu”.

Dacă numeroşi civili sunt captivi în deşert, mai mulţi membri ai echipelor de salvare „White Helmets” sunt blocaţi în Daraa şi îşi solicită zadarnic evacuarea, fără a primi aprobare de la regim (regimul înghite tot, mai mult ca deşertul şi în deşert îi ceri ceva). Mai mult, 6 spitale şi 4 centre ale echipelor de intervenţie civilă „White Helmets” sunt distruse. De asemenea, 4 voluntari „White Helmets” sunt ucişi în timpul misiunii de salvare (vizaţi de avioane

care se întorc la locul bombardat special pentru a-i ataca şi pe membrii echipelor de intervenţie civilă, cum procedează de obicei). Şi, ca dovadă a intenţiilor sale bune, pe 5 iulie, Rusia se opune adoptării unei declaraţii a Consiliului de INsecuritate privind situaţia din sud-vestul Siriei (O, NU, *united nothings*, logic, nu?). Iar în câteva oraşe recâştigate de regim oamenii refugiaţi se tem să se întoarcă de teama arestării de către regim (asta înseamnă torturi până la moarte) sau a recrutării forţate, în ciuda garanţiilor Rusiei.

Similar, Asociaţia Jurnaliştilor Sirieni este îngrijorată de arestarea jurnaliştilor şi activiştilor media din Daraa (peste 270), cere deschiderea graniţelor în Iordania pentru evacuarea acestora şi, în caz că rămân, garanţii că nu vor fi arestaţi şi torturaţi până la moarte. Iar temerile sunt justificate (ştim şi noi de ce spunem mereu ultimele cuvinte „vine potopul", am vrea să zicem şi că focul sacru nu se stinge nici în potop): încep furturile şi arestările în oraşele recâştigate de regim (ca de exemplu, în Horan – peste 30 de arestări imediat după cucerire, în bazinul Yarmouk zeci arestaţi şi executaţi ori peste 370 arestaţi în al-Lajat după OSDO, respectiv 86 per total îndată după recuperarea localităţilor de către regim conform *Syrian Network for Human Rights*), sfidând garanţiile Rusiei.

Şi, pentru a calma situaţia desigur adică probabil că nimic nu e sigur, mai mulţi membri ai echipelor de reconciliere (cu regimul) sunt asasinaţi de mascaţi neidentificaţi şi rebeli afiliaţi Statului Islamic ca Jaysh Khaled Ibn Al-Waleed folosesc 30.000 de civili ca scuturi umane şi răpesc peste 30 de fete şi copii, ameninţând că îi omoară. Iar Iordania, gazdă deja a peste 650.000 de sirieni refugiaţi, refuză să mai primească alţii. Israelul nu acceptă nici el refugiaţi (deloc!). Apoi, la fel ca în Alep sau în Ghouta de Est, pentru supravieţuitori se propune superoferta regimului şi a Rusiei: fie întoarcerea acasă (în casele bombardate şi / sau devalizate, cu riscul arestării şi torturii până la moarte), fie abandonarea casei şi a celor dragi – exilul în nord. A comentat cineva ceva? Să zică mersi că au scăpat! Deocamdată. Şi supravieţuirea nu e

viaţă.

Din fericire, ies la lumină (lumina focului sacru, bizar, dintre bombelor) comori din ruine precum echipele de salvare „White Helmets”, doctori şi activişti precum dr. Bahaa Mahameed care-şi continuă lupta, rezistenţa şi faptele bune (premiate cu bombardamente (adeseori atacuri chimice) şi arestări şi torturi până la moarte). Iată ce ne mărturiseşte doctorul Bahaa din Daraa: „Civilii sunt înspăimântaţi. Lasă tot în urmă, fugind către graniţe, ascunzând-u-se în ferme sub copaci, în aer liber, pentru a evita căldura periculoasă în special pentru copii, fără apă, fără adăpost, fără nimic”. În acelaşi spirit, o femeie refugiată în deşert spune: „Dumnezeu e singurul care ne mai protejează”.

Să nu uităm, o victorie regimului în Daraa este şi una simbolică: Daraa este locul în care au început protestele democratice în Siria, în 2011 (din solidaritate cu copii arestaţi şi torturaţi de regim). Iar în scurt timp victoria se produce (spiritul revoluţiei însă nu poate fi învins).

* * *

Dacă spiritul revoluţiei nu poate fi învins, spiritul creştin şi umanitar al Statelor Unite seamănă cu al Iordaniei şi Israelului (nu comparăm cu regimul şi Statul Islamic ce se laudă numai cu genociduri). După ce a îngheţat fonduri pentru Siria de 200 milioane de dolari (în martie 2018), Statele Unite ajută doar prin retragerea ajutoarelor din nord-vestul Siriei (inclusiv din Idlib – singurul aflat sub controlul rebelilor, adăpostind circa 3 milioane de persoane, inclusiv peste 1 milion de refugiaţi din alte părţi) şi din alte zone (de la cele militare la cele legate de susţinerea democraţiei, media independente, educaţie, fonduri pentru echipele de salvare ca „White Helmets” etc.) în mai 2018.

Se descurcă singuri, logic, nu? Lăsaţi la marea milă a regimului, a jihadiştilor (ca Hayat Tahrir al-Sham – afiliaţi al-Qaida, încă dominanţi în Idlib, care răpesc lumea pentru recompense, asasinează şi luptă cu rebeli moderaţi ca Armata Siriană Liberă (ASL) (*Free Syrian Army* – FSA) şi

alte facţiuni) ori a turcilor care vor să-şi extindă influenţa. Din fericire, în ce priveşte echipele de salvare „White Helmets" au revenit asupra deciziei, reluând donaţiile şi propunând un plan de evacuare a acestora din Siria.

Bine că OSDO şi *Syrian Network for Human Rights* îşi continuă eforturile de monitorizare în ciuda riscurilor şi dificultăţilor, pe baza datelor colectate de la echipele de salvare „White Helmets", apoi de la alte surse, deşi site-ul OSDO a fost blocat de regimul sirian şi de turci (în Turcia şi în nordul Siriei). Din motive de securitate, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur: glorioşii conducători trebuie să-şi apere măreţele realizări şi să continue le facă. Le urăm succesuri şi mai departe şi premiul Nobel pentru pace.

Puterea rezistenţei şi a solidarităţii o vedem nu numai la organizaţiile de monitorizare a războiului şi dictaturii, ci şi la asistenta medicală Malika Harbalie care a primit şi premiul internaţional „Asistenta medicală ce inspiră" de Ziua Internaţională a Asistentelor la ONU. Ea a rezistat eroic bombardamentelor (inclusiv la spitale) şi blocadelor şi-a urmat menirea umanitară în Alep până când spitalul de copii unde lucra a fost distrus de bombe, iar ea a fost evacuată. Apoi, deşi dislocată din oraşul drag, a continuat să lucreze ca asistentă la spitalul Hope al *Independent Doctors Association*, la ţară, în împrejurimile Alepului, oferind îngrijire pentru femei şi copii.

Un alt gest de solidaritate şi de rezistenţă este şi cel al studenţilor din Idlib de la Universitatea Liberă Aleppo care îşi continuă cursurile afară, la porţile universităţii închise de o grupare armată afiliată Hayat Tahrir al-Sham (HTS). De altfel, profesorii şi studenţii din Idlib (unde se află şi milioane de refugiaţi din alte părţi odinioară rebele ale ţării) sunt obişnuiţi cu şcolile bombardate, cu examenele din adăposturi improvizate, ţinutul orelor afară şi pe Whatsăpp: „Când predai în asemenea circumstanţe, eşti mai mult un psiholog decât profesor. Trebuie să fii atent la traumele lor şi la poveştile lor. Când sunt bombardamente puternice, le spui copiilor că sunt eroi

pentru că încă învaţă" spune unul dintre profesori, Alhamdo, convins că merită efortul şi riscurile, fiind vorba de generaţiile care vor reconstrui Siria. Shirout subliniază însă maturizarea precoce a copiilor şi incertitudinea viitorului: „Elevii mei nu mai sunt copii. Nu mai poţi să-i întrebi ce vor să devină pentru că viitorul nu este clar".

În mod asemănător, Ameenah, după ce şi-a pierdut cumnata (întâi la închisoare, apoi în bombardamente), fratele şi nepotul, Ahmad, în urma unor lovituri aeriene, a deschis un fond dedicat educaţiei copiilor din Siria, în memoria lui Ahmad (cuprinzând inclusiv centre mobile de educaţie şi materiale de auto-instruire). Vrea să-l ţină minte zâmbind fericit. Abia aştepta să meargă la şcoală, dar nu a mai apucat". Vreau ca Ahmad să fie amintit pentru fericirea pe care a adus-e în scurta sa viaţă. Vreau să fie reamintit pentru visele lui strălucitoare de a avea o educaţie corespunzătoare, visele care trebuia să fie drepturile lui".

Deşi a ajuns sub dărâmături şi a fost rănită grav (a avut nevoie de intervenţie chirurgicală la organele interne), Ibaa Tohme a devenit profesoara unor copii cu nevoi speciale, convinsă că femeile trebuie să joace un rol mai mare în societate. A fost şi asistentă medicală. Nu crede că femeile trebuie să stea acasă, ci să se implice în diverse activităţi, să-şi continue educaţia şi să-i ajute pe cei aflaţi în nevoie. „Cred că femeile trebuie să joace un rol mai important în societate", spune ea.

La fel, un grup de profesori dislocaţi din Alep au creat o şcoală într-o casă bombardată din Alep pentru copiii care şi-au pierdut casele din Alep, Homs şi Hama. Au ajuns la peste 100 de copii elevi. Deşi nu au minimum necesar şi fac munca voluntar, se încăpăţânează să lucreze căci altfel copiii nu ar merge la şcoală. Încearcă să doteze centrul cu kituri de autoinstruire şi învăţământ mobil.

Similar, deşi şi-a pierdut soţul şi băiatul în bombardamente şi a ajuns refugiată în nord-vestul Siriei, Thanaa şi-a depăşit durerea şi-a transformat umilul cort într-un centru de educaţie pentru femei unde acestea

învaţă cum să câştige bani şi să-şi întreţină familiile. „Sper să găsesc suport pentru a-mi deschide propriul centru vocaţional cu clase decente, dispozitive şi echipamente, la fel ca o grădiniţă”. (…) „Încerc să rămân pozitivă tot timpul pentru că nu vreau să mă predau în faţa condiţiilor oribile din jurul meu. Cred în puterea femeilor şi abilitatea lor de a adopta şi de a se schimba şi vreau să le spun că: atâta timp cât vrei, visezi şi gândeşti pozitiv, poţi realiza imposibilul”.

Cu toate că a rămas fără casă şi a ajuns refugiată în Idlib, Um Al Nour, fostă coafeză, şi-a dedicat viaţa ajutării celorlalţi prin multiple activităţi (inclusiv de training): centre vocaţionale pentru a face femeile independente (cusut, desen, confecţii, coafat, machiaj), asistenţă medicală, şcoli şi grădiniţe. „În ciuda condiţiilor grele şi a dificultăţilor întâmpinate, am reuşit să creăm un centru profesional şi util pentru susţinerea femeilor din comunitatea noastră şi pentru a ajuta copiii să meargă la şcoală. Vom continua să facem asta orice ar fi. Întotdeauna avem speranţa unui viitor mai bun”, ne mărturiseşte ea.

Legat de copiii refugiaţi, un alt gest de solidaritate este cel aloamenilor din Idlib faţă de copiii refugiaţi arestaţi în Statele Unite şi separaţi de părinţii lor (expulzaţi). Oamenii din Idlib protestează împotriva acestei măsuri luate în Statele Unite.

Altă refugiată în nord-vest, Nivin Hotary, activistă din Ghouta de Est, ajunsă refugiată în nord-vest, zona rurală a Alepului, vorbeşte (la ONU, *united nothings*, către ochi care văd şi urechi ascultătoare, foarte impresionate de bubuiturile şi de urletul de durere ce vine din Siria) despre dislocarea forţată şi condiţia de refugiat: „a pleca reprezintă a fi rupt din rădăcini, lăsând în urmă tot ce ai construit şi mutarea spre un mediu nou, un nou început, pentru a o lua de la început fără nimic”. Încă doarme pe o saltea ca-n tabăra de refugiaţi şi are tacâmuri de plastic. Şi-a luat trei pietre din localitatea de unde provine ca să-i amintească de ea. De sărbătoarea Eid (sărbătoarea sacrificiului… una pe care sirienii o celebrează zilnic) îşi

aminteşte de Ghouta de Est: avea mai multe produse de curăţat în casă („Noura" cel mai bun) şi nimic de curăţat (ardea lemne pentru a găti, iar vasele erau mereu înnegrite). Aici, unde e refugiată, sunt multe dulciuri, dar nu are cui să le ofere (în Ghouta de Est, aflată sub blocadă, avea cui, dar nu avea ce din cauza foametei). Acum Nivin se pregăteşte pentru o nouă fugă, numai că nu mai are unde.

Tot ea organizează o conferinţă pentru îmbunătăţirea drepturilor femeilor (prima de acest gen). Ne mărturiseşte că ea continuă să creadă în spiritul revoluţiei (focul sacru nu se stinge nici în potop… de bombe-butoi ori în atacurile chimice): „În fiecare zi, mă asigur că revoluţia nu's-a încheiat, mă refer la revoluţie, nu la război. Mai mult de 150 de femei, de toate vârstele, educate sau nu, cu loc de muncă sau nu, de diverse etnii, dislocate şi din partea locului's-au adunat la Alep în zona de nord şi est, la ţară. Ele's-au adunat pentru că au aceeaşi cauză, pentru a spune că există şi au o voce şi cereri". Iar Sundus Filfleh, mamă a doua fete, profesoară din Latakia refugiată şi ea (în Idlib), supravieţuitoare a torturilor din închisorile regimului, conduce un grup de suport pentru femeile foste deţinute, stigmatizate de familie şi societate la ieşirea din închisoare.

Tot în sfera drepturilor femeii, 30 de femei curajoase şi talentate au obţinut diplome de jurnalist de la *Women Now for Development*, un centru pentru femei menit să promoveze femeile.

La rândul său, Hassan, activist media de la the Syria Campaign, care a transmis dintre-o zonă foarte afectată de război ca Alepul şi-a dedicat viaţa informării publicului local şi internaţional (şi luptei pentru libertate), îi ajută pe sirieni să vizioneze Cupa mondială (într-o ţară unde se confruntă cu război, arestări şi torturi până la moarte, foamete, mizerie, teroare, oamenii nu au bani pentru televiziune şi sunt probleme cu curentul… dar aşa, măcar, îşi limitează raţia de propagandă zilnică, oricum necomestibilă), prin programul „*World Cup în Syria*", cu

mascote, inclusiv motanii Thalob şi Sparky, prezicători de scoruri. Acum Hassan (împreună cu Yaman, alt activist media) ne vorbeşte de Idlib şi are interlocutori refugiaţi în Idlib, foşti fotbalişti profesionişti respinşi de regim şi unii care continuă să joace chiar dacă şi-au pierdut membre în război (echipa Omaya care are în rândurile sale inclusiv un băiat de 15 ani).

În cadrul programului „World Cup în Syria", Aziz, pictor pe dărâmături, desenează un teren de fotbal pe zidurile unei şcoli distruse de ruşi (pentru a ne aduce aminte că sportul înseamnă etică, nu şi războiul). Refugiaţii intervievaţi (ca Maha, activistă refugiată din Alep, apoi din Tel Rifaat) condamnă şi ei Rusia pentru că au trebuit să fugă şi pentru suferinţa produsă poporului sirian împreună cu regimul. La fel şi activiştii media Hassan şi Yaman, cei care au realizat filmele, care empatizează cu cei filmaţi şi se regăsesc în povestea lor (cum ar fi echipa amputaţilor, victime ale bombardamentelor, dar şi eroi). Să nu uităm, suferinţa a atins şi fotbaliştii profesionişti. Cel puţin 38 de fotalişti profesionişti au fost arestaţi, împuşcaţi sau torturaţi până la moarte; 13 rămân în detenţie, după mărturia unui fost fotbalist profesionist. Pe ansamblu, chiar dacă oamenii se bucură de fotbal (în special copiii din taberele de refugiaţi), din păcate, atmosfera e încărcată de frică, amar şi frustrare din cauza războiului şi a represiunii regimului.

Tot un activist media, Raed Fares a creat postul de radio „Fresh" din Idlib. Cum risca să-i fie închis postul de islamişti, a recurs la cântecele păsărilor în loc de muzică şi la softuri de îngroşare a vocii pentru a face vocile prezentatoarelor să sune ca unele masculine. Postul nu doar informează despre evenimentele locale, ci şi asupra loviturilor aeriene (cu câteva minute înainte). Raed este hotărât să-şi continue misiunea, însă se simte afectat de tăierea ajutoarelor americane pentru cei din nord-vest şi se teme de o ofensivă în Idlib (căci sunt milioane de refugiaţi deja care nu mai au unde să fugă).

Între timp, în nord-vest încep atacurile şi masacrele

regimului: 39 civili uciși la Urum al Kubra (Alep, zona rurală) pe 10 august. Refugiații (aflați în taberele mizere de refugiați, deja fără mâncare, apă și medicamente, fără adăposturi pentru atacurile aeriene) nu mai au unde să se ducă de aici din Idlib și din Alep. Din nou blocați ca-n Ghouta de Est și simțindu-se abandonați, singuri pe cruce (doar Dumnezeu mai e cu ei). Și echipele de salvare „White Helmets”: acestea salvează oamenii din Idlib (unde sunt circa trei milioane de persoane) – 970 de răniți (numai în iulie 2018), dintre care 233 copii, conform *The Syria Campaign*. Fac toate astea chiar dacă reprezintă un target al bombelor regimului, al atacurilor chimice ori pentru a fi arestați (251 voluntari ai echipelor de salvare au fost uciși deja până în august 2018 ca răsplată pentru faptele bune).

În august, până pe 15, conform *The Syria Campaign*, sunt peste 172 de răniți în Idlib, dintre care 121 mor (45 de copii) (deși Idlib se află într-un acord de de-escaladare turco-rus, regimul îl încalcă). Iar rușii, corecți ca întotdeauna, cu fabrica lor de troli, pun paie peste foc (nu cel sacru, ci al bombelor și atacurilor chimice) spunând că rebelii se pregătesc să pună în scenă un atac chimic pentru a atrage intervenția Vestului (la Jisr al-Shughur). La începutul lui septembrie, trei școli sunt distruse împreună cu centre ale „White Helmets”. Pe 4 septembrie, 10 civili sunt uciși la Jisr al-Shughour, iar mulți din localitate se refugiază, cu acoperișuri copacii (măslinii) și pături de iarbă și pământ.

În acest context, femeile de la centrul Kesh Malek pentru educația și drepturile femeilor din Alep își exprimă teama, dar și speranțele: „Vă rugăm salvați-ne de acest regim barbar și de ura sa și crimele împotriva propriului popor. Vă rugăm salvați ce a mai rămas din țara noastră. Vrem să trăim în pace” (Hiba). „Am fost forțată să-mi părăsesc casa din Alep din cauza bombardamentelor barbare ale regimului. Chiar după prima noastră dislocare, loviturile aeriene au vizat aria noastră din nou și am fost scoși din ruine și am fost mutați dintre-un loc în altul. Am pierdut totul, dar încă avem speranță și încă luptăm pentru

o viaţă mai bună, sperând că vom scăpa de acest regim criminal, astfel încât să ne întoarcem la casele noastre şi să trăim în libertate (Lana).

Alaa, mamă a doi copii, refugiată din Alep, a ajuns sub dărâmături (după ce casa’s-a prăbuşit) şi a pierdut 6 membri ai familiei atunci, nu şi capacitatea de a rezista (deşi una disperată, în condiţii oribile): „Nu mă voi preda. Dacă nu putem trăi în pace şi siguranţă, cel puţin opriţi regimul şi Rusia astfel încât copiii noştri să o facă. Este singura mea dorinţă”. Jamilah, refugiată din Homs, spune că soţul său a fost arestat de regim acum 6 ani şi că bombardamentele au determinat-o să se refugieze în nord. A pierdut şi ea totul, dar nu se dă bătută: „Acest război a luat totul de la mine, unii dintre copii au plecat din Siria şi am pierdut mulţi oameni dragi din cauza loviturilor aeriene. Am suferit mult şi încă suferim, dar nu cedăm. Întotdeauna păstrez speranţa unei Sirii libere şi în pace”.

Bărbaţii din zona rurală a Alepului şi din Idlib trimit şi ei mesaje de îngrijorare cu privire la un atac iminent al regimului, arătând totodată că nu e vorba de cifre statistice, ci de oameni: „Puţin şi al-Assad sunt parteneri în uciderea şi dislocarea oamenilor”, „Puţin ne consideră bunuri, dar suntem oameni. Nu fiţi comercianţi de război!”, „Nu suntem numere. Lăsaţi-ne în afara ecuaţiilor voastre politice!” Cum aşa? Noi credeam că e vorba de pagube colaterale, terorişti şi trădători.

Similar, Raed Saleh, şeful „White Helmets” îşi exprimă îngrijorarea faţă de un atac la scală completă al regimului, dar şi încercarea de a se pregăti şi rezista: „O ofensivă completă în Idlib ar putea cauza un dezastru umanitar. Ne întâlnim în mod regulat cu alte organizaţii umanitare pentru a ne pregăti pentru această situaţie. Dacă va fi o ofensivă la scală completă, suntem pregătiţi şi o putem gestionadeocamdată. Dar nu ştim pentru cât timp. Depinde de intensitatea ofensivei. Nu avem resurse infinite de combustibil pentru ambulanţe şi ambulanţele pot deveni rare pentru că regimul le targetează. Toate astea se aplică şi în legătură cu medicamentele”.

Fotograful Omran, refugiat din Ghouta de Est în Idlib (a cărui casă fusese bombardată şi distrusă de 3 ori în Ghouta, ultima dată fotografiată în ruine ca să îl-o uite), retrăieşte teroarea bombardamentelor din Ghouta şi totodată cheamă lumea în ajutor. „Mă simt speriat, dar frica e dublă pentru că am mai trăit asta înainte. Aceste orori ne bântuie din zilele de când eram în Ghouta. Când toate-s-au întâmplat data trecută, regimul nu ne-a dat altă şansă decât să plecăm şi ne-a obligat să mergem în Idlib. Acum, nu ştim ce facem când reîncep bombardamentele, unde mergem? Aş vrea ca lumea să reacţioneze înainte să fie prea târziu. Lumea trebuie să încheie atacurile ruseşti şi ale regimului asupra civililor. Suntem oameni şi avem dreptul să trăim, nu să fim îngropaţi sub casele noastre ori să fugim de aceşti criminali".

Activista Haneen, a cărei familie a mai fost rănită, îşi exprimă dragostea faţă de casă (unde e acasă) şi încercările de a se pregăti pentru bombardamente. „Am săpat câteva peşteri sub pământ şi la fiecare atac ne ascundem. E rece, dificil de respirat şi sunt multe insecte, dar prefer să ne ascundem în peşteri decât să murim sub ruina casei dacă e bombardată. Am făcut poze casei la începutul anului după ce regimul a ameninţat că atacă Idlibul. Mi-a fost teamă că voi fi forţată să plec, de aceea voiam să iau o amintire cu mine. Am multe amintiri aici, aici e locul unde am crescut şi mi-am petrecut cel mai frumos timp cu prietenii, unul dintre ei arestat de regim, alţii ucişi de bombardamente".

Şi zeci de mii de oameni ies pe străzi pentru a protesta împotriva unui atac la scală largă în Idlib şi Alep. Alţii (personalul medical) protestează împotriva bombardării spitalelor (ca spitalul pentru femei şi copii Nour, distrus de atacurile aeriene). Alţii protestează pentru eliberarea deţinuţilor arestaţi arbitrar şi dispăruţi forţat. Activista Nivin Hotary organizează un protest al femeilor împotriva atacurilor şi a regimului sirian: „Ce ne-a făcut să ne adunăm astăzi este că suntem rebeli până la victorie, ce ne-a făcut să ne adunăm este credinţa că nu putem

continua revoluţia fără femei alături de bărbaţi în lupta pentru pace şi libertate. Am protestat pentru a transmite mesajul: oamenii vor să scape de al-Assad".

Până la căderea regimului, la fel ca în Ghouta de Est, oamenii pictează cu propriul sânge inimi pe dărâmături. Sângele privighetorii ce şi-a înfipt inima în spinul trandafirului, cântând pentru iubire.

7. Condamnaţi bebeluşii-terorişti care au violat Leviathani şi care au distrus planeta Krypton a lui Superman!

Dar ce mai contează? Nu sunt oameni, ci pagube colaterale, terorişti, trădători şi duşmanii poporului. Aceste pagube colaterale (activişti pentru democraţie, lucrători umanitari, personal medical) sunt eliminate prin torturi până la moarte. Ştiam deja că faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază, nu mai e o surpriză. Ne-ar mira să fie altfel, un strop de normalitate. Aşadar, până acum au dispărut cu sutele de mii în închisorile regimului sau cu miile la Statul Islamic (de ei nu se spune nimic, cel mult vina e pasată de la unii la alţii sau aparţine celor răpiţi, fie ei şi bebeluşi, da, bebeluşii violează Leviathani şi au distrus pământul şi planeta Krypton a lui Superman). Şi eu şi cu Ile ne-am săturat (dar nici nu putem renunţa) să fim Antigone ce-i caută pe toţi şi nu găsesc niciun degeţel scheletic, cu unghia smulsă şi ars cu acid să îngroape.

Sunt multe Antigone în Siria care încearcă să-i îngroape pe cei dragi. Astfel, riscându-şi propria viaţă pentru adevăr şi din solidaritate, tânărul Mazen Hassoun îi caută pe cei dispăruţi la Statul Islamic (începând cu verişorul său), la fel şi Amer Matar (documentarist al cărui frate a dispărut), iar Familii pentru Libertate (*Families for Freedom)* (printre care curajoasele femeilidere ale asociaţiei precum avocata activist pentru drepturile omului Noura, doctoriţa Hala, profesoara Farizah şi activista Fadwa) – pe cei din închisorile regimului şi din alte părţi (deşi le pot împărtăşi soarta cu această căutare). Marea majoritate sunt în închisorile regimului. Cele mai frecvente

torturi sunt *dulab* (introducerea prizonierului într-o roată/cauciuc înainte de a fi bătut), *shabeh* (atârnarea de tavan de încheieturi), bătăi cu cabluri electrice, electrocutarea (la organele genitale). Închisorile sunt supraaglomerate (oamenii zac aproape leşinaţi unul peste celălalt, în spaţii minuscule) şi singurul concert care se aude e cel de urlete (îl auzim şi noi). Toată lumea ajunge aici legume putrezite de 30 – 40 de kile pe care nu le recunosc nici cei apropiaţi, iar femeile supravieţuitoare, pe lângă torturile obişnuite, trebuie să înfrunte şi stigma (ruşinea) violului în ochii familiei şi ai societăţii.

În demersul lor de a-i ajuta pe cei dispăruţi, Familii pentru Libertate solicită regimului sirian lista celor deţinuţi arbitrar (împreună cu locaţia şi starea lor), cere oprirea torturilor şi certificate de deces în caz de moarte (odată cu cauza acesteia şi locul mormântului), doreşte accesul ajutoarelor umanitare şi al grupurilor de monitorizare a drepturilor omului în închisori şi, totodată, vrea abolirea curţilor excepţionale şi garantarea unor procese corecte. Pe lângă presiunile asupra regimului, asociaţia Familii pentru Libertate aduce împreună mii de familii de sirieni cu rude arestate/dispărute, merge la orice discuţie de pace pentru a arăta că nu există pace fără ca cei dragi să fie eliberaţi şi contactează pe oricine poate face lobby în acest sens.

Iată şi povestea impresionantă a lui Fadwa Mahmoud, una dintre liderele de la Familii pentru Libertate. Aceasta a fost arestată în anii ’90 de fratele ei securist (ce coincidenţă, şi eu am fost executat de unchi (nenea Cronos), verişori (Ştii Tu Cine… Zeus) şi nepoţi (Hermes), ba chiar, mai mult, nu doar de rude, ci şi de colegi, discipoli şi prieteni ca nepotul Hefaistos!) pentru lupta împotriva corupţiei (deşi avea atunci copii mici care au întrebat-o apoi de ce i-a abandonat). Acum Fadwa îşi caută familia – băiatul şi soţul dispăruţi de mai bine de cinci ani, răpiţi de la aeroport la întoarcerea din China. De atunci tot încearcă să-i găsească şi, odată cu intrarea în Familii pentru Libertate, depăşindu-şi propria suferinţă,

solidară cu ceilalţi, a început să-i caute pe toţi cei dispăruţi.

Noura (avocat şi activist) îşi caută soţul dispărut. Şi-a dorit să devină avocat şi activist de când a fost arestat tatăl ei (prizonier politic de mai multe ori, prima oară dispărut când avea doar cinci ani): „Tatăl meu a fost prizonier politic de câteva ori. Mă duceam să-l vizitez la închisoarea Adra şi participam la procesele lui. Odată m-am intersectat cu ofiţerul patrulei ce-l aducea pe el la curte. I-am jurat atunci lui şi tatălui meu că voi deveni avocat şi voi apăra prizonierii de conştiinţă. Aveam 12 ani atunci. Şi când Bassel (soţul meu) a fost arestat, apărarea propriului meu prizonier de conştiinţă a devenit o obsesie”.

În 2011 se afla la Douma, începuseră protestele şi se trăgea. Unul dintre prietenii lui Bassel, soţul ei, a fost arestat. Fiind avocat, Bassel a început să vorbească cu ea şi au început să iasă împreună. De fiecare dată, Bassel spunea că i-e foame şi vrea ceva dulce, aşa că mergeau în oraş să mănânce ceva. Aşa a simţit că se îndrăgosteşte. După aceea, au devenit prieteni şi au mers la proteste împreună. În iulie a cerut-o de nevastă. Dar Bassel n-a mai apărut la nuntă. A aflat apoi că a fost arestat. A reuşit totuşi să-l vadă la închisoare, s-au căsătorit la închisoare şi tatăl ei i-a pus vergheta pe inelarul stâng. S-a grăbit din cauza incertitudinii din Siria, căci nu ştia ce se va întâmpla apoi. Şi-a tatuat numele lui pe spate. Bassel a sunat-o apoi în octombrie 2015, spunându-i că trebuie să-şi facă bagajele. A aflat apoi că a fost condamnat la moarte. Nu ştia dacă a fost executată sau nu sentinţa. Apoi a aflat că a fost într-adevăr executat. Durerea e mai rea ca moartea. Toţi sirienii au fost afectaţi, indiferent de opinia politică. Poate chiar această durere va fi liantul noii societăţi. Durerea va genera, speră ea, unitate.

Similar, fata lui Alzaeem Alnajlat îşi caută tatăl dispărut în 2013, ridicat din autobuz, pe drum spre casă. Mama ei are grijă să fie cineva mereu acasă, în caz că vine (şi nu are cheie). Îl aşteaptă mama ei, cinci fete şi un băiat. A pierdut nu numai cheile, ci şi ani din viaţă alături de

copii, poate şi viaţa, spune fiica lui. Fata a amânat şi căsătoria până vine el. La un moment dat însă, fata's-a căsătorit, chiar dacă nunta a fost pentru ea tristă ca o înmormântare fără tatăl ei. Se simte vinovată şi îşi cere scuze pentru asta… că viaţa merge mai departe. Injustiţia şi separarea forţată sunt, de asemenea, greu de suportat. Dumnezeu rămâne singurul care poate avea grijă şi în mâinile căruia îşi încredinţează viaţa.

De asemenea, Asmaa Al Saqaa îşi caută tatăl (Abdel Akram) dispărut în 2011, vechi dizident (care crede că schimbarea sistemului începe din interior… interiorul fiecărei persoane) şi luptător pentru libertate şi educaţie (a fost profesor şi coordonator al unui centru de formare pentru oamenii săraci, menit să-i facă independenţi de ajutoare). Acesta a fost arestat, în ciuda vârstei şi a bolilor, mai întâi în 2001 (după ce a refuzat să se roage pentru fostul dictator Hafez al-Assad şi actualul dictator Bashar al-Assad la slujba de vineri), ulterior în 2003 (în urma unui proiect „schimbarea începe din interior", împotriva războiului din Irak şi a corupţiei (acţiuni de curăţare a străzilor)) şi dus la cumplita închisoare Saydnaya, apoi în 2011 (odată cu revoluţia).

La proiectul din 2003 a participat şi Amina, cofondatoare a organizaţiei Familii pentru Libertate, studentă şi discipolă a marelui gânditor şi profesor reformist, arestată şi ea atunci. Apoi, 8 ani mai târziu, participarea la revoluţie a venit cu preţul vieţii pentru mulţi dintre cei implicaţi. Amina şi soţul ei au fost arestaţi şi eliberaţi după doi ani jumate. Grupul a lucrat totuşi până când's-a încheiat asediul Darayei şi au fost dislocaţi de acolo (până în 2016). În ciuda represiunii, Amina nu şi-a pierdut credinţa şi-şi continuă lupta pentru libertate şi din solidaritate cu profesorul ei şi cu cei ce suferă în închisori, deşi a aflat (din surse oficiale) că doi fraţi, Majd şi Abdulsatar, unii dintre primii care au ieşit în stradă, protestând paşnic şi dăruind trandafiri trupelor regimului împreună cu Yahya Shurbaji, au fost ucişi în închisoarea Saydnaya.

Pe Yahya Shurbaji l-a căutat sora lui, Bayan, membră fondatoare a organizaţiei „Familii pentru libertate” până când a aflat că a fost ucis în închisorile regimului (împreună cu alt frate al lui Bayan, Maan). Yahya a participat la campanii anti-corupţie (curăţarea străzilor) înainte de revoluţie (şi a fost arestat şi atunci), apoi la primele proteste din 2011 de la revoluţie şi a fost „părintele trandafirilor”, iniţiatorul acţiunii de a dărui flori trupelor regimului. Chiar dacă Yahya a fost ucis, spiritul său liber, curajos şi generos (cu focul meu sacru în el) a rămas: „prefer să fiu ucis decât să devin un ucigaş”.

La fel, Taymaa, activistă şi supravieţuitoare a închisorii siriane, îşi caută logodnicul dispărut cu trei ani în urmă. A crezut că lumea’s-a sfârşit când a fost el arestat (în miez de noapte). Nu ştia nimic despre locul unde a fost dus. Într-o zi, când se întorcea acasă, a fost arestată şi ea, obligată să se întindă la pământ, legată la mâini şi la ochi. Ofiţerul de securitate a întrebat-o de activităţile şi credinţele politice şi de laptele de bebeluşi pe care a reuşit să-l strecoare într-o zonă sub asediu. Apoi’s-a interesat de poza făcută cu logodnicul ei. Ea a răspuns că e logodnicul ei. Într-unul dintre centrele de detenţie, l-a văzut pe logodnic, în sfârşit, pentru o clipă (oare cum’s-or fi recunoscut când erau amândoi într-un asemenea hal?). Ea a fost eliberată după un an jumate, dar el e încă acolo. Însă tot e mistuită de dor şi nu a renunţat niciodată să se gândească la el şi să-l caute. Iar cu această campanie au o şansă să se regăsească… la închisoare amândoi.

Um Masoud îşi caută şi ea băiatul dispărut, chiar dacă poate fi ea însăşi arestată şi ucisă. Ea îşi învinge frica şi vorbeşte pentru el. De fiecare dată când vede un taxi sau un autobuz sau aude o motocicletă, i se pare că băiatul’s-a întors. Îl aşteaptă, oricum, la fereastră (fereastra e cumva o breşă în Zid (*The Wall*) şi locul unde îl va zări când băiatul va reveni… dacă o va face vreodată). Însă ea continuă să-l aştepte şi se roagă lui Dumnezeu pentru el.

Familia Matar îşi caută băieţii dispăruţi, activişti paşnici pentru democraţie: Hazem, Ghiyath şi Anan,

arestaţi cu toţii. Ghiyath a fost atât de violent la proteste încât a întâmpinat cu flori trupele regimului: el a fost primul ucis în închisoare, torturat până la moarte. A urmat Hazem cu aceeaşi soartă, la închisoarea Saydnaya. Despre Anan nu se mai ştie nimic.

Hind din Daraa a cerut încă de la începutul protestelor paşnice din 2011 eliberarea copiilor arestaţi şi torturaţi (pentru un slogan anti-regim scris pe zidul şcolii) şi eliminarea „legii situaţiilor de urgenţă". Regimul a răspuns protestelor paşnice cu gloanţe şi arestări. Ea însăşi a fost arestată în martie 2011. Tancurile au intrat în casă, distrugând mobila, iar ea a fost ridicată. A fost dusă la închisoarea secretă „Palestina" ca una dintre primele organizatoare de proteste paşnice. A fost dusă într-o încăpere minusculă de un metru pătrat, unde WC-ul picura nonstop. Nu a putut dormi. Au început apoi interogatoriile: a fost acuzată de organizare de demonstraţii şi de ajutarea oamenilor din Daraa. Ofiţerul i-a spus că nu înţelege ce vrea, e nerecunoscătoare, le are pe toate doar. A auzit mereu urletele băieţilor torturaţi într-o încăpere alăturată. S-a simţit neputincioasă, ar fi vrut să-i ajute. A fost eliberată (din fericire) destul de repede, acum a părăsit Siria şi-a jurat să le fie alături deţinuţilor din Siria.

Yasmine îl caută pe fratele ei Enaas (dispărut în 2013), îi ia poza peste tot (la lucru şi la universitate), se roagă pentru el şi se luptă zilnic pentru a-l aduce acasă. Dacă uită într-o zi de el din cauză că e prea ocupată, îşi cere iertare. Îşi doreşte ca el să se întoarcă şi să-şi continue studiile la universitate. Speranţa a rămas şi Yasmine abia aşteaptă să vină ziua în care să-şi strângă în braţe fratele. Nu renunţă la lupta ei până când el nu e acasă, în siguranţă. Până când suferinţa pe nedrept a lui şi a altor deţinuţi nu e încheiată.

Toni îl caută pe prietenul ei, Amjad din Madaya (exilat de regim din Madaya în Idlib ca recompensă pentru acţiunile sale umanitare), arestat în 2017 de gruparea islamistă radicală Hay'at Tahrir al Sham pentru că le-a fotografiat poziţiile. Lui Toni îi e dor de el, îi trimite un

mesaj de ziua lui şi îi pare rău că el că-şi serbează ziua în închisoare. Nu mai ştie nimic de atunci de el, dar îi urează la mulţi ani şi îl aşteaptă acasă.

Qusai, un băieţel de 6 ani îl caută pe tatăl său dispărut pe care nu l-a văzut niciodată: „Mă cheamă Qusai, sunt din Quneitra, tată meu e deţinut. Tatăl meu e arestat de şase ani. L-am văzut doar în fotografiile pe care mi le-a arătat mami. Îmi iubesc tatăl la fel cum ceilalţi copii îşi iubesc tatăl. Vreau să mă joc cu el, vreau să mă ducă la şcoală. Mi-e dor de el. Sper că tati va fi eliberat repede, el şi toţi deţinuţii".

Suad Khabeia o caută pe Razan Zaitouneh, dispărută acum 4 ani din Douma, răpită de oameni mascaţi împreună cu soţul ei, Wael Hamada şi colegii ei, Samira al-Khalil şi Nazim Hamadi din cauza activităţii ei în domeniul drepturilor omului. Iată ce spune Suad în mesajul trimis de ziua ei: „Îmi aduc aminte de Razan pentru valorile umane şi morale, pentru un vis după care toţi am tânjit, care nu a dispărut niciodată. Îmi aduc aminte de ea ca de o persoană care credea". De profesie avocat, Razan a apărat prizonierii politici şi a fondat Asociaţia pentru Drepturile Omului din Siria. A fost foarte curajoasă, bună profesionistă şi imparţială (condamnând abuzurile tuturor). De asemenea, a participat la revoluţie şi a coordonat comitete locale, fondate după revoluţie. A reprezentat un target atât pentru regim, cât şi pentru extremişti. După ce abia a scăpat de închisoarea regimului, a fost răpită de jihadişti (posibil Armata Islamului – *Army of Islam*) în 2013, în Douma, Ghouta de Est. La venirea trupelor regimului în Douma, nu a fost găsită (oricum, ar fi fost arestată de regim).

Yasser îl caută pe fratele geamăn dispărut. Erau obişnuiţi să fie împreună, încă de la şcoală, stând în aceeaşi clasă şi la aceeaşi masă, ducându-se şi întorcându-se împreună. Într-o zi, venind de la lucru, din Liban, au fost opriţi la o baricadă şi l-au luat pe fratele său în faţa sa. Nu a putut face nimic pentru a-l ajuta. A fost luat cu forţa şi el nu i-a putut opri. A venit acasă fără el.

Mama, soţia lui şi copilul său îi aşteptau. Mama a întrebat unde e. Nepotul său a întrebat şi el de tatăl lui. Nu poate descrie ce greu a fost acel moment pentru ei. De atunci, durerea dispariţiei fratelui a pătruns în casă şi a înnegurat-o.

Maryam Alhallak vrea să îngroape cadavrul fiului ei: după cel-a căutat trei ani, l-a recunoscut în pozele lui „Caesar”, fotograful militar care a realizat pozele a zeci de mii de deţinuţi torturaţi până la moarte (cu riscul de a păţi şi el acelaşi lucru). Nu prea ştim cum a reuşit să-l recunoască, aşa legumă putrezită sub 40 de kile cum era. Mama îl căuta deja de trei ani de zile. Guvernul o urmărea şi încerca’s-o aresteze. Însă, în ciuda a ceea ce is-a întâmplat, nu şi-a pierdut credinţa în justiţie: „Am speranţe. Justiţia este singurul lucru care ne-a rămas”. Ne mărturiseşte că băiatul ei a fost legat, bătut cu bastoanele în stomac, apoi la cap cu bastoane cu electroşocuri, i-au scos unghiile, i-au ars urechile şi „când a leşinat, au turnat apă clocotită pe el”.

Familia îl caută pe Rami Hennawi, activist arestat încă din 2012 care şi-a petrecut ultimii cinci ani în tortură, conform mărturiilor. Regimul a anunţat apoi că a murit în închisoare în decembrie 2017, dar, când familia a cerut corpul, autorităţile nu mai ştiau nimic de moartea lui. Familia încearcă să păstreze ultima fărâmă de speranţă şi cere să i se spună adevărul.

Wafa, o fetiţă, îl caută pe tăticul ei dispărut cu mai bine de 5 ani în urmă. Zdrobită de durere, a început să numere zilele de când a fost arestat de regim: au trecut 1827. „Rezist durerii prin numere. Rezist uitării prin memorie. Am încercat alte căi de a gestiona durerea, dar niciuna nu a funcţionat”. Număratul zilelor o ajută să-şi păstreze speranţa: „ştiu că tatăl meu e viu şi îl aştept”.

Sora lui Islam, Hiba, l-a căutat pe fratele ei până când a aflat că a fost ucis în închisorile regimului. Înainte de a pleca la proteste, în 2011, Islam a fost avertizat de mama lui că va fi torturat în moduri cum n-a mai întâlnit în cărţi sau filme, dar tatăl l-a încurajat, i-a spus că îl susţine

şi l-a rugat pe Dumnezeu să-l binecuvânteze. Toţi plângeau, iar sora i-a făcut o ultimă poză, gândindu-se că poate nu îl mai văd. Şi aşa's-a întâmplat. „Dumnezeu să te odihnească, frăţioare, vei fi mereu Salloumul meu frumos şi calm, vei fi mereu la fel de frumos ca trandafirii".

Hind îl caută pe părintele Paolo dall'Oglio, răpit de Statul Islamic în 2013. Toţi îşi aduc aminte cu drag de înţelepciunea sa, inima bună şi hotărârea de a apăra libertatea şi voinţa sirienilor. Hind rememorează: „ne-am rugat. Fiecare's-a rugat pentru ceva diferit. Eu m-am rugat să se oprească violenţa şi uciderea oamenilor. El a spus: „mă voi ruga pentru fiii şi fiicele care sunt în închisori". „Trebuie să-i urmăm principiile. Să trecem linia, să facem pace, să facem reconciliere", completează ea.

Dahi al-Musalmani şi-a căutat nepotul ani la rând şi a plătit şpăgi de un milion de lire siriene pentru a-şi recupera nepotul, pe Ahmad de la închisoare. Din nefericire, l-a descoperit printre cei torturaţi până la moarte din fotografiile lui „Caesar", fotograful care a realizat zeci de mii de asemenea fotografii cu riscul de a împărtăşi soarta lor şi a ajunge şi el ca în fotografii. „Am căutat printre fotografiile lui Caesar. Şi am fost surprins să-i găsesc fotografia. Era el. Era Ahmad cu un număr. I-au pus un număr. Era un suflet şi a devenit un număr", spune unchiul său.

Pe Lama, o tânără voluntară la Syrian Charter, a căutat-o familia până când a primit certificatul ei de deces. Ea a fost arestată în noiembrie 2014. Întâi a fost dusă la un centru al poliţiei secrete, apoi a fost transferată la închisoarea Adra de unde a fost luată din nou şi a dispărut definitiv. Rămâne însă în memoria familiei şi a celor de la Familii pentru Libertate.

Azza, fostă deţinută, îi caută şi ea pe cei dispăruţi şi nu a renunţat la luptă. Îşi exprimă durerea şi solidaritatea prin desenele ei despre femeile din mediul penitenciar al regimului. Astfel, a realizat mai multe portrete ca de exemplu Hiam (arestată pentru că era dintre-o localitate controlată de rebeli), Rama (o adolescentă fostă

campioană la badminton, arestată pentru activism), Raeefeh (arestată pentru că era dintre-o localitate rebelă), Tal (arestată pentru activităţi de blogger), Hiam (arestată pentru un aşa-zis sex cu jihadişti), Maryam (arestată pentru că era dintre-o localitate rebelă), Zeina ori al ei propriu, Azza (arestată pentru arta – graffiti şi desene, activismul său şi ajutorul umanitar oferit refugiaţilor). Se gândeşte mereu la cele rămase prizoniere, pentru că sunt încă acolo, se simte vinovată că ea a scăpat (deşi închisoarea rămâne în mintea ei) şi le păstrează memoria prin desene. A fost arestată şi ţinută în celule înghesuite cu alte 15 femei, în mizerie (cu păduchi şi molii), cu acces redus la toaletă (şi ea o budă infectă) câteva minute pe zi. Interogatorul a pus-o să deseneze o imagine a urii şi ea a reprezentat o persoană cu o privire malefică, strivind o pasăre. El i-a zis că ea e pasărea, iar ei persoana malefică. Totuşi, continuă rezistenţa, în primul rând prin artă.

Ali, un copil, a fost căutat de familia lui până când aceasta a primit certificatul de deces. A fost arestat de regim şi torturat până la moarte împreună cu tatăl său. La închisoare, prin tortură, a fost forţat să admită că e terorist şi să declare asta şi la televizor. Pe Wael, un băiat de 12 ani, l-a căutat familia până când a aflat de decesul său de la regim. A fost arestat de regim şi torturat până la moarte.

Pe Mazen, profesor de franceză la Şcoala Franceză din Damasc şi pe fiul său, Patrick, i-a căutat familia până când a primit certificatele de deces. Au fost torturaţi până la moarte pentru simplul motiv că au participat la un protest paşnic pentru democraţie. Iată ce transmite o prietenă apropiată: „sunt fără cuvinte. Ce să le spun copiilor şi prietenilor lor? Că am eşuat noi şi lumea întreagă pentru a proteja acele suflete frumoase şi paşnice de moarte. Ce pot să le spun copiilor şi prietenilor lor când tragerea la răspundere a vinovaţilor nu a avut loc pentru că lumea şi-a pierdut moralitatea!”

Pe Yasser îl caută fetiţa lui. Acesta a fost arestat de Jabahat al-Nusra doar pentru că a cerut eliberarea

femeilor deţinute de Statul Islamic la As-Suwayda.

Yasmin i-a căutat pe tatăl şi pe fratele ei dispăruţi în închisorile regimului. Despre moartea tatălui său, a aflat când a primit certificatul de deces. Tatăl ei a fost arestat de regim în 2011. De fiecare dată când încerca să obţină informaţii despre el, îi spuneau să-l uite, dar ea nu putea. I s-a mai spus că era acuzat că ar fi deţinut un tanc, deşi era un protestatar paşnic. Da, a violat Leviathani şi a distrus şi planeta Krypton a lui Superman. „Assad a ucis simbolurile activismului paşnic; ne spune că aceste persoane l-au deranjat mai mult decât cele care purtau arme”.

* * *

În ciuda riscului de a dispărea şi ele odată cu cei dragi (poate aşa i-or regăsi… la închisoarea siriană, loc minunat de vacanţă de cinci stele, unde au fost duşi sute de mii (inclusiv zeci de mii de copii care se joacă exclusiv cu instrumentele de tortură), condiţiile sunt mai mult ca perfecte (foamete, mizerie, înghesuială, violuri, torturi, ajungi o legumă putredă, un oscior strâmb din care scot tot (până şi ochii şi organele sexuale), din care nu se mai înţelege nimic şi nu poate fi recunoscut nici de mame), iar zeci de mii au fost torturaţi până la moarte), femeile din Idlib, al-Quneitra, Daraa şi din Ghouta de Est au participat şi ele la proteste în vederea eliberării celor arestaţi arbitrar.

Protestele au ajuns şi în Turcia, Liban şi Iordania (unde sunt majoritatea refugiaţilor sirieni), apoi în Europa, la Geneva, la discuţii de pace, la ONU, în Germania, Suedia, la Londra, Manchester şi la Paris. Şi se organizează pe 30 august 2018, de Ziua Internaţională a celor Dispăruţi, evenimente-memoriale în Idlib (Siria), Bekaa (Liban), Gaziantep (Turcia), Dublin (Irlanda), Londra şi Manchester (Marea Britanie), pe lângă distribuirea de flori în memoria celor care au oferit flori la proteste şi proiectarea următorului mesaj pe zidul ambasadei Rusiei din Berlin: „100.000 dispăruţi şi torturaţi de al-Assad. Rusia: unde sunt cei dispăruţi?”. Amnesty lansează şi ea petiţii în memoria celor dispăruţi,

proiectează filmul „*Alive în Graves*” şi îi ia interviu Aminei (membră fondatoare a Familii pentru Libertate care a pierdut doi fraţi în închisoare). Pe lângă ambasada Rusiei din Berlin, autocarul cu pozele celor dispăruţi ajunge la Poarta Branderburg din Berlin şi la vechea închisoare Stasi.

Din păcate, nu doar în Siria, China sau Coreea de Nord au dispărut copii arestaţi / răpiţi de regim (marea majoritate), ci şi în Israel sunt deţinuţi 12.000 de copii palestinieni, printre care şi o fetiţă de 16 ani, Ahed, pentru că a îndrăznit să pălmuiască un soldat după ce acesta i-a împuşcat mortal micuţul verişor în faţa ei. Desigur, adică probabil, o nouă dovadă a echităţii: fetiţa aceea trebuia pedepsită, nu soldatul sau cine i-a dat ordin. Iar recent (în mai 2018) la manifestaţiile palestinienilor cu ocazia mutării ambasadei americane de la Tel Aviv la Ierusalim (recunoaştere implicită a Ierusalimului integral drept capitală, fără a accepta Ierusalimul de Est pentru palestinieni) au fost ucişi 60 de palestinieni (dintre care 8 copii) şi răniţi peste 2.400. Iar Israelul va interzice prin lege filmarea soldaţilor săi de organizaţiile pentru drepturile omului (poţi să primeşti între 5 şi 10 ani de închisoare pentru asta!). Felicitări! Le dorim şi alte măreţe şi glorioase realizări.

Iar în India se pregăteşte un genocid al populaţiei musulmane din statul Assam: sub pretextul că acţionează împotriva imigraţiei ilegale din Bangladesh, pe motive etnice şi religioase, până la 7 milioane de musulmani (de regulă săraci, fără documentaţie adecvată) vor fi şterşi ca cetăţeni şi trimişi în vacanţă prelungită în lagăre. Deja se construieşte alt lagăr. În astfel de lagăre putrezeşti fără posibilitatea de a mai ieşi vreodată, fără a-ţi vedea familia, fără a lucra, fără a te plimba (nici în curte), în spaţii înguste, închis ca-într-un sicriu. Şi aici sunt copii arestaţi şi separaţi de părinţi (ca-n Siria, China, Coreea de Nord, Israel şi… Statele Unite!).

Şi în Myanmar au fost crime împotriva umanităţii asupra musulmanilor Rohingya: uciderea lor (inclusiv a

bebeluşilor), violuri în grup (în public), victime îngropate de vii. Unul dintre martori a descris cum patru fete au fost răpite, legate cu frânghii şi violate timp de trei zile. Acestea au fost lăsate sângerând şi „pe jumătate moarte”. Peste 700.000 au fugit şi-s-au refugiat în Bangladesh.

Şi Arabia Saudită face şi ea genocid în Yemen (bombardând inclusiv şcoli) şi arestează activişti paşnici (şi activiste pentru drepturile femeii), biciuindu-i şi ucide femei prin lapidare. Recent, a torturat şi ucis şi un jurnalist (Jamal Khashoggi) la consulatul din Turcia. Prinţul moştenitor, Mohammed bin Salman, a spus că „va tăia degetele fiecărui scriiitor care-l critică”. Dar astea sunt pedepse binemeritate pentru asemenea câini de terorişti şi trădători, logic, nu?!

8. Trăiască duşmanii poporului, pagubele colaterale, teroriştii, trădătorii şi ruinele (comori)!

Să acceptăm aceste pedepse binemeritate de câinii ăştia de terorişti? Nu, mai bine dăm o palmă şi noi, ca fetiţa, celor ce (ne) ucid. O astfel de palmă pentru sistem alături de o îmbrăţişare pentru victimele sale (o îmbrăţişare titanică cum e a noastră… să te faci praf… de stele) dă şi Artino, activist media, supravieţuitor al blocadelor foamei şi al torturilor din închisorile regimului sirian. Acesta încearcă să ajute la conştientizare şi totodată să sensibilizeze lumea cu privire la cei dispăruţi la Statul Islamic (împreună cu Mazen şi Amer) ori cei din închisorile regimului sirian (alături de Familii pentru Libertate), fără să uite blocadele foamei (Ghouta de Est, de pildă).

De bine, de rău, Artino a ajuns acum refugiat într-o ţară occidentală, se descurcă acceptabil şi rămâne dedicat Siriei. Însă alţi refugiaţi nu o duc la fel de bine, ci continuă să facă ultime scufundări în Mediterana (pipăitorii de funduri cum ziceau cei de la Charlie Hebdo… de fundul Mediteranei – conform *Missing Migrants*, 3.785 victime în 2015, 5.143 în 2016, 3.139 în 2017.

1.549 până pe 27 august 2018) sau să putrezească prin tabere de refugiaţi similare lagărelor de concentrare

(să nu uite cumva de unde au plecat).

În tabere precum Chios condiţiile şi perspectivele sunt atât de bune încât unul din trei refugiaţi a avut o tentativă de sinucidere. Şi atitudinea europenilor, în spirit creştin, este atât de primitoare încât ţările europene continuă să nu accepte refugiaţi şi doresc să închidă ruta pe Mediterana, solicitând misiuni de patrulare.

Iar parlamentul Ungariei a adoptat o serie de legi care introduc sub incidenţă penală orice individ sau grup care oferă ajutor în obţinerea de azil a imigranţilor ilegali (numite anti-Soros… tot Soros e de vină, iar eu sunt tata lui Soros). Ca urmare a încălcărilor statului de drept (privind independenţa justiţiei, libertatea de exprimare şi a presei, libertatea instituţiilor academice, corupţia la nivel de stat şi relele tratamente aplicate migranţilor şi solicitanţilor de azil), Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne (LIBE) a Parlamentului European a recomandat sancţiuni, activarea procedurii articolului 7 al Tratatului Uniunii Europene împotriva Ungariei.

Tot în spirit creştin şi deschis este şi caricatura din Charlie Hebdo care o înfăţişează pe Simona Halep vânzând la fier vechi trofeul câştigat la Roland Garros (după caricaturile nud cu profetul Mahomed, respectiv cele cu refugiaţii pipăitori de funduri… de fapt, de fundul Mediteranei). Dar românii din Franţa şi din Marea Britanie vor să continue să lucreze chiar dacă sunt consideraţi romi şi dispreţuiţi.

Iar guvernul italian a refuzat intrarea în ţară a navei Aquarius cu 629 de refugiaţi la bord, lăsând-o să plutească în derivă. Şi, apropo de romi, Matteo Salvini, liderul partidului de extremă dreapta Liga şi noul ministru de Interne al Italiei, a anunţat că ia în calcul desfăşurarea unui recensământ asupra romilor aflaţi în ţara sa, romii din alte ţări riscând să fie expulzaţi. Şi, ca fapt divers, în Italia au fost 30 de atacuri asupra refugiaţilor de la instalarea guvernului Salvini (2 dintre ele soldându-se cu moartea persoanelor respective). Din fericire, preoţi ca don Massino din Pistoia susţin refugiaţii, în ciuda ameninţărilor

extremei drepte şi a întreruperii slujbei de către neofascişti.

Şi în Germania, la Chemnitz, au fost proteste anti-refugiaţi organizate de extrema dreaptă. A existat şi o reacţie prin protestul pro-refugiaţi al extremei stângi şi prin replica lui Merkel. Aceasta din urmă denunţă „ura din stradă”, pe fondul creşterii îngrijorării în ţară faţă de „vânători” de străini. „Am văzut vânători colective, am văzut ură în stradă, iar asta nu are nimic a face cu statul de drept”, a declarat ea.

Ce să mai zicem de refugiaţii din tabăra din Chios şi de romi, dacă un prieten de-al lui Ile, Vali, plecat la lucru în străinătate la Viena (legal), a fost bătut de poliţiştii dintre-o secţie de acolo pentru că a îndrăznit să facă o reclamaţie împotriva unui tip care-l-a agresat pe stradă (el, spre onoarea sa, se luptă acum cu sistemul din Austria şi a chemat în ajutor avocaţi, delegaţii români pentru Europa şi pe Amnesty)? Şi sunt peste trei milioane de români la muncă în străinătate, de prea mult bine, desigur, adică probabil, România e a doua ţară din lume care-şi pierde masiv populaţia activă după Siria, iar 9 români ar pleca în fiecare zi (trăim bine, vorba lui Băsescu, jos Băsescu, jos clicatatorul!).

Experienţa de refugiat este una foarte dificilă: şi marea pianistă evreică din România, Clara Haskil, a trebuit să fugă din Paris la Marsilia (în zona liberă) ca să nu ajungă într-un lagăr nazist, apoi, după ce Marsilia a fost ocupată, să se refugieze în Elveţia, în timp ce sora ei, Jana, membră a Orchestrei Naţionale franceze, pe punctul de a fi arestată în Marsilia şi trimisă într-un lagăr de concentrare nazist, s-a ascuns în cele din urmă într-un sat (uneori fiind nevoită să stea în pădure, la trecerea trupelor germane). În ce mă priveşte, eu m-am simţit în exil nu doar pe Elbrus, ci şi acasă, în Olimp. Şi cum mă puteam simţi altfel chiar în Olimp cu tiranii ştii Tu Cine… Zeus, Madame Hera şi Hermes (mâna dreaptă a lui ştii Tu Cine… Zeus), când stăteam la palat, auzeam comentariile lor dispreţuitoare şi râsul lor sfidător, le vedem statuile şi

tablourile cu măreţe realizări ca propria mea execuţie de pe Elbrus, Cutia Pandorei şi potopul?

Chiar aşa, fie ca potopul iubirii să se reverse peste refugiaţii de acum, şi nu Mediterana ori oceanul urii sau al indiferenţei! Ce să zic, e bine că’s-a deschis la Londra un magazin dedicat refugiaţilor şi nevoilor lor concrete („*Choose Love*” – de unde lumea cumpără pachete special pregătite pentru ei) şi că poliţiştii de frontieră români au salvat peste 1.500 refugiaţi în total de la începutul anuui 2017 până în noiembrie 2017 în cadrul Operaţiunii Comune „POSEIDON 2017”, coordonată de Agenţia FRONTEX, dar refugiaţii continuă să pipăie fundul… Mediteranei şi să trăiască în condiţii mizere în taberele din Grecia.

Puţini refugiaţi au ajuns în România până acum, dar cererile lor de azil sunt în creştere. Aproape 5.000 de cereri de azil au fost depuse în România în 2017, cu 161% mai multe decât în 2016, majoritatea din Irak, Siria, Afghanistan, Pakistan şi Iran (din păcate, au fost emise şi 1.568 de decizii de returnare, iar pentru 1, 076 de persoane a fost aplicată măsura de nepermitere a intrării în ţară pentru diferite perioade de timp). În ce priveşte condiţiile de cazare pentru fericiţii admişi la un centru de refugiaţi din Bucureşti, acestea sunt la fel de moderne şi sublime ca ONU (ploşniţe, purici şi mucegai, organizare de tip mafiot a camerelor

— Împărţite după bunul plac al unor irakieni), să nu cumva să se dezobişnuiască de dărâmături şi mizerie. Astfel declară azilanţii… doar mărturii căci nu se poate vizita centrul din Bucureşti (presa nu a avut acces).

În ciuda condiţiilor de cazare îmbietoare, unii refugiaţi nu vor să facă mulţi purici în România, ci să plece de aici în Occident. Alţii însă au venit să rămână (la rude, cunoştinţe… sunt

20.000 de sirieni în România). Autorităţile i-ar putea integra în domeniile în care e nevoie. acută în urma plecării românilor la muncă în străinătate. Deocamdată puţini au locuri de muncă. Una din norocoasele refugiate,

Fatima, plecată din Siria în 2013, este angajată ca croitor la o agenţie de publicitate (decupează bannere cu un cuţit electric). Azzaz Kassas a ajutat şi el angajând la cafeneaua lui şase refugiaţi sirieni. Interesant, unii au fost în Germania şi-s-au întors în România pentru că nu puteau trăi ca nişte roboţi preocupaţi strict de muncă… muncile iadului (asta nu e viaţă, ştim şi noi doi, eu şi cu Ile). Felicitări celor care au descoperit comorile din ruine, au angajat şi susţin refugiaţii! Trăiască duşmanii poporului, pagubele colaterale, teroriştii, trădătorii şi ruinele (comori)!

* * *

Pe lângă ajutorul dat comorilor din ruine, pagubelor colaterale, teroriştilor, trădătorilor şi duşmanilor poporului, rezistenţa sirienilor, lupta pentru libertate şi democraţie, monitorizarea atrocităţilor de către activiştii media şi de cei pentru drepturile omului, gesturile de solidaritate ale echipelor de salvare „White Helmets” şi ale medicilor, mai sunt câteva veşti bune, demne de menţionat: O, NU a confirmat folosirea armelor chimice (gaz sarin) de către regimul sirian în 2017 la Khan Sheikhoun şi Latamneh (unul dintre puţinele lucruri bune făcute), dar Rusia a blocat în Consiliul de INS – ecuritate al O, NU reînnoirea mandatului anchetatorilor internaţionali privind utilizarea armelor chimice în Siria.

Dacă regimul încearcă să şteargă urmele atacului chimic din 2013 din Douma (reîngropând morţii şi arestând martori în oraşul controlat din nou), Organizaţia pentru Interzicerea Armelor Chimice din cadrul ONU a investigat atacul chimic din 7 aprilie 2018 din Douma, Ghouta de Est (fără a stabili şi responsabilii, căci aceasta era treaba Mecanismului Comun de Investigare, inexistent acum, din cauza Rusiei). În cele din urmă, după analizarea probelor, a rezultat că’s-au utilizat arme cu clor (nu agenţi neurotoxici). Iar raportul ONU despre Ghouta de Est din iunie 2018 recunoaşte crimele în masă produse de bombardamentele regimului (inclusiv asupra spitalelor şi centrelor echipelor de salvare „White Helmets”) şi de

blocada acestuia (foamete, boli etc.). Rebelii au făcut şi ei crime în masă prin atacarea Damascului cu rachete şi uciderea civililor şi prin arestarea arbitrară şi torturarea civililor (s-au molipsit de la regim).

Un gest de dreptate şi de rezistenţă faţă de regimul din Siria e că o curte americană a condamnat regimul sirian pentru uciderea jurnalistei Marie Colvin şi a altora din centrul media din Homs, la iniţiativa curajoasă a surorii lui Marie Colvin, Cât Colvin (jurnaliştii erau supraveghaţi, urmăriţi permanent prin satelit, există martori care au confirmat spionarea, targetarea şi asasinarea lor pentru că dezvăluiau adevăruri incomode pentru regim). La fel, Paul Conroy, fotojurnalist supravieţuitor al atacului, vorbeşte despre experienţele din Siria şi depune mărturie în ce priveşte atacul de atunci.

De asemenea, un avocat pentru drepturile omului, Anwar al-Bunni, refugiat în Germania, victimă a torturilor din închisorile siriene (au încercat să-l omoare de două ori), împreună cu Mazen Darwish, alt avocat pentru drepturile omului (torturat şi el în închisorile regimului), au ajutat la emiterea unor acuzaţii internaţionale şi a unui mandat de arestare pentru Jamil Hassan, director al serviciilor secrete care a supervizat torturi, violuri şi crimele din închisorile regimului (cu suportul mărturiilor refugiaţilor).

Printre responsabilii pentru crimele împotriva umanităţii sunt 15 şefi, inclusiv măreţul şi gloriosul conducător. Aceasta este prima reuşită de acest gen. Similar, Centrul European pentru Constituţie şi Drepturile Omului din Berlin reprezintă 50 de sirieni şi a realizat patru plângeri în Germania şi una în Austria. Potrivit acestuia, securiştii-şefi cunoşteau torturile, morţii şi primeau rapoarte zilnic.

Un alt gest de solidaritate cu cei dispăruţi în închisori: Mansour Ornări, supravieţuitor al torturilor din închisorile regimului, îi caută pe toţi cei dispăruţi şi totodată a încercat, la rândul lui, să strângă dovezi şi a deschis în Statele Unite la Muzeul Holocaustului expoziţia:

„Syria: please don’t forget us” („Siria: vă rog să nu ne uitaţi”), la care au participat peste 200.000 de vizitatori. Muzeul Holocaustului din Statele Unite este şi el dedicat luptei pentru conştientizarea crimelor împotriva umanităţii comise de regimul sirian şi de Statul Islamic şi pentru tragerea acestora la răspundere.

La fel, Sara Afshar, realizatoarea documentarului Channel 4, „Cei dispăruţi din Siria: cazul împotriva lui Assad”, îi caută şi ea pe cei din închisorile regimului (odată cu justiţia). Se referă la imaginile fotografului militar „Caezar” (realizate cu riscul vieţii şi reprezentând zeci de mii de persoane torturate până la moarte) în care cu greu au putut recunoaşte cei dragi câte o legumă putrezită de 30 – 40 de kile, diformă şi emaciată, fără ochi, unghii sau organe sexuale, rămasă din cineva (interesant, aceste rămăşiţe nu mai au nume, ci doar numere). Regimul neagă aceste fotografii şi crime. La O, NU, deocamdată a dat veto Rusia unei iniţiative de tragere la răspundere a Siriei. Dar documentele trimise către şefi din facilitatea 227 de detenţie arată că directorii au ştiut de arestarea, interogarea şi moartea deţinuţilor, inclusiv de numerele atribuite cadavrelor. Regimul ştia de torturi şi că numărul deceselor e în creştere.

Un alt gest frumos în legătură cu mama unor persoane dispărute: în Germania, vecinii Fadwei (membră fondatoare a asociaţiei Familii pentru Libertate, mămica ce îşi caută soţul şi băiatul dispăruţi) i-au oferit flori după ce au aflat din ziar despre povestea ei.

Altă veste bună: Statul Islamic a pierdut Raqqa (dar oraşul a fost distrus de bombardamentele americane… cam ca Alepul) şi e pe cale să fie învins. Din păcate, cam o treime din armele pe care le-a avut provin din Europa, inclusiv din România potrivit *Conflict Armament Research* (CAR), o organizaţie internaţională care documentează traficul de arme în zonele de război. În cazul României este vorba de mitraliere, pistoale mitralieră şi muniţia aferentă şi de lovituri reactive de 40 sau 73 milimetri (15% dintre arme provin din România, iar în ce priveşte muniţia

fabricată după 2010 – 32%, lovituri reactive – o treime, rachete de 73 milimetri – 70% din România sau Bulgaria). Acestea, culmea, au fost produse şi exportate legal către Irak sau către rebelii sirieni.

Apropo de Statul Islamic şi propaganda sa, Marea Britanie lansează un software pentru blocarea conţinutului jihadist. ASI Data Science susţine că softul este capabil să detecteze 94% din conţinutul online publicat de ISIS, având o acurateţe de 99.995%. Softuri similare anterioare au fost criticate pentru cenzura unui conţinut neproblematic de fapt. Facebook şi Google investesc masiv pentru a rezolva această problemă, dar acest soft a fost conceput pentru companiile mici care nu au resurse să detecteze şi care ar putea fi la un moment dat chiar obligate să îl folosească.

O altă veste bună: a apărut cartea „Life în Syria" (de fapt, tot un gest de solidaritate, de conştientizare şi de sensibilizare pe plan intern şi internaţional) – un album fotografic, creat de fotografi, bloggeri şi jurnalişti ce prezintă situaţia din Siria de la începutul războiului din 2011 până în prezent şi înfăţişează viaţa oamenilor (vorba vine „viaţa", cel mult supravieţuire sau nimic). Cartea conţine 47 de fotografii, 2 hărţi şi texte în italiană şi engleză. Aceasta pune accentul pe umanitatea din mijlocul conflictului şi lupta nonviolentă. Se subliniază totodată rolul tinerilor în procesul de pacificare.

Similar, cartea lui Wendy Pearlman „We Crossed a Bridge and It Trembled: Voices from Syria (Custom House 2017)".

conţine mărturii din război şi reprezintă un gest de solidaritate cu Siria.

Poeta Rasha Omran, fiica unui mare poet şi activist (deţinut cândva de regim), participantă la protestele democratice (revoluţia) din 2011 împreună cu fiica ei (arestată atunci, însă din fericire eliberată înainte de a fi torturată până la moarte), şi-a dedicat poeziile şi activismul revoluţiei. „Aceste demonstraţii au creat o coerenţă socială fără precedent în Siria. Cei care au

participat la revoluţie au simţit o legătură instantanee. Au simţit că aparţin unul celuilalt şi revoluţiei. Au simţit că sângele lor’s-a îmbinat cu pământul Siriei”.

Iar filmul „Jupiter’s Moon”, în regia lui Kornél Mundruczó, concurent la Palme d’Or la Cannes prezintă istoria unui refugiat sirian-înger exploatat la Budapesta. Refugiatul Aryan Dashni, la iniţiativa doctorului Gabor Stern, încearcă să păcălească oamenii că are puteri divine şi poate vindeca bolile (medicul încearcă să facă rost de bani pentru a scăpa de un proces intentat pentru o eroare medicală, refugiatul vrea să-şi regăsească tatăl şi află apoi că a fost ucis). Ceva e real în toată povestea. Împuşcat de un poliţist (înainte de a ajunge în tabăra refugiaţilor), refugiatul ajunge să dobândească o abilitate supraomenească – zborul (până şi stropii de sânge din răni se întorc şi plutesc în aer). În acest caz, bune şi împuşcăturile la ceva, vorba lui Hagi! Medicul se apropie treptat de refugiatul iniţial exploatat, ba chiar ajunge să-i ia apărarea şi să se sacrifice, fiind împuşcat în locul lui. Final impresionant cu refugiatul plutind deasupra oraşului, fericit şi eliberat (pentru moment), în timp ce oamenii întorc privirea către înger, fascinaţi, parcă rugându-se.

De asemenea, filmele „Last Men în Aleppo” (câştigător la Sundance şi nominalizat şi la Oscar) şi „Gasping for Life în Khan Sheikhoun”, făcute de Aleppo Media Center, despre membrii echipelor de salvare „White Helmets” şi despre lupta pentru viaţă (din mijlocul agoniei şi morţii, inclusiv produse de atacurile chimice), au fost nominalizate la premii Emmy. Să sperăm că după agonie şi moarte urmează Învierea.

* * *

În ce ne priveşte, în 2017 şi 2018, noi (eu şi cu Ile) am făcut gesturi de solidaritate cu victimele blocadei din Ghouta de Est, Daraa, Idlib şi cu cei dispăruţi în închisorile regimului ori ale Statului Islamic (inclusiv distribuire de flori în memoria celor dispăruţi şi mers la ambasada Rusiei pentru toate). Ile e fericită şi că a participat la marşul pro Alep şi refugiaţi în iulie 2017, în Beirut (a meritat efortul şi

riscurile asumate). Marşul pentru Alep şi refugiaţi (*Civil March for Aleppo*), acum nominalizat la premiul Nobel pentru pace (din păcate, împreună cu măreţi şi glorioşi conducători ca răţoiul Donald din Statele Unite), a început în decembrie 2016, pornind de la Berlin şi luând-o spre Alep, prin ger şi viscol, pe ruta refugiaţilor.

Uluitor, participanţii au mers mai bine de 8 luni. Ile a vrut să se alăture, în ciuda bolilor (inclusiv Huntington) şi a răului de drum (orice excursie e tortură până la moarte pentru ea şi, de fapt, ce moarte, ea moare mereu cu fiecare care suferă şi nici nu am ştiut niciodată ce legume, animale, zombie, fantome, gunoaie, terorişti, trădători, vampiri, mutanţi, monştri, diavoli, duşmanii poporului, catastrofe, coşmaruri şi dezastre suntem, nici ce viaţă avem când, adesea, nu pare nici măcar supravieţuire, iar cea de zombie, fantomă sau gunoi, clar, nu e viaţă, logic, nu?).

Dar, când te gândeşti la cei suferă şi mor / au murit în războiul din Siria, foarte mulţi copii, în închisori / lagăre de exterminare (violaţi şi torturaţi până la moarte), în atacuri chimice sau blocade ale foamei ori la refugiaţii care îşi caută un loc mai acasă în casa de copii Pământ, ţi se face ruşine să te plângi. Refugiaţii merg mii de kilometri, nimerind la gardieni prietenoşi şi simpatici (care zâmbesc de bun venit şi îşi fac selfie-un cu ei, după ce îi arestează, îi dezbracă, îi lovesc cu bastoane electrice şi îi lasă în fundul gol în zăpadă) ori ajung în diverse locuri de recreere – lagăre de refugiaţi, sufocaţi în tiruri ori pipăitori de funduri… de fundul Mediteranei.

Bizar, de data asta, deşi a petrecut mai tot timpul pe drum (spre/dinspre Beirut), aşteptând câte 7 – 8 ore prin mai multe aeroporturi pentru escale, Ile a simţit, mai exact, a redescoperit, plăcerea zborului cu avionul. Nu ştiu de ce, anul ăsta, de fiecare dată când a avut momente de groază şi neputinţă (la ea sunt mai tot timpul, altfel îşi pierde identitatea de Madame Dezastru, pe culmile disperării şi… dansatoare cu dezastrele), s-a rugat şi-s-a uitat spre cer, a văzut câte o dâră de avion sus, în văzduh.

A mers aproape trei zile şi a petrecut la marş circa o oră (cu peripeţii, era să nu se mai întâlnească cu restul participanţilor la marş, nu reuşeau să se repereze şi să se conecteze pe net / la telefon, iar netul şi telefoanele cu apeluri internaţionale / roaming erau dificil de găsit şi funcţionau slab), însă nu regretă. Un singur pas contează. Şi, în momentul în care a preluat şi a fluturat steagul marşului, a redescoperit pentru o clipă comoara din ruină din ea însăşi şi a simţit din nou că zboară. Şi’s-a bucurat că toţi participanţii la marş, surprinzător, prin câţiva… paşi au prins aripi şi au dat aripi şi celorlalţi.

9. Fie ca mormântul în care te bagă sistemul sanitar şi cel de hârtii al autorităţilor să îngroape şi legile INjustiţiei!

Bine ar fi să avem senzaţia că zburăm când ne gândim la sistemul de sănătate din România, dar, deocamdată, în acest caz, simţim mai curând prăbuşirea, moartea şi îngroparea. Da, într-adevăr, unii dispăruţi în / din Siria, la închisori, blocadele foamei, atacuri chimice ori prin dărâmături (şi din alte părţi, nu doar Siria… inclusiv refugiaţii pipăitori de funduri… de fundul Mediteranei) sunt desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, invidioşi pe norocoşii posesori de morminte din România: şi-ar dori şi ei pe cineva să-i găsească şi să-i îngroape şi să aibă un mormânt măcar pe post de casă sau de adăpost. Bune şi mormintele la ceva! În România ai parte cel puţin de un mormânt, slavă Domnului, iar sistemul de sănătate (chiar dacă nu e război, nici dictatură) te îngroapă repede.

Iată, de pildă, (încă) nu se respectă drepturi elementare ca dreptul la îngrijire paliativă a bolnavilor incurabili, aşa că mulţi dispar rapid şi chinuitor. În prezent, România nu are un program naţional de îngrijire paliativă, deşi are proiectul definitivat pentru 100 de centre de îngrijire şi banii necesari pentru asta (împrumut de 250 milioane de euro de la Banca Mondială pentru reforma sistemului sanitar). Regulamentul care avizează dezvoltarea paliaţiei a trecut de toate etapele. A mai rămas ca toate astea să fie publicate în Monitorul Oficial sub

forma unui Ordin de Ministru (în timp util pentru a nu se pierde banii – 30 de zile).

În fiecare zi, 3 noi persoane necesită îngrijire paliativă. Cel puţin una dintre ele este bolnavă de cancer. 150.000 de bolnavi au nevoie de îngrijire paliativă anual. Aproximativ 60.000 dintre aceştia sunt bolnavi de cancer. Aproape 40.000 dintre ei sunt copii. În prezent, doar 7% din pacienţii cu boli incurabile beneficiază de îngrijire paliativă în România la clinici private. Această situaţie ne-a determinat să semnăm (şi eu şi Ile) petiţii pro-centre de îngrijire paliativă şi totodată am scris miniştrilor sănătăţii pentru publicarea Ordinului de Ministru care reglementează îngrijirea paliativă în Monitorul Oficial în timp util. Dar poate este iar o problemă nesemnificativă pentru care deranjăm degeaba guvernanţii cu eterna nesimţire a băgăcioşilor. Ce mai contează? Să ne lăsăm bolnavii (şi pe noi) îngropaţi de vii (ca Antigona), iar miniştrii îngropaţi în hârtii.

Îngropaţi de vii sunt şi bolnavii de la Spitalul Universitar (unde a născut Ile!) unde Mariana Luceanu şi Daniel Simion au intrat în greva foamei din cauza condiţiilor infernale de lucru, a lipsei acute de materiale şi a salariilor mici. Aici medicii fac chetă pentru a cumpăra var şi becuri. Nu e dezinfectant, instrumentele se spală cu apă şi săpun. Se operează cu truse ruginite, asistentele se schimbă pe hol, nu pot face duş şi aduc microbii acasă. Se resterilizează firele de electro, deşi au ţesut ars pe ele, şi aşa se folosesc. Plăcile de electrocauter se utilizează una la 10 – 15 pacienţi, lamele de bisturiu sunt puţine. Te taie binidităt… îţi taie cheful de a mai merge la spital. Să vedem când îşi va scoate ministrul nasul îngropat în hârtii de acolo pentru a lua atitudine şi măsuri!

* * *

Când ne simţeam mai debusolaţi şi îngrijoraţi, am primit deodată un exemplu de implicare civică, educaţie şi cultură capabil să o scoale şi pe Antigona din mormânt şi să dezgroape miniştri din hârţogăraia lor. Astfel, în numele Domnului şi al spiritului românesc, nişte protestatari au

întrerupt proiecţia filmului cu tematică gay de la MŢI, iar unul dintre ei, Adrian Grigoriu cere anularea proiecţiei „Soldaţii. Poveste din Ferentari”. Felicitări pentru spiritul înalt patriotic, mânia revoluţionară şi elanul muncitoresc (de tip miner mai curând decât de creştin)! Este clar câtă toleranţă şi iubire creştină cuprinde. Regizorul Cristian Mungiu a reacţionat şi el ferm: „Asociază din nou România cu termeni ca «primitivism», «fanatism», «intoleranţă»”. MŢI a rezistat presiunilor şi a decis să reprogrameze filmul.

Apropo de cultură şi înalt spirit civic (sau să zicem mai bine elan muncitoresc… ori mineresc), după loviturile inspirate ale lui Tăriceanu, Băsescu, Rovana Plumb, Victor Ponta, Alexandrescu, după ce, în sfârşit, graţie Corinei Şuteu, Roşia Montană ajunsese la UNESCO, pe cale de a deveni patrimoniu UNESCO, ministrul Culturii, George Ivaşcu o dă în bară (în plin campionat de fotbal!) prin încercarea de a retrage Roşia Montană din acest proces. Dar noi, la iniţiativa Declic, semnăm petiţii, facem poze cu sloganuri pro Roşia Montană în UNESCO şi trimitem mesaje, sperând să oprim lovitura în bară a ministrului Culturii.

În acelaşi spirit înalt (parcă desprins din focul meu sacru) casa din Sighetu Marmaţiei a scriitorului şi activistului Elie Wiesel, supravieţuitor al lagărelor naziste, luptător pentru memoria holocaustului şi pentru a opri crimele împotriva umanităţii din diverse locuri din lume, a fost mâzgălită cu mesaje antisemite gen

„W.C. public antisemit pedofil”, „Nazi jidanu zace în iad cu Hitler” şi „M… Merkel plus Trump şi Putin”. Arză-v-ar focul meu sacru, poate vă iluminaţi!

* * *

Un alt exemplu de spirit civic şi iubire creştină vine din domeniul educaţiei şi este, de asemenea, o sursă de inspiraţie pentru toţi: în şcolile speciale copiii sunt torturaţi, legaţi şi sedaţi chiar de cei care ar trebui să-i ajute. Şi aceştia sunt unii dintre cei mai vulnerabili copii. Dar poate aşa le trebuie handicapaţilor ălora! În 30, 76%

dintre judeţele din România, parchetele şi inspectoratele de poliţie au înregistrat plângeri penale legate de abuzurile împotriva copiilor cu dizabilităţi în şcolile speciale doar în 2016. Centrul European pentru Drepturile Copiilor cu Dizabilităţi (CEDED) a depus numeroase plângeri penale şi petiţii la Guvern şi Ministerul Educaţiei. Nu a fost luată nicio măsură. Noi am fost atât de încântaţi încât am semnat şi distribuit petiţii. Ce să mai spunem de autorităţi dacă există poliţişti pedofili, violatori recidivişti ca Eugen Stan care a agresat doi copii într-un lift în ianuarie, a recunoscut deja un viol în 2012

asupra unei fetiţe de 7 ani şi e suspect în 15 cazuri de agresiune sexuală? Să le urăm agresorilor să-şi continue măreţele realizări ca zeii din Siria, China ori Coreea de Nord ori ca foştii zei comunişti?

Şi iată altă veste bună legată de educaţie: Mircea Beuran (plagiator) e propus în conducerea instituţiei care analizează plagiatele (CNATDEU). Omul potrivit la locul potrivit, logic, nu? Şi, deloc surprinzător (ne miră numai lucrurile normale), România se poate lăuda cu cea mai mare rată de naşteri la adolescente între 10 – 19 ani din Europa. Pentru a contracara acest lucru, pe lângă petiţii, se duce direct, în licee, campania pentru educaţie pentru sănătate sexuală şi totodată se luptă pentru introducerea educaţiei pentru sănătate sexuală ca materie opţională în şcoli. Altă ştire bună din domeniul educaţiei cu care ne mândrim: numărul de copii aflaţi în afara învăţământului a crescut cu 23% faţă de 2013, ajungând la 391.000. Nu ne miră prea mult situaţia căci naşterile la adolescente au contribuit la frecventarea şi nu abandonul şcolii (logic, nu?), iar bugetul ministerului în 2018, chiar dacă a fost mărit cu 2, 6 miliarde de lei faţă de 2017 (cu O, 12%) procentual rămâne mai mic faţă de cel din 2008 când a fost 4, 24% din PIB (acum e 2, 98% din PIB), iar Legea educaţiei prevede 6% din PIB pentru învăţământ. Oricum, banii în plus de la buget merg la salariile profesorilor, nu şi la elevi şi la şcoli (cu toalete în curte (30%), majoritatea neconsolidate şi peste 90% fără avize ISO). Ca la

Colectiv…

* * *

Că tot vorbim de Colectiv, poate flăcările de la Colectiv ard legile justiţiei în locul victimelor incendiului, asta n-ar fi aşa de rău. Acestea, legile 303 (privind statutul judecătorilor şi procurorilor), 304 (privind organizarea judiciară) şi 317 (privind CSM şi Inspecţia Judiciară), denumite la pachet legile justiţiei, reglementează câteva probleme sensibile pentru cei cercetaţi sau condamnaţi de fapte de corupţie. Aceste legi au fost modificate în aşa fel încât să politizeze justiţia astfel încât ca aceasta să îşi piardă independenţa. Spre exemplu, potrivit acestor legi, instituţia denumită Inspecţia Judiciară trebuie să treacă în subordinea ministerului Justiţiei. Iar Inspecţia Judiciară este singura care poate cerceta procurori sau judecători. Mai mult, preşedintele este scos din numirea procurorului general, şefului DNA, DIICOT şi a adjuncţilor lor (aceştia fiind numiţi tot de ministrul Justiţiei). Dacă astfel de instituţii raportează şi primesc ordine pe linie de partid, prin intermediul ministerului, e clar ce independente sunt… pupat toţi Piaţa Independenţei.

Până acum peste 4.000 de magistraţi’s-au poziţionat împotriva legilor justiţiei. S-au alăturat lor CSM (Consiliul Superior al Magistraturii), ICCJ (Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie), DNA, DIICOT, Preşedintele României şi chiar Comisia Europeană şi Departamentul de Stat din Statele Unite (of, băgăcioşii ăştia care nu lasă penalii să-şi vadă de treaba lor liniştiţi). Dar poate că mormântul în care te bagă sistemul sanitar şi cel de hârtii al autorităţilor o să îngroape şi legile INjustiţiei, dacă nu le ard flăcările de la Colectiv.

Pentru început, am semnat şi noi (eu şi cu Ile) o petiţie Declic împotriva legilor justiţiei din România (https://facem. declic

ro/campaigns/toţi-pentru justiţie), „Toţi pentru justiţie”. Au fost şi proteste la care am participat şi eu cu Ile de mai multe ori, deşi ea era absolut convinsă că iar încurcăm Piaţa Victoriei cu Piaţa Universităţii şi cădem pe

scări la metrou. Am rezistat chiar aproape o oră în ciuda durerilor ei de circulaţie înnebunitoare şi a anchilozei mele (după mii şi mii de ani de stat în lanţuri pe Elbrus şi în Tartar), încălzindu-ne cu focul sacru din suflet şi datorită atmosferei. Am ţinut sus şi propriile pancarte („Justiţie, fă-te că lucrezi!”, „miner”, „Intoxicaţi-vă cu ştirile false de pe Facebook… când nu aveţi conturile blocate!”, „Facebook, fă-te că lucrezi!”) ori mânuţa galbenă oferită de cei de la Declic cu textul „Toţi pentru justiţie”.

Interesant, România nu e singurul stat european cu atacuri asupra statului de drept. În Polonia există, de asemenea, o tendinţă de politizare a justiţiei şi un atac la statul de drept, ceea ce a condus la proteste şi la proceduri de suspendare a votului

Poloniei în UE. Totuşi, imperturbabil, preşedintele Andrzej Duda a promulgat legile. Astfel, Curtea Supremă va putea derula

„Revizuiri extraordinare” ale deciziilor finale luate de instanţele inferioare, inclusiv ale celor emise în ultimii 20 de ani, scrie thenews.pl. Totodată, actul normativ prevede scăderea vârstei de pensionare a membrilor Curţii de la 70 de ani la 65 de ani. Totuşi, preşedintele ţării va putea alege judecători autorizaţi să-şi continue activitatea până la vârsta de 70 de ani. În acelaşi timp, legea privind Consiliul Superior al Magistraturii permite parlamentarilor să aleagă 15 dintre cei 25 de membri ai acestui for, notează Deutsche Welle. Iar acest fapt se numără printre cele care au alarmat serios Bruxelles-ul. Din fericire, Curtea Supremă din Polonia a declarat ca neconstituţionale noile modificări din sistemul judiciar.

În România, odată ce au demarat protestele, senatorul UDMR Márton Arpad a pus paie peste foc (care nu e cel sacru cu puterea iluminării, ci cel care face scrum), considerând protestatarii de la Parlament comparabili cu minerii care au spart capete, au bătut şi au ucis în anii ’90: „Mi-am amintit de 1990, când, deşi nu i-a chemat, Iliescu le-a mulţumit minerilor pentru că au venit”. (era vorba de mulţumirile unor senatori de la USR

pentru protestatarii de acum). O nouă etichetă de „miner” de adăugat cu mândrie revoluţionară pe lista lui Ile pe care mi-o asum cu mândrie revoluţionară: „şarpe cu clopoţei (şi cu ochelari), nebună, maimuţă posedată, beţivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, căţea turbată, vacă proastă, şobolan împuţit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruţă, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deţinuţi politici şi martiri creştini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanţată din diaspora, animal nazist, mutantă, miner”.

Pentru a nu agresa (iar) letal lumea civilizată, minerii au fost opriţi să protesteze pe reţelele de socializare. După mărturia a zeci de persoane ca de exemplu Florin Bădiţă, unul dintre administratorii paginii de Facebook „Corupţia Ucide”, nu’s-a putut posta pro-proteste vreme de 48 de ore, deoarece sistemul platformei denunţa mesajele ca fiind spam. Florin Bădiţă a oferit o listă cu alte 90 persoane care nu au putut posta, inclusiv filosoful centenar Mihai Şora. Facebook a fost, se pare, atât de atent şi vigilent la stabilitatea sistemului şi a guvernului încât a blocat conturi care invitau la proteste. Bineînţeles, Facebook neagă, susţine că a fost doar o eroare, logic, nu? Rămâne să se facă o anchetă serioasă de tip „merge şi aşa” şi „feisbuc, fă-te că lucrezi”, cum mai sunt multe în România.

Iată şi mărturia filosofului Mihai Şora, alt miner protestatar: „Dragi prieteni, am fost „raportat” (se pare că acesta este verbul corespunzător). În alte vremuri, sub alte stăpâniri, exista turnătoria: foarte lucrativă pentru unii şi, în orice caz, menită să ţină sub control orice fir de păr care ar fi avut apucături rebele, turnătoria devenise, la un moment dat, în anii ceauşismului târziu, un reflex condiţionat pentru mulţi oameni – de la vecinul din bloc, şeful de birou ori colegul de serviciu, la amicul ocazional, prietenul „de nădejde” sau – în chip dramatic (căci

spulbera toate resorturile familiale) – la fiul care îşi turna tatăl, tatăl care îşi nenorocea copilul. (…) Aşa am aflat, de pildă, că niciodată Anei Pauker şi acoliţilor săi nu le-ar fi trecut prin minte să mă sechestreze în România, în anul 1948, când am revenit din Franţa într-o excursie, după zece ani de absenţă, să-mi văd părinţii, dacă nu ar fi existat o scrisoare-turnătoare semnată „un grup de români patrioţi”, expediată chiar de la Paris. Aşa am aflat (negru pe alb) despre „Angajamentul” fiului meu, recrutat de Securitate pe când era minor: avea 14 ani. Şi tot aşa am aflat (şi retrăit) răul pe care Securitatea poate să-l facă unui copil, iar copilul poate să-l facă părinţilor săi. Prin urmare, dragii mei, am trecut prin multe, am văzut multe. Trebuia, de bună seamă, să trăiesc, să văd, să înţeleg şi noile tehnologii, începând cu feisbucul. Ieri am trimis o copie după buletinul meu undeva, în eter, şi iată că’s-au redeschis porţile, iar contul meu a fost deblocat. Este marţi, 28 noiembrie 2017: cer negru deasupra României”.

Ce ne facem cu Facebookul ăsta? Dar poate că are dreptate să saboteze protestele. Nu ar fi mai bine să renunţăm complet la proteste, aşa ca în epoca de aur ceauşistă… fără, fără, fără (ca-n Siria, în blocade sau la închisori), fără nimic în afară de teroare, torturi şi mizerie? Ca pe vremea măreţelor şi glorioaselor realizări când vânzătoarele urlau sau mârâiau în magazinele goale „N-avem!” N-avem nici proteste. Poate aşa o fi, dar, în prezent, dreptul de a protesta paşnic este garantat prin Constituţie. Probleme survin nu doar când Facebook blochează conturile protestatarilor, ci şi când Jandarmeria decide că nu faci ce trebuie şi îţi dă amenzi sau te loveşte cu pumnul în faţă. Din luna februarie 2017 până în februarie 2018, de pildă, Jandarmeria Română a aplicat amenzi de aproape 100.000 lei celor care protestează paşnic împotriva corupţiei generalizate din România. Asta’s-a întâmplat fiindcă legea e vagă şi lasă loc de interpretare. Aşa că noi am semnat şi distribuit petiţia ce solicită interpretarea unitară a articolului 3 din legea 60/1991, care prevede că în exteriorul instituţiilor publice

se poate protesta fără o declarare prealabilă. Şi susţinem campania Declic de interpretare unitară a legii, de contestare a amenzilor date de jandarmi şi de promovare a protestelor paşnice (nedeclarate în prealabil).

Indiferent de aprobări, reacţii, etichete şi epitete, noi, minerii, ne continuăm protestele legate de legile INjustiţiei. Şi avem de ce căci, în urma protestelor, în varianta parlamentară a legilor, dacă Inspecţia Judiciară nu mai se subordonează ministerului Justiţiei, ci e subordonată CSM, iar preşedintele rămâne în procedura de numire a procurorului general, şefului DNA, DIICOT şi a adjuncţilor lor, pe ultima sută de metri a mai apărut un amendament trimis la ora 00.30 (se ştie, la PSD, au mai fost nopţi ale minţii la propriu şi la figurat şi cu legile graţierii ori cu alte amendamente de la noul Cod Penal): Uniunea Naţională a Judecătorilor din România (UNJR) vrea o Secţie specială de investigare a magistraţilor care elimină DNA din anchetarea procurorilor şi judecătorilor, poate lăsa loc ingerinţelor în activitatea procurorilor (după declaraţiile Parchetului General, DIICOT şi CSM) şi încalcă principiile egalităţii în faţa legii. În acelaşi timp, condiţiile de admitere la DNA devin mai dificile (de exemplu, vechimea creşte de la 6 la 8 ani), iar activitatea DNA se restrânge: nu va mai putea înfiinţa servicii teritoriale, servicii, birouri şi alte compartimente de activitate fără avizul CSM.

Mai mult, deşi, iniţial, ministrul justiţiei Tudorel Toader a anunţat că va solicita chiar el un aviz din partea Comisiei de la Veneţia, mai apoi’s-a răzgândit. Probabil declaraţia lui Liviu Dragnea a cântărit greu: „Legile Justiţiei vor fi adoptate în această sesiune parlamentară cu sau fără avizul Comisiei de la Veneţia”. Prin urmare, Toader a abandonat pachetul privind legile justiţiei în braţele unei alte comisii, cea a lui Iordache, fost ministru al Justiţiei şi iniţiatorul OUG 13 (legea graţierii). Parlamentarii patronaţi de Iordache au respins imediat propunerea sesizării Comisiei de la Veneţia.

Altă întrebare cumva… întrebări absurde, fără

răspuns sau ori cu răspunsuri derutante ca-n romanul lui Haruki Murakami, „1Q84” (în loc de „1984” al lui Orwell, „1Q84”, unde Q provine de la „question mark”, semnul întrebării), într-o lume falsă, înţesată de măşti care ascund nimicul, alte măşti / dubluri ori portretul lui Dorian Gray, o lume supravegheată de Big Brotheri fundamentalişti, unde nimic nu e ce pare a fi, iar comunicarea e, bineînţeles, imposibilă? Ce e real şi ce e ficţional? Cât din povestea asta e adevărat? E ceva adevărat? Ce înseamnă „adevărat”? Nu ştiu (ăsta da, un răspuns sincer). Şi totuşi trebuie să încercăm să facem imposibilul – să comunicăm, să demascăm minciuna, să căutăm adevărul şi drumul către sine.

Dar toate acestea nu se pot face fără justiţie. Am văzut-o pe mami, zeiţa justiţiei, mai tot timpul în genunchi, târându-se şi rugându-se pentru fiii sau nepoţii condamnaţi la chinuri veşnice ori pentru Pământ, iar pe mine (şi pe Ile uneori) în lanţuri pe Elbrus. Putem accepta să mergem iar pe calea INjustiţiei cu ochii scoşi şi gura cusută de trupele Berkut cu sula de cizmărie? Atunci, salvaţi legile INjustiţiei, penalii şi apreciaţi rolul stabilizator al Facebookului! Facebook, fă-te că lucrezi! Bun şi Facebookul la ceva! Nu uitaţi să pierdeţi vremea pe el şi să vă intoxicaţi cu ştiri false… când nu aveţi conturile blocate.

Şi, apropo de ştiri false, urmând probabil indicaţiile trolilor din propaganda rusă, PSD dezinformează pe Facebook, folosindu-se de un clip video filmat în China. Ţinta e mişcarea

#Rezist. Astfel, a circulat pe Facebook un clip video care ne arată cum se fabrică like-urile fictive de pe reţelele sociale. În imaginile surprinse putem vedea o fermă de smartphone-un care lucrează la foc automat pe aplicaţia chinezească WeChat. Paginile de Facebook ale organizaţiilor teritoriale ale Partidului Social Democrat au distribuit „în bloc” un clip video ajuns viral pe reţelele sociale zilele trecute. Acesta a fost filmat în China şi postat pe Facebook de către un antreprenor rus, Artem Zhdanov pe numele său. El se afla într-o vizită de lucru în ţara

asiatică, acolo unde a văzut cum se promovează conturile oficiale de utilizator de pe reţeaua WeChat cu ajutorul a 100 de smartphoneuri. Russia Today a cumpărat şi ea drepturile de folosinţă, iar agenţia afiliată, Ruptly, a redistribuit imaginile. PSD a preluat clipul şi a susţinut pe paginile de Facebook că mişcarea #Rezist se foloseşte de aceste imagini pentru a obţine like-un şi pentru a scoate oamenii în stradă. În spatele acestei afaceri necurate, stă, aşa cum era de aşteptat, nelipsitul Soros (în România, nu e Statul Islamic de vină, ci eternul şi fascinantul Soros). Trăiască trolii de la PSD! Le dorim spor la propagandă! Şi, dacă era vreun dubiu, eu sunt Tata lui Soros şi al lui Dracula.

Pe lângă faptul că a adus şi plătit minerii de la proteste, probabil tot Soros a selectat oamenii (mă rog, eminenţele cenuşii) din comisia parlamentară care a generat legile justiţiei ca să saboteze justiţia şi să subimineze statul de drept. Trădătorul! Da, comisia parlamentară care a produs legile INjustiţiei este dominată de diletanţi, probabil infiltraţi de Soros. Din cei 24 de membri ai comisei numai patru au făcut o şcoală serioasă de drept: Cătălin Predoiu (PNL), Robert Cazanciuc (PSD), Adrian Ţuţuianu (PSD) şi Stelian Ion (USR). Restul ori au absolvit facultăţi private, ori au cu totul şi cu totul alte profesii de bază. Fostul ministru „altă întrebare”, Florin Iordache, a fost inginer la bază (a lucrat la fabrica de mobilă din Caracal), Eugen Nicolicea

— La fel (angajat la şantierul naval din Turnu Severin), în timp ce Márton Arpad a fost actor.

Strategic aşezaţi cu toţii acolo în comisie! Şi nu doar competenţi, ci şi foarte prietenoşi. Astfel, într-un moment de deschidere şi iluminare, Nicolicea a ameninţat un reporter cu ridicarea acreditării dacă mai întreabă unde a făcut Dreptul: „Mă, băiatule, tu chiar nu înţelegi? Vrei să avem altfel de discuţii?” Nu, nu ameninţări doar, să ia exemplu de la mineri (protestatari) şi să acţioneze în consecinţă! Vreau să zic… să renunţe la legile justiţiei. Hm, se pare că Nicolicea a studiat dreptul la o fuckultate

particulară (Spiru Haret), la IDD, iar la prima facultate (de inginerie) a rămas repetent. Asta demonstrează din nou capacităţile acestuia. Sperăm că va rămâne în Comisia de la parlament şi se va arăta la fel de util.

Cu asemenea reprezentanţi de elită, să vedem acum cum a decurs votul în parlament. Legile justiţiei trebuia votate marţi, 12 decembrie 2017, dar votul's-a mutat strategic luni, pe 11 decembrie, de teama protestelor. Vai de mine, s-au speriat de mineri! Anterior, pe 6 decembrie, după o şedinţă-maraton, PSD nu a mai dat votul final pe proiectele de lege din lipsă de cvorum, după ce respinsese amendamentele depuse de PNL şi USR (cu un circ întreg în parlament, deloc surprinzător, cine se aştepta ca un parlamentar să lucreze… şi încă civilizat?).

Dezbaterea, mă rog, circul discuţiei amendamentelor în plen a întârziat totuşi votul şi PSD a rămas fără cvorum (reuşita opoziţiei). Însă luni pe 11 decembrie, a fost adoptată legea 303 (privind statutul judecătorilor şi procurorilor), secţia specială pentru investigarea magistraţilor fiind şi ea aprobată. De asemenea, luni, pe 11 decembrie, comisia Iordache a dat raport pozitiv pe a doua lege a Justiţiei (legea 304), legea privind organizarea judiciară, apoi legea a fost votată şi în Camera Deputaţilor în ziua de miercuri pe 13 decembrie, împreună cu legea 317 (privind CSM şi Inspecţia Judiciară). Ulterior legile au fost adoptate în Senat – pe 19 decembrie legea 303, respectiv pe

20 decembrie legea 304, iar pe 21 decembrie legea 317. Felicitări! Ne bucurăm de succesurile comisiei Iordache şi ale parlamentarilor şi le dorim şi alte măreţe şi glorioase realizări.

Am sperat apoi că CCR va opri seria succesurilor când legile INjustiţiei au ajuns la CCR pentru a le verifica constituţionalitatea. Santa Klaus a spus că au fost adoptate fără transparenţă, printr-o procedură neclară, cu „pumnul în gura opoziţiei" şi sub presiunea timpului: „a fost o încercare de îngrăşare a porcului în ajun". „Au ieşit trei legi foarte contestate. Nu numai de opoziţie la CCR, ci şi

de îCCJ, care a analizat aceste legi şi a considerat că nu se încadrează în cadrul constituţional din România. Eu, preşedintele României, regret că se întâmplă asemenea lucruri", a declarat Santa Klaus.

Societatea civilă l-a rugat pe preşedinte să ceară un punct de vedere despre legile INjustiţiei de la Comisia de la Veneţia, să retrimită la Parlament şi să sesizeze Curtea Constituţională. Din păcate, după ce Tudose a demisionat, Viorica Dăncilă, noul premier, şi-a anunţat sprijinul pentru legile justiţiei. Sau cum i-a zis ea papei în romgleză: „Sfinţia voastră, I am very glad for this opportunity". Ori că „putem spune, pe scurt, că reducem democraţia a, birocraţia". Gura păcătosului adevărul grăieşte.

Prima lege a justiţiei (303, privind statutul judecătorilor şi procurorilor) trece în mare de CCR, secţia specială de anchetă pentru magistraţi fiind acceptată, dar mai sunt mici obiecţii pentru care se reîntoarce în Parlament. În schimb, cea de-a doua lege a justiţiei (304, privind organizarea judiciară) nu e avizată. În varianta ajunsă ulterior în parlament a legii 304 (privind organizarea judiciară), preşedintele este scos din numirea conducerii a Curţii Supreme (ICCJ) (aceasta rămâne la CSM). Acest lucru va fi introdus şi în legea 303 privind statutul magistraţilor. Legea 317 (privind CSM şi Inspecţia Judiciară) este considerată şi ea de CCR parţial neconstituţională şi retrimisă în parlament.

Legile INjustiţiei sunt apoi din nou contestate de USR, PNL şi ICCJ la CCR, spunându-se că nu au fost îndeplinite cerinţele CCR în modificarea legilor în parlament şi găsindu-sc. 37 de motive de neconstituţionalitate. CCR acceptă legea 304 (privind organizarea judiciară) şi legea 317 (privind CSM şi Inspecţia Judiciară) şi retrimite în parlament doar legea 303 (privind statutul magistraţilor). Însă bătălia merge mai departe prin noi sesizări la CCR şi propuneri de revizuire în parlament.

Între timp, când legile ajung la promulgare, Santa Klaus contestă şi el legile INjustiţiei la CCR şi la Comisia

de la Veneţia, cerându-le celor de la CCR şi PSD să aştepte opinia celor din Comisia de la Veneţia şi să se conformeze acesteia. Într-o primă etapă, CCR respinge sesizarea privind legea 303 (despre statutul magistraţilor), legea 304 (organizarea judiciară) şi legea 317 (privind CSM şi Inspecţia Judiciară) depuse de Santa Klaus, însă lupta continuă (prin alte sesizări la CCR şi prin retrimiteri ale legilor în parlament pentru reexaminare).

În ce priveşte Comisia de la Veneţia, ultima şansă ca legile justiţiei să ajungă acolo se decide joi, pe 26 aprilie, în Consiliul Europei, mai exact în Comisia Juridică a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (APCE), la sesizarea PNL. O solicitare identică a fost trimisă şi de ONG-ul Forumul Judecătorilor. APCE aprobă, în cele din urmă, solicitarea PNL şi trimite legile justiţiei la Comisia de la Veneţia.

Pe 13 iulie, în raportul preliminar, animalele naziste, minerii, nebunii şi băgăcioşii de la Comisia de la Veneţia critică şi ei legile justiţiei, arătând că sunt aspecte „de natură să submineze independenţa judecătorilor şi procurorilor din România precum şi încrederea publică în justiţie”. Comisia cere ca modificările să nu fie aplicate, în special cele referitoare la numirea procurorilorşefi, rolul ministrului în acest sistem, precum şi scopul controlului ierarhic al procurorilor. Comisia preferă:

·în legătură cu ***procedura de numire şi revocare a procurorilorşefi*** optează pentru prezenţa preşedintelui şi a CSM pentru a balansa influenţa ministrului Justiţiei (Comisia de la Veneţia critică decizia CCR ce-i oferă ministrului Justiţiei putere deplină de revocare a procurorilor-şefi şi totodată respinge faptul că preşedintele nu poate refuza decât o singură dată o propunere a ministrului pentru numirea procurorii-şefi (înainte puteau fi nelimitate))

·***secţia specială*** de anchetă pentru magistraţi este şi ea motiv de îngrijorare şi se solicită abrogarea acesteia

·renunţarea la schema de pensionare anticipată a procurorilor

·eliminarea sau redefinirea prevederilor care le permit procurorilor-şefi să invalideze, ca neîntemeiate, soluţiile procurorilor

·anularea restricţiei impuse magistraţilor privind libertatea de exprimare.

Iată şi câteva reacţii. Augustin Zegrean, fost şef CCR, declară că trebuie urmate recomandările Comisiei de la Veneţia. Judecătorul Cristi Danileţ, fost membru CSM, afirmă că România riscă excluderea din Consiliul Europei, dacă nu va respecta recomandările Comisiei de la Veneţia, în privinţa modificărilor aduse la legile justiţiei. Forumul Judecătorilor arată: „Sunt 30 de pagini care explică ce trebuie îndreptat”. Codrin Ştefănescu, lider PSD, spune că merge „până la capăt cu modificările”. Eugen Nicolicea consideră că documentul nu contrazice modificările aduse de PSD-ALDE, deci, nu mai e nevoie să aştepte raportul final din octombrie. Florin Iordache acuză: „Nu au citit ultima formă prin care a fost definită eroarea judiciară şi nici deciziile CCR”. PNL şi USR cer CCR să opereze modificări în funcţie de recomandările Comisiei.

Ce trebuie făcut? Practic, cel mai important aspect, în legătură cu legea 303 (statutul magistraţilor): trebuie revizuită modalitatea de numire a procurorilor-şefi, în urma recomandărilor Comisiei de la Veneţia. Legea aflată acum în vigoare îi oferă preşedintelui puterea de a refuza la nesfârşit, dar motivat, propunerile ministrului Justiţiei pentru şefia DNA sau DIICOT. În forma modificată de PSD, legea 303/2004 îi lasă preşedintelui posibilitatea de a refuza doar o singură dată propunerea ministrului Justiţiei.

CCR urmează să se pronunţe în septembrie cu privire la sesizarea preşedintelui asupra modificării legii 303 (statutul magistraţilor), a sesizării ICCJ şi a opoziţiei cu privire la legea 304 (organizarea judiciară) şi a obiecţiei lui Santa Klaus la legea

317 (organizarea CSM), ultima sesizare posibilă. Preşedintele promulgă legea 304 (organizarea judiciară) în vară, dar cere ca la toamnă să se reia dezbaterile în parlament pentru a pune în acord legile justiţiei cu

cerinţele Comisiei de la Veneţia.

Lupta continuă. În ciuda problemelor, să nu uităm ceva important obţinut datorită protestelor şi luptei politice: s-a renunţat la ce era mai grav, mai exact la politizarea şi mai serioasă a justiţiei prin trecerea Inspecţiei Judiciare în subordinea Ministerului Justiţiei şi totodată, s-a reuşit păstrarea preşedintelui în procedura de numire a procurorului general, şefului DNA, DIICOT şi a adjuncţilor lor (în loc să fie puşi tot exclusiv de ministrul Justiţiei). Deocamdată.

10. De acasă aveţi timp pentru telenovela de ură de la Antena 3

De parcă nu ajungeau legile INjustiţiei, ivite dintre-o explozie a inspiraţiei divine (poate di… vină) a marilor scriitori şi savanţi – martiri-penali din puşcării, au mai apărut şi alte măreţe şi glorioase propuneri, incredibile (sunt, de fapt, lucruri banale, obişnuite, dar „obişnuit” nu înseamnă şi „normal”): PSD vrea să dezincrimineze şpaga pentru altul. Doar şpaga pentru sine mai rămâne incriminată. Legea e iniţiată de Andreea Cosma, fiica lui Mircea Cosma, condamnat pentru şpagă. La rândul său, Vlad Cosma (fratele Andreei, condamnat penal) a furnizat televiziunii Antena 3 nişte înregistrări audio care redau presupuse discuţii între el şi un procuror DNA din Ploieşti. Miezul discuţiei ar fi fost „plantarea” de dovezi pentru incriminarea lui Sebastián Ghiţă. Adevărata petardă a înregistrărilor este însă menţionarea doamnei Kovesi şi subminarea activităţii DNA. S-a ajuns până la proceduri de revocare din funcţie a doamnei Kovesi de către Tudorel Toader, un apărător al sărmanilor persecutaţi de DNA.

Sigur (nu probabil) că se face poliţie politică, iar penalii din închisori sunt victime şi martiri ai opresiunii. Ei, dar măcar au o şansă să producă o carte pe secundă pentru scurtarea pedepsei şi să devină mari scriitori şi savanţi în închisori. Noroc că noi, cetăţenii, o susţinem pe Kovesi prin petiţii, proteste şi campanii pe reţelele de socializare, iar preşedintele refuză revocarea şefei DNA. Din nefericire, într-un final, Curtea Constituţională decide

că preşedintele nu are drept constituţional de a se opune unei cereri de revocare a şefilor DNA din partea ministrului Justiţiei. Deci decât, avem decât pupat din nou piaţa independenţei procurorilor, logic, nu?

În acest sens, Dragnea ameninţă direct procurorii (în special pe cei care au primit o plângere referitoare la Viorica Dăncilă): pentru aceasta DIICOT sesizează CSM. Din fericire, Santa Klaus şi CSM apără mai departe independenţa procurorilor. Însă decizia CCR îl determină în cele din urmă pe Santa Klaus să o revoce pe

Kovesi. Aceasta pleacă trimiţând un mesaj de luptă şi rezistenţă: „Corupţia poate fi învinsă. Nu abandonaţi!" În momentul părăsirii funcţiei, Kovesi atenţionează cu privire la posibilitatea subordonării procurorilor-şefi faţă de Ministrul Justiţiei, cum se sugerează în motivaţia CCR. Din păcate, CCR pare să abuzeze de poziţia de arbitru constituţional (încălcând principiul separaţiei puterilor în stat) şi acţionând la comandă politică (nu e cu totul de mirare, membrii CCR sunt numiţi politic). Pentru depolitizarea CCR, am semnat şi noi o petiţie Declic prin care cerem ca:

· judecătorii Curţii să nu fi fost într-o funcţie de conducere sau să fi reprezentat în ultimele două mandate un partid politic la nivel local, naţional sau european.

· transparentizarea procedurii de numire a judecătorilor constituţionali, audierea în comisia juridică cu implicarea opoziţiei şi audierea candidaţilor în plen, în văzul cetăţenilor.

· numirea judecătorilor constituţionali să se realizeze cu votul majorităţii calificate, astfel încât aceştia să aibă o susţinere cât mai largă a societăţii.

* * *

Dacă puterea a dorit să o îndepărteze pe şefa DNA din funcţie, la fel de inspirată iniţiativă (... parcă inspirată de operele marilor penali şi torţionari din închisori) este cea a numirii directorului Institutului Revoluţiei: Gelu Voican Voiculescu, acuzat de crime împotriva umanităţii în dosarul mineriadei (propus de Cazimir Ionescu, cercetat şi

el pentru crime împotriva umanităţii în acelaşi dosar).

* * *

Pe lângă foarte inspiratele iniţiative ale lui Vlad Cosma şi ale Andreei Cosma (cred că mediul penitenciar i-a iluminat), demiterea lui Kovesi de la DNA şi numirea lui Gelu Voican Voiculescu la Institutul Revoluţiei, mai sunt şi alte propuneri interesante. De pildă, noul cod penal aduce alte modificări inimaginabile, făcute, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, în interesul „celor mulţi". Aşa a şi spus Nicolicea: „Punctul meu de vedere era acela că odată condamnat, toţi condamnaţii sunt egali şi au de ispăşit nişte pedepse". Da, toţi sunt egali, numai că unii sunt mai egali decât alţii.

Aşadar, cu dedicaţie pentru toată lumea, sunt propuneri precum:

1. Închisoarea de weekend (pentru cei cu pedepse de maxim cinci ani, condamnaţi pentru fapte fără violenţă şi nerecidivişti:

· închisoare doar în weekend şi în rest acasă

· închisoare acasă

· o variantă mixtă – închisoare acasă plus muncă în folosul comunităţii)

2. Înjumătăţirea timpului de executare a unei pedepse

3. amânarea la infinit a procesului dacă avocatul nu se prezintă

4. transformarea prezumţiei de nevinovăţie într-una de vinovăţie (în numele prezumţiei de nevinovăţie, eşti condamnat tu dacă divulgi informaţii din anchetă despre o persoană suspectă

Inculpată şi aşa ajungem doar la ode pentru măreţii şi glorioşii suspecţi / inculpaţi)

5. revenirea la pragul pentru abuzul în serviciu (propus de Cătălin Rădulescu – 200.000 de Euro... deşi a mai fost respins şi cu ocazia protestelor din 2017 cu privire la legea graţierii şi OUG 13!).

În total sunt 100 astfel de modificări care subminează statul de drept.

La un moment dat, deputatul PSD Cătălin Rădulescu a declarat că şi-a retras propunerea legislativă care stabileşte un prag de 200.000 de lei la abuzul în serviciu, dar apoi această iniţiativă a reapărut la noul cod penal. Când CCR solicitase prag valoric, societatea civilă ceruse atunci unul simbolic, de 1 leu. Apoi, după ce ziarul Adevărul a obţinut din partea Comisiei de la Veneţia că aceasta nu a solicitat niciun prag, iar societatea civilă a cerut un aviz oficial de la Comisia de la Veneţia, în dulcele stil clasic al sistemului, responsabilitatea consultării Comisiei de la

Veneţia a fost pasată de la unii la alţii. Lucru care iar nu ne miră: ne-am mira să se poarte cineva responsabil.

În ce priveşte noul cod penal, avantaje sunt doar pentru penali: acum vor avea timp să stea tolăniţi în fotolii şi să înghită telenovelele expectorate zilnic de canalele TV prieten (oas) e ca Antenuţa Motanului Felix. Canalele ce ne oferă în mod obişnuit telenovele nu de dragoste, ci de ură. La nesfârşit. Noi am renunţat la TV din România de peste cinci ani, de când Handicapatos a arătat în emisiunea sa subtilă, cu mult CURaj, fundul premierului Boc, iar marele Crin Căcărău Antenescu a ANAL –izat cu multă alURateţe imaginile. Şi încă n-am găsit-o pe Elodia, vorba lui Senzaţionescu. S-o mai căutăm atunci, deşi, ştim, suntem îndemnaţi mereu să nu mai fim băgăcioşi şi-s-o lăsăm baltă. Tocmai de aceea, am plecat la proteste iar (împotriva codului penal şi a legilor justiţiei). Şi o căutăm pe Elodia justiţiei.

Protestele nu vizează doar codul penal (şi legile justiţiei cu un statut încă neclarificat), ci şi:

· încercarea de a schimba în mod nejustificat conducerea Parchetului General şi pe cea a Direcţiei Naţionale Anticorupţie

· reprimarea dreptului la protest prin amenzi abuzive şi acţiuni în forţă ale Jandarmeriei

· schimbarea legilor cu dispreţ faţă de procedurile parlamentare fireşti şi faţă de consultarea publică

· sabotarea surselor de finanţare a ONG-urilor prin

noul Cod fiscal

· cauţionarea televiziunilor care fac propagandă anti-justiţie şi calomniază pe cei care protestează împotriva abuzurilor PSD şi intoxicarea cu bună ştiinţă a populaţiei cu mesaje anti-europene

· denigrarea instituţiilor europene, a ambasadelor străine şi a reprezentanţilor României la Bruxelles care se opun abuzurilor PSD (of, câinii ăştia de trădători de neam şi agenturili străini!)

· proiecte precum Legea defăimării, adresate trădătorilor de neam şi ţară ca Monica Macovei care denigrează România (cum a spus explicit Dragnea), menite să limiteze libertatea de exprimare (pentru Antenuţe nu's-o aplica?).

Scandăm dominant „PSD / ciuma roşie", după aceea „demisia", „hoţii", „rezistăm / nu plecăm", „România / trezeşte-te", „ieşiţi din casă / dacă vă pasă" şi ceva mai rar „mai am un singur dor / Dragnea scriitor" (slogan foarte pe gustul nostru), apoi cântăm imnul golanilor, al Europei şi al României (şi ne dau lacrimile) şi aprindem lanternele telefoanelor mobile la ora nouă (să mai fie şi lumina focului sacru al protestelor cu noi). Mircea Cărtărescu, Ana Blandiana şi Mihai Şora se alătură protestelor. Adrian Ţuţuianu spune că ar fi cazul ca parchetul general să verifice sursele de finanţare ale mişcării #rezist şi dacă membrii ei fac trafic de droguri (veche poveste). La fel consideră şi premierul Dăncilă protestatarii drogaţi. Tăriceanu ne face „fascişti" la fel ca Vâlcov (nimic nou, e o veche etichetă, doar Vâlcov mai aduce un element inedit – fişa medicală a unui protestar pentru a demonstra că e nebun şi e desigur, adică probabil, logic, nu?). Tăriceanu consideră oricum că „DNA, în frunte cu doamna Kovesi, a făcut ca România să pară cea mai coruptă ţară din Europa; este un deserviciu imens". În acelaşi timp, cei de la Declic (autorii campaniilor #rezist, „Toţi pentru justiţie", „100 de ani în Penalistan" (simbolul centenarului… în lanţuri) etc.) încearcă şi ei să deştepte şi să implice civic O.I-le (a, adică organismele inteligente) ca să nu o facem de oaie şi să ne

trezim în Penalistan peste 100 de ani.

Din păcate, jandarmii o fac de oaie: la unele proteste, jandarmii se molipsesc de la cei din Siria şi acţionează violent, folosind lovituri, îmbrânceli, gaze lacrimogene şi spray cu piper (trimiţând o femeie la spital!) şi reţinând inclusiv jurnalişti străini. Până şi filosoful centenar Mihai Şora, prezent la proteste, e bruscat de jandarmi, zicându-i se: „Mişcă-te mai încolo, moşule!”. Mihai Şora răspunde pe Facebook: „Dacă un jandarm îmi spune „Mişcă-te mai încolo, moşule!”, nu mă supăr: pot înţelege că Jandarmeria română vrea să elibereze cutare metru pătrat din Piaţa Victoriei; nu e cea mai fericită formulă de adresare, dar treacă! (am auzit atâtea, într-o viaţă de om). Însă când 10 – 15 băieţi (musculoşi, bine hrăniţi şi echipaţi) mă turtesc în pătrăţelul meu, ceva îmi spune că Jandarmeria română este, în clipa de faţă, altceva decât ar trebui să fie”. Ministrul Muncii, Lia Olguţa Vasilescu declară că e normal ca jandarmii să procedeze aşa şi postează o poză din Venezuela cu jandarmii împrăştiind protestatarii cu tunuri cu apă (în Venezuela e un stat autoritar, nu democraţie!). Ruşinică, ruşinică, ruşinică! Din solidaritate cu Mihai Şora şi alţii care au fost binecuvântaţi cu mângâierile Jandarmeriei, cei de la Declic au conceput pancarte cu „Ruşine, Jandarmeria română!”

Apropo, de aproape oriunde am veni din excursie, şi nouă ni se pare România nu doar Penalistan (şi atunci ni se face ruşinică, nouă deocamdată, politicienilor şi jandarmilor când oare?), ci şi o ţară mică şi de căcat (asta o fi vreo defăimare?), dar de ce ne mai întoarcem? Şi de ce o iubim cu atâta disperare? „Şi totuşi, te iubesc cu disperare, Patrie! / Dar nu pot să nu te întreb: totuşi, de ce pământul tău / mă ia în braţe şi mă leagănă, numai la cutremur?” (Lucian Mănăilescu, „Pământul care mă leagănă”).

Ia uitaţi ce revelaţie am avut chiar acum legat de aceste lucruri. Aici am avut parte de cea mai mare durere şi de cea mai mare fericire, uneori în acelaşi timp. Şi, după ce atâţia au plecat (de prea mult bine, normal… (să-l trăiţi

bine), vom rămâne noi, fie şi singurii, să-i savurăm elixirul unic de abjecţie şi sublim. E valabil şi pentru Olimp (noi facem naveta între cele două ţări, în timpul săptămânii stăm în Olimp, iar în weekend în România, în Bucureşti, în Titan… lui Ile îi place în Titan, inclusiv Titanul Prometeu).

Să revin la România. Noul Cod Penal e adoptat de comisia Iordache pe 18 iunie 2018 şi validat de deputaţi imediat după. Noile prevederi includ printre altele următoarele aspecte adresate tuturor cum zice Nicolicea (logic, nu?):

1. reducerea urmăririi penale la maxim 1 an
2. denunţurile vor aduce reduceri de pedeapsă doar dacă sunt făcute în maximum 6 luni de la comiterea faptei
3. pentru arestarea preventivă nu va mai fi necesară suspiciunea rezonabilă, ci va fi nevoie de indicii temeinice
4. convorbirile interceptate care nu privesc fapta ce formează obiectul dosarului în cauză, nu pot fi folosite sau ataşate la dosarul de urmărire penală
5. probele referitoare la alte infracţiuni decât cea pentru care’s-a emis mandatul nu vor avea nicio valoare, deoarece nu vor putea fi folosite în instanţă
6. dezvăluirile în timpul urmăririi penale referitoare la faptele şi persoanele care fac obiectul procedurii sunt interzise, cu excepţia cazului în care se justifică interesul public „prevăzut de lege”.
7. recursul în casaţie în favoarea inculpatului poate fi declarat oricând
8. cererea de liberare condiţionată poate fi făcută din 6 în 6 luni, nu la un interval de un an cât este în prezent
9. controlul judiciar se poate realiza pe o perioadă de maxim 30 de zile, prelungit cu cel mult 160 de zile (în loc de termen nespecificat)
10. audierea martorilor în prezenţa inculpaţilor
11. dreptul inculpatului de a fi informat cu privire la data şi ora urmăririi penale (urmărirea penală devenind publică şi lipsită de confidenţialitate)
12. limitarea termenului în care o persoană poate să denunţe o infracţiune (maxim 1 an)

Apoi, se propune un nou OUG ca OUG 13, OUG-ul lui Iordache (fostul ministru al Justiţiei, ministrul „altă întrebare”, autorul OUG 13 şi al mult iubitei şi stimatei legi a graţierii… atât de iubite încât au scos în stradă sute de mii de oameni pentru că graţiau penalii şi propuneau pragul de 200.000 de lei pentru abuzul în serviciu) pentru salvarea măreţului şi gloriosului lider al PSD, altfel mare savant şi scriitor, martir din puşcării, Dragnea, cuprinzând următoarele aspecte:

13. impunerea unui prag de 200.000 de Euro

14. scăderea limitelor pedepsei, de la 2 la 7 ani cât este în prezent, la 1 – 5 ani.

Ambele sunt propunerile lui Cătălin Rădulescu care sare iar calu, pardon pragu’ pentru Dragnea. Automat, noi ieşim din nou în stradă.

Şi nu suntem singurii care reacţionăm. Legat de noul cod penal, DNA critică modificări ce îngreunează activitatea procurorilor precum imposibilitatea folosirii înregistrărilor ca probe, audierea martorilor în prezenţa inculpaţilor sau limitarea termenului în care o persoană poate să denunţe o infracţiune (maxim 1 an). Apoi noul cod penal se dezbate în parlament până pe 19 iulie 2018. Se discută propunerea lui Tudorel Toader, ministrul Justiţiei: prag de 1.900 lei (salariu minim brut). Se vorbeşte ulterior, tot la iniţiativa ministrului Justiţiei, despre închisoare de la 2 la 5 ani sau amendă (în loc de închisoare de la 2 la 7 ani) şi de condamnare în caz de faptă săvârşită pentru sine, rude sau afini (aici Dragnea ar scăpa pentru că a săvârşit fapta în interesul partidului). Aceste schimbări sunt adoptate în comisia Iordache pe 1 iulie, iar pe 2 iulie noul cod penal e avizat şi de senat şi după aceea de deputaţi pe 4 iulie.

Unii parlamentari PSD întrebaţi de modificările noului cod penal recunosc: „nu mă pricep”, „am votat, mă duc partidul, atâta ştiu eu” (Cornel Resmeriţă). Însă reacţiile profesioniştilor sunt rapide şi negative. De pildă, APADOR-CH consideră că astfel abuzul în serviciu se dezincriminează parţial şi devine imposibil de dovedit

practic. DNA crede că procurorii vor fi forţaţi să închidă multe dosare. Forumul Judecătorilor spune că noul cod penal ne îndepărtează de statul de drept. Declic iniţiază acţiuni de conştientizare şi sensibilizare la CCR direct („stăm noi la soare ca să intraţi voi la răcoare”), prin fax, poştă sau mail (prietenii curţii, *amici curiae* – pentru verificarea constituţionalităţii codului penal) sau prin Zone Libere de Corupţie (acasă la membrii săi). ICCJ, Santa Klaus şi opoziţia contestă noul cod penal la CCR. Aceasta va dezbate pe 17 septembrie primele sesizări ale opoziţiei, Santa Klaus şi ale ICCJ.

Între timp, Dragnea presează pentru un nou OUG referitor la amnistie şi graţiere care mai poate fi emis doar până pe 18 iulie, când se încheie sesiunea parlamentară. Dar, la nevoie, sesiunea extraordinară parlamentară se poate prelungi până spre mijlocul lui august: în acest sens, a fost convocată reuniunea conducerii senatului pentru a decide programul (printr-un SMS, la două noaptea, ca unul dintre foştii şefi-Big Brotheri ai lui Ile). Din fericire, se opun Viorica Dăncilă, Toader (care nu sunt apăraţi de imunitate şi ar putea fi victimele unei anchete), chiar şi ALDE din coaliţie şi noi ieşim din nou în stradă.

Apoi, în spiritul deschis şi democratic tipic autorităţilor, primăria din Bucureşti interzice într-o primă etapă (din cauza numărului prea mare de manifestanţi anunţaţi!) protestul diasporei din 10 august. Şi Maria Grapini gratulează diaspora înscrisă la protest cu calificativul de „proşti”: „Fără certificat de prost nu puteţi participa la miting”. Iar la protestul din 10 august jandarmii folosesc după-amiază bastoanele, sprayul cu piper şi gazele lacrimogene (după ce unii protestatari forţează intrarea în guvern) şi produc peste 20 de răniţi. Seara continuă asaltul cu gaze lacrimogene, petarde şi tunuri cu apă (din cauza câtorva protestatari violenţi), ducând la rănirea a peste 500 sute de persoane (vedem gazele, dar nu le simţim căci suntem undeva mai în spate). Sunt răniţi inclusiv jurnalişti austrieci (bătuţi ca să rămână cu o amintire plăcută din România). Un protestatar din

Turnu Măgurele, Ilie Gâzea, moare la spital după ce leşină şi are hemoragii digestive superioare (fiica lui spune că nu a mai avut hemoragii înainte).

Carmen Dan, ministru de interne, nu are niciun regret şi nimic să-şi reproşeze (decât poate că a mai scăpat cineva întreg); doar un şef de jandarmi, Laurenţiu Cazan, îşi cere scuze pentru ce’s-a întâmplat. Iar pentru unii *anal*işti, eternii şi fascinanţii tenebroşi, protestul de pe 10 august ne aruncă în plină teorie a conspiraţiei. Astfel, Bogdan Chirieac, fost jurnalist de politică externă, consideră că interesul americanilor a provocat ciocnirea dintre jandarmi şi protestatari. Colonelul Mircea Dogaru se duce şi mai departe: Piaţa Victoriei a fost un câmp de luptă între

„Serviciile franco-germano-olandeze şi tabăra americane-rusă”. Ion Cristoiu, la rândul său, declară: „România este, din nou, victima unui război hibrid, menit să dea jos Guvernul legitim ales al acestei ţări. Nu ştiu unde se vor opri, se vor mulţumi cu un nou Guvern sau va fi dat jos şi Klaus Iohannis”. Antenuţele vorbesc şi ele de protestatari plătiţi, „mercenari veniţi în România pentru proteste”, anarhişti din gruparea Antifa, oamenii lui Soros (eu sunt tata lui Soros, să nu uitaţi). Ah, ştiam că agenturili străini e di… vină şi protestatarii agenţi plătiţi (deşi pare că numai cu bătăi, gaze lacrimogene şi tunuri cu apă).

Bacalbaşa face comparaţii între violenţele din Fâşia Gaza şi cele din Piaţa Victoriei: „Acolo au împuşcat 171 de persoane. Nu am văzut să se spună că se încalcă legi”. Şi, în acelaşi registru, deputatul Cătălin Rădulescu, „deputatul AKM”, spune că e tentativă de lovitură de stat (ştiam, veche poveste, logic, nu?) şi că are acasă o mitralieră pe care o poate folosi asupra protestatarilor (vai de noi, n-a ajuns intervenţia jandarmilor? Se pare că nu, e nevoie de mitraliere ca-n Siria. Sau poate de atacuri chimice tot ca acolo în loc de gaze lacrimogene? Ori să inhalăm vânturile cu arome de parfumuri pariziene ale inorogului Bebe (din echipa noastră şi tatuajul lui Ile)? Ori să ne intoxicăm toţi cu Chanel no. 5, cea mai tare armă

chimică decretată şi interzisă în UE?).

Însă comisia UE are o reacţie dură după mitingul din 10 august: violenţa nu poate fi o soluţie în politică. Şi Declic produce un spot video cu violenţele jandarmilor, face un raport şi cere ONU (printr-o petiţie pe care o semnăm) să demareze o analiză proprie a dovezilor şi să evalueze acuzaţiile de încălcare a drepturilor omului şi, nu în ultimul rând, să reconsidere oportunitatea prezenţei jandarmilor români în programele internaţionale de menţinere a păcii. Iar în piaţă, oamenii mulţumesc pentru gazele gratis şi cineva lansează o nouă iniţiativă: covoare expediate jandarmilor ca să aibă ce să bată. Ruşinică, ruşinică, ruşinică jandarmilor apărători ai ţării (ori poate ai marilor scriitori şi savanţi din puşcării)! Deşi ştim că nu le e.

Însă toate ne ambiţionează şi mai mult să ieşim din nou pe stradă în următoarele zile. Şi exemplele din jur ne motivează. Astfel, ne întâlnim în metrou cu mătuşa unei fete aflate în stare gravă la spital (care îşi doreşte să se facă bine şi să meargă iar la proteste), apoi în piaţă cu o fostă colegă de doctorat de-a lui Ile, Corina, care’s-a întors la manifestaţii împreună cu soţul ei deşi’s-a sufocat din cauza gazelor, aproape a leşinat şi a căzut, strivită de mulţime. La fel, alţi foşti colegi de birou de-ai lui Ile şi o mămică bătută împreună cu fetiţa ei.

Dar de ce ne agităm atâta noi, băgăcioşii şi nebunii ăştia? Ce-i asta? Altă întrebare cumva? Nu, că ne-am săturat fie de tăcere (a pumnului în gură) ori de minciunele la care sunt masteri-chefi politicienii.

* * *

Singurul lucru bun e că ministrul sănătăţii a ordonat deblocarea fondurilor pentru îngrijirea paliativă (odată cu publicarea Ordinului de Ministru care reglementează îngrijirea paliativă în Monitorul Oficial în timp util). Şi a venit să discute cu Daniel şi Mariana, greviştii foamei de la Spitalul Universitar (aceştia au ieşit apoi din greva foamei). Dar toate să ne motiveze şi mai mult, să ne continuăm lupta şi mişcarea de rezistenţă: „La început te

vor ignora, apoi vor râde de tine, apoi vor lupta împotriva ta şi apoi vei câştiga” (Mahatma Gandhi).

Apropo de luptă şi de mişcarea de rezistenţă, o mare parte din ele au fost prin scris. Din motive „est-etice”, vorba Monicăi Lovinescu, pentru că restul, mlaştina cu broaşte râioase şi porci cu diplome, şobolani la costum şi şerpi cu maşini scumpe, fantome şi zombie cu pantofi şi genţi de firmă ne repugnă. Frumuseţea va salva lumea, zicea şi prinţul Mîşkin. Şi vrem să dăm dreptul la poveste celor care au avut dreptul la dezastru (începând cu noi înşine, Madame şi Monsieur Dezastru). „Scriitorii dau cei mai mulţi disidenţi în toate regimurile politice şi sociale” (cum spunea Magda Cârneci).

Aşa a făcut şi Monica Lovinescu, amintită mai înainte. Ea a activat anti-comunism (şi în sprijinul victimelor comunismului) la radio Europa Liberă din Paris (emisiunile „Actualitatea culturală românească” şi „Teze şi antiteze la Paris”) în ciuda tuturor dificultăţilor, chiar dacă a fost bătută de agenţi trimişi de securişti în grădina casei sale şi adusă în stadiul de comă (după ce militase pentru eliberarea lui Paul Goma). Cinci zile după trezirea din comă, a participat la conferinţa lui Paul Goma (ajuns la Paris).

Monica Lovinescu, frumoasă şi emoţionată, plecase din Bucureşti pe scara unuia dintre ultimele trenuri (la propriu şi la figurat) către lumea liberă, cu doi trandafiri roşii în mână, iar mama rămăsese – după cum i-o va spune în emoţionantele scrisori de mai târziu – «cu spinii lor înfipţi în inimă». Mai mult, mama ei, rămasă în România, a fost ea însăşi un exemplu de demnitate şi rezistenţă: deşi a fost arestată, a refuzat şantajul securiştilor de a o îndemna pe Monica Lovinescu să revină în ţară şi să colaboreze cu securitatea, ceea ce a dus la sistarea medicamentelor şi la moartea ei.

Deşi ne săgetează inima ca spinii de trandafir, frumosul poate avea rol cathartic, numai că trebuie să ne deschidem mintea şi să facem eforturi să dărâmăm Zidul puşcăriei pentru a evada (fie şi într-o altă închisoare mai

largă şi tot aşa): „Real e şi visul, reale sunt şi primele amintiri, reală (cât de reală!) e şi ficţiunea, şi cu toate acestea le simţim străine patriei cenuşii, tari, ţepene, încăpăţânate, fără imaginaţie, sens sau izbăvire, celula în care am fost aruncaţi după ce am sorbit apele întunecate ale râului Lethe. Realul, patria noastră legitimă, ar trebui să fie cel mai fabulos tărâm, dar este cea mai apăsătoare puşcărie. Destinul nostru ar trebui să fie evadarea chiar dacă spre o puşcărie mai vastă ce dă spre una şi mai vastă într-un şir nesfârşit de celule, dar pentru asta uşile ar trebui să se deschidă în peretele gălbui al osului nostru frontal. Voi scrijeli aici, cu un cui ruginit, în luni sau ani de sforţare mizerabilă, animalică uşa asta pe zidul ce până la urmă (am semnele mele) va trebui să cedeze" („Solenoid", Mircea Cărtărescu)

11. O gură de aer

Ianuarie 2018

Aş vrea eu ca frumuseţea să salveze lumea, est-etica să elibereze şi să se prăbuşească Zidul („*The Wall*" ca-n Pink Floyd) şi în Iran. În ce mă priveşte, voi continua să-l râcâi constant, cu încăpăţânare, până voi vedea măcar o crăpătură în el.

O breşă în Zidul sistemului au încercat să dea şi protestele din Iran din ianuarie 2018. Acestea au reprezentat o reacţie anticorupţie (anti-sistem) şi pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai („revoluţia ouălor"). Protestele au început pe 28 decembrie în oraşul Mashhad (nord-est) în urma închiderii unor instituţii de credit. În plus preţul unor alimente de bază ca ouăle şi carnea de pasăre a crescut, atingând o creştere de 50% pe an, potrivit cifrelor băncii centrale iraniene. Mai bine de 40 la sută din locuitori trăiesc sub limita relativă a sărăciei. Protestele au demarat din raţiuni economice, dar au continuat politic, antiguvern şi anti-sistem, participanţii fiind în majoritate oameni săraci din mediul urban. Manifestaţiile au fost provocate de forţele conservatoare, dar au fost deturnate de reformişti, care se opun regimului ayatollahului Ali Khomeini.

Numeroase imagini video postate pe reţelele de socializare înfăţişează protestatari scandând pe străzile capitalei iraniene

„Moarte Dictatorului!”, în vreme ce unii rup imensele panouri stradale cu chipul liderului suprem, ayatollahul Ali Khomeini (liderul revoluţiei din 1979). Protestatarii au scandat, între altele:

„Oamenii cerşesc iar clericii se poartă de parcă ar fi zei”. Exact ca zeii din Olimp şi din România, ştim şi noi (moguli, baroni şi beizadele cu vile de fiţe cu piscine, Maserăţi şi sandale Hermes (atât de inspirat denumite, după numele ticălosului care a fost torţionarul meu şi mâna dreaptă a lui ştii Tu Cine şi cel care-l-a stimulat şi ajutat la rău, ah, bine că eu şi Ile suntem stângaci, am îngheţat de groază când le-am văzut numele, m-a luat cu leşin şi mi-a venit să vomit).

Puterea a acuzat agenturili străini ale Statelor Unite de declanşarea protestelor şi a organizat contramanifestaţii în favoarea ayatollahului Ali Khamenei, liderul actual, cu zeci de mii de participanţi. Totodată, au fost arestări (peste 3.700 de protestatari) şi protestatari ucişi (la proteste şi în detenţie – torturaţi până la moarte). Să piară câinii ăştia de terorişti, trădători, bandiţii şi duşmanii poporului şi ai Islamului, logic, nu? Din fericire, la noi în România şi Olimp măcar se poate protesta (relativ) liber în ziua de azi, fără să fii arestat pentru mult timp sau ucis. Am transmis şi noi un mesaj de solidaritate cu cei ucişi şi arestaţi şi unul anti-corupţie.

Ile şi-a amintit că romanul „Cui protest?” a plecat de la taxa de execuţie de la protestele din Iran din 2009, circa 3.000 de euro pentru un glonţ. Scump, dom’le, scump, dincolo era mai ieftin! Noi nu ne permitem aşa ceva. Iar în 2013, după vizita în Iran, Ile a venit atât de marcată încât timp de o lună nu a deschis internetul (nu era acces la internet, nu funcţiona nici reţeaua locală, oricum, Facebook, Twitter, youtube, Google erau, din start interzise şi… orice imagine porno… adică o fată cu părul descoperit, de pildă), nu a băut (băuturile alcoolice sunt interzise şi

ele), nu a dat jos chadorul (vălul integral iranian) şi nu a vrut să atingă pe nimeni, nici pe mine, nici pisica (căci în Iran ca femeie trebuie să te acoperi complet şi nu ai voie să atingi în public decât persoanele de acelaşi sex (nici rudele de sex opus).

Obligatoriu în public este vălul pe cap (hijab), dar multe femei mai conservatoare, mai în vârstă sau mai religioase poartă vălul integral, chadorul. Pe stradă, când a probat chadorul, Ile se împiedica şi cădea tot timpul şi le vedea pe toate femeile curve, iar pe bărbaţi porci de violatori. Apoi, a trecut la ţinută neregulamentară (păr afară din hijab şi jacheta descheiată) căci femeile trebuie să acopere tot părul şi corpul şi să poarte mantou / jachetă peste pantaloni, ca să nu se vadă cumva vreo bucă prin pantaloni. Pentru asta avea să-şi ia 85.000 de bice la curul gol (câte 85 pentru fiecare încălcare a legii). Astea cât or fi costat?

A marcat-o şi închisoarea şahului, ajunsă acum o ruină. Prietenii cu care era spuneau că auzeau ţipete de acolo când erau mici şi se jucau pe stradă, lângă ea. Cum o fi să te joci lângă o închisoare în care se aud ţipete (că doar nu o să se audă „Oda bucuriei”, nici altă muzică)? Ile parcă le auzea şi atunci, ascuţite şi pătrunzătoare ca cele ale unui copil neajutorat. În prezent se aude muzica urletelor de la închisorile ayatollahilor. Însă, dacă închisoarea şahului a ajuns o ruină, şi cea a ayatollahilor va fi la fel. Până la urmă, toate Zidurile se prăbuşesc.

De asemenea, Ile şi-a adus aminte de statuia pe care a văzut-o la muzeul de artă din Teheran când a fost în vizită, acum 5 ani, una atipică în contextul festivist, cenzurat şi ideologizat de acolo (îngeraşi cu hijab/chador, picturi revoluţionare anti-americane etc.): nişte oameni de bronz cu un sac de gunoi pe cap. Corespundea situaţiei asfixiante din Iran. Puneţi-vă un sac de gunoi pe cap şi strângeţi tare (nu, nu faceţi asta, cred că ştiţi deja ca mine şi ca Ile cum e, am experimentat cu toţii diverse feluri de sufocare). Să sperăm însă că oamenii mai puternici, de bronz, vor sfâşia până la urmă plasticul (mai subţire) al

gunoiului-regim care-i sufocă şi vor respira.

Februarie – aprilie 2018

După o lună ianuarie în care Ile n-a dormit, a zăcut pe jos şi a plâns, zdrobită de durere, frică şi neputinţă în faţa represiunii protestelor (similare celei din Siria, deşi în Siria situaţia e mai gravă, sute de mii au fost arestaţi arbitrar şi zeci de mii torturaţi până la moarte), cu toate că, altminteri aprecia curajul şi spiritul de sacrificiu al protestatarilor (la fel ca-n Siria), până la urmă's-a hotărât să se ridice şi să dea o gaură în Zid (în sacul de gunoi de plastic ce asfixiază lumea). S-a decis aşadar să meargă să protesteze direct în Iran, în ciuda bolii Huntington şi a potenţialului voucher de execuţie mult prea scump pentru noi. Trebuia să facă acest gest de solidaritate la faţa locului. Până atunci reacţionase prin mesaje de susţinere a protestelor din 2009 şi 2018, ţinuta neregulamentară din Iran (pentru care trebuia să-şi ia 85.000 de bice) şi prin ce scrisese (îi era frică atunci când a fost în Iran în 2013 mai mult că o să-i confişte şi o să-i şteargă materialele anti-regim decât de bice şi o înţeleg).

Cum era cu moralul scăzut şi după o lună de zăcut pe jos şi plâns, filmul „Darkest hour" al lui Joe Wright (cu Gary Oldman în rol principal), vizionat în februarie, a venit la fix pentru a o motiva. În cele mai tensionate 4 săptămâni din 1940 (când Germania fascistă aservise aproape toată Europa, iar Franţa era pe punctul să cedeze), Churchill a scos lumea de sub chadorul / sacul de gunoi de plastic nazist (mai negru ca vălul integral iranian ori sacul de gunoi) şi a adus lumina focului sacru în întunericul epocii printr-o decizie care a schimbat cursul istoriei. Filmul este realizat şi el pe un fond întunecat (la parlament, în sălile de consiliu), abia se disting persoanele, iar fundalul e negru, dar se luminează puţin, la sfârşit, odată cu decizia lui Churchill.

Incredibil, Churchill a refuzat negocierile de pace cu naziştii germani şi a continuat lupta, deşi cu şanse minime (o cauză pierdută pentru mulţi). Chiar la investirea lui ca premier promisese „sânge, lacrimi şi sudoare". Nu

contează succesele ori eşecurile, ci lupta şi rezistenţa, spunea el. Iar Steinhardt amintea în „Jurnalul fericirii”, pe lângă cele două strategii de rezistenţă la totalitarism (prima, a lui Soljeniţîn – să te consideri mort, astfel încât să nu mai aibă ce să-ţi facă şi a doua, a lui Zinoviev – a totalei inadaptări la sistem şi a respingerii lui ca vagabond care spune ce gândeşte, în ciuda riscurilor… dar nu mai ai ce pierde şi eşti liber) şi pe cea de-a treia, a luptei, a lui Churchill şi a lui Bukovski (a luptei cu pasiune şi dorinţă de a lupta cu atât mai mare cu cât e mai rău şi şansele sunt reduse): „Va fi război. Praf şi pulbere se va alege din Imperiul britanic. Moartea ne pândeşte pe toţi. Iar eu simt că întineresc cu 20 de ani” (Churchill, în martie 1939, o scrisoare către Martha Bibescu).

Şi, apropo de Steinhardt, tatăl lui, deşi era bătrân şi bolnav şi nu voia să rămână singur acasă, l-a încurajat pe acesta să nu fie martor al acuzării (într-un fals proces comunist împotriva prietenilor săi Noica, Paleologu şi Dinu Pillat, deveniţi bandiţi şi duşmanii poporului), să meargă la închisoare şi el, alături de prietenii săi şi „să nu fie jidan fricos, să nu se cace în pantaloni”.

Aşadar, inspirată de curajul şi lupta lui Churchill, de ale lui Steinhardt şi ale tatălui său, Ile începe să se ocupe de formalităţile de viză Pentru Iran trebuie cazier judiciar, asigurare medicală de călătorie, adeverinţă medicală că poţi călători, paşaport, formulare, poze, taxe, bilete avion şi hotel şi, cel mai complicat, invitaţie. Poate să aibă restricţii şi din cauza campaniilor la care a participat (referitoare la victimele represiunii din Siria (Iranul fiind aliatul regimului sirian, deci, cumva, co-autor al crimelor împotriva umanităţii comise de acesta) şi Iran), să vedem dacă sau uitat bine pe Facebook, blog, Twitter şi youtube şi, mai ales, dacă au citit cărţile, ruşinică dacă nu au făcut-o! În China erau şi acolo numeroase documente lungi şi stufoase, cu multe date personale, supraveghere (de exemplu, să scrii programul pe zile) şi birocraţie.

Legat de invitaţie (la sugestia cuiva de pe net, că nu ştia cum să procedeze altminteri, mulţumeşte), a intrat pe

site-ul unei agenţii de turism iraniene (kezersia.com): trebuie să completezi un formular, să trimiţi o copie scanată a paginii cu fotografia ta de pe paşaport şi o altă fotografie pe background alb. După ce primeşti confirmarea agenţiei că ai dat documentele potrivite, trebuie să depui 35$ în contul agenţiei. Apoi vine invitaţia vizată de Ministerul de Externe iranian, expediată către consulat / ambasadă. Durează circa două săptămâni numai aprobarea pentru invitaţie, apoi se trimite la consulat / ambasadă (invitaţia nu ţine decât o lună, i se spune, iar între timp trebuie să îndeplineşti toate formalităţile de viză, inclusiv asigurarea medicală de călătorie care nu se dă de regulă decât cu circa o lună înainte de plecare, dar mai poţi obţine o derogare sau aplica la o firmă ce face asigurări în avans).

Cum se fac trei săptămâni şi tipa de la agenţie nu răspunde, îi scrie: „*any news*?”. Îşi aduce aminte că odată, când lucra în cercetare de piaţă zi şi noapte, cu deadline-un de azi până ieri, un coleg din străinătate îi tot scria, din minut în minut, despre un proiect: „*any news*?”, iar Ile răspundea invariabil: „*ASAP. I'm doing my best*”. La un moment dat, la patru fără douăzeci (dimineaţa!), colegul nu a mai scris nimic, ci a trimis o poză sugestivă: una cu un pistol! Să-i trimită şi Ile una de acest gen tipei de la agenţie? Ei sau ayatollahilor mai bine? O întreabă pe tipă, iar ea îi răspunde că a expediat deja la ambasadă invitaţia (cu 12 zile în urmă, dar fără să o informeze pe ea pe mail). Ile nu ştie de ce să se supere mai mult: că nu is-au citit cum trebuie cărţile şi postările de pe blog, Facebook, twitter şi youtube de i-au dat invitaţia ori că expiră curând invitaţia. A fost emisă pe 19 februarie, ţine până pe 19 martie, trebuie să se intereseze rapid la ambasadă şi să rezolve cu viza.

La ambasadă află că invitaţia durează, de fapt, trei luni şi i se dă o adresă de mail la care să se intereseze de invitaţie. În câteva zile, soseşte invitaţia, iar Ile plăteşte taxa de viză, 230 de lei la CEC. Depune şi restul documentelor la ambasadă împreună cu ultimul formular

foarte complicat şi cu multe detalii de la ambasadă, apoi merge şi-şi ia, în sfârşit, după o săptămână, viza.

Viză pentru a avea onoarea de a fi catalogată ca spioană? Nici nu are bani pentru voucherul de execuţie. Dar poate o ajută ONU, Obama şi fostul şef fantomă al lui Ile (pe care Ile încă îi mai cheamă în ajutor, din reflex, deşi nu au răspuns niciodată) ... să plătească voucherul de execuţie, acum la ofertă specială şi să-i aducă un sedatif PC. Hm, poate îl achită din indemnizaţia ei de persoană cu handicap în valoare de 50 de lei (alt voucher de execuţie, ba nu, pardon, unul din care trăieşti bine – să trăiţi bine şi voi ăştia de la ONU sau politicienii aşa!).

Prietenii la care a fost acum cinci ani, ajunşi în prezent în Statele Unite (cu loteria vizelor), o avertizează şi ei să nu cumva să protesteze: ei au o experienţă tragică a Iranului – revoluţia islamică a ayatollahilor anti-şah, război cu Irakul, proteste antiayatollahi, totul rău, de mii de morţi şi arestaţi (inclusiv cetăţeni străini torturaţi şi executaţi, chiar dacă au plătit răscumpărare de de mii de euro), sacrificii degeaba, nimic schimbat vreodată, nicio şansă în lupta cu sistemul, oricare ar fi el, plus, bomboana de pe colivă sau îndulcitorul pentru berea aia scârboasă, tuttifrutti fără alcool, pe lângă arestarea ei, chiar arestarea rudelor şi a prietenilor (ca-n Siria, Coreea de Nord, China sau în România comunistă) – în cazul ei, poate şi pentru campania cu Siria (Iranul fiind aliatul regimului, iar Ile condamnând crimele împotriva umanităţii ale regimului sirian), nu doar pentru protestele referitoare la Iran.

Îi mai spun de cetăţenii străini ori cu dublă cetăţenie arestaţi, torturaţi sau morţi în închisoare. Unul dintre ei este Seyed Emami, sociolog, cetăţean iranian-canadian, activist de mediu, ucis în prima săptămână de închisoare. Doctorul Ahmadreza Djalali, cetăţean iranian-suedez, a fost condamnat la moarte pentru spionaj. Jurnalista iraniană-britanică Zaghari-Rateliffe a fost condamnată la 5 ani închisoare pentru spionaj. Sunt şi cetăţeni străini condamnaţi, nu doar cu dublă-cetăţenie. Şi tot aşa. Ile le răspunde că orice gest, cât de mic, contează şi merită

sacrificii. Dar starea lor de frică şi neputinţă (pe care o ştie şi ea în România şi în alte părţi, inclusiv la ea) o deprimă iar pentru o săptămână-două. Şi o sperie. Doarme prost şi dă iar din picioare ca pe vremuri (ca-n ianuarie). Într-o noapte are chiar un coşmar că se află la închisoarea iraniană, iar un gardian îi pune pistolul în fund, apoi în vagin şi trage. Simte ţeava rece a pistolului, apoi explozia fierbinte şi durerea năucitoare. Se trezeşte tremurând, cuprinsă de frisoane şi de o transpiraţie rece. Într-o altă dimineaţă, îmi povesteşte la cafea că de data asta a avut un vis frumos: a evadat de la închisoarea iraniană şi a ascuns-o un tip cunoscut în excursie cu care m-a înşelat. Cum aşa, vis frumos – să mă înşele pe mine?

Dar să vedem ce-şi cu arestările astea ale tuturor. Dacă sunt arestaţi prietenii şi rudele pentru campaniile referitoare la Siria şi Iran, cine e de vină? Ea sau sistemul? Ea şi-a dat seama cine e de vină în clasa a cincea când a trebuit să spună la Cântarea României poezii omagiale (luate dintre-o cutie plină cu bileţelepoezii alb-gălbui, de mărimea unor post-it-uri), iar ea nu voia să recite una cu Toarşu. A fost teribil de şocată şi înspăimântată când tipa care adusese poeziile i-a zis pe un ton acru, tipic comunist, „Ce tot cauţi? Toate sunt la fel”, apoi aceasta a presat-o să aleagă una, dar toate păreau, într-adevăr, la fel… de urâte şi dezgustătoare şi, în plus, dedicate lui Toarşu, măreţul şi gloriosul conducător, lumina ţării şi tatăl pionierilor (şi căuta deja de aproape o oră). Ile’s-a gândit că, dacă nu acceptă, o vor aresta şi nu numai pe ea, ci şi vecinii, şi căţelul, şi bunica şi doar ea era de vină. Apoi a înţeles că nu ea era de vină, ci cine arestează copii, bunici şi căţei pentru o poezie şi că ea nu e dispusă să spună nicio poezie cu Toarşu.

Dacă o va face, va fi şi ea la fel… la fel ca Toarşii ăştia. Dacă refuza să recite, atunci ea era altfel şi principiul „toate sunt la fel” cădea având în vedere că cineva era altfel. Şi dacă îi aresta pe toţi, erau de vină tot toarşii ăştia, nu ea. În momentul în care’s-a hotărât să nu spună nicio poezie cu Toarşu, orice ar fi, s-a întâmplat un

miracol: a găsit una cu pionierii. Atunci, a mai avut o revelaţie: cineva acolo sus o ajutase. Tatăl nostru, niciun alt Tovarăş.

Şi totuşi, chiar şi aşa, e îngrijorată pentru prietenii şi rudele lor din Iran şi pentru ea însăşi şi se simte îngrozitor de vinovată (pe punctul de a se sări în aer sau pe geam) … vinovată şi dacă protestează, vinovată şi dacă nu protestează (că nu o lasă şi o chinuie conştiinţa). Însă, până la urmă, a înţeles că trebuie să se lupte cu atât mai mult, pentru toţi cei ce suferă acum şi pentru cei ce au suferit şi au murit în închisoare. Încercând să se încurajeze, Ile îşi pregăteşte (iar, a de mia oară) ultimele cuvinte… ultimele cuvinte în limba dacă (*barzăcopilviezure* – se spune când nu e altceva de spus, la fel ca *supercalifragilisticexpialidocious* ori *pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză*), pizda mă-sii pentru Big Brotheri şi sisteme („*kess emak*” în arabă, „*kuze diat*e” în kurdă, „*ca o ni ma*” în chineză, „*kuss madar*” în farsi, „*mesti cald*” în limba unicornilor) şi pentru restul „vă iubesc”, „sunteţi hobbiti”, „mai bine condamnat pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură sau indiferenţă”, chit că e convinsă că o să-i fie prea rău ca să le poată articula ori o să le uite.

Apoi îşi pregăteşte pancarta cu care voi face poză, „*Freedom*” (libertate pentru femei să poarte capul descoperit, libertate a cuvântului, libertate de proteste, libertate a internetului etc.). Din solidaritate cu femeile iraniene, Ile şi-a propus să stea puţin cu capul descoperit, fără văl şi să se fotografieze. Dacă va fi arestată, să spună că şi-a uitat vălul (are boala Huntington şi uită tot) şi că o aşteaptă pe o turistă americană cu numele „*Freedom*”?

Trebuie să-şi facă curaj. Au fost şi recent proteste pentru eliminarea obligativităţii vălului (astfel ca femeile să aibă singure libertatea de decizie şi să-şi poată exprima identitatea) ca cel ale Videi Movahed (arestate ulterior) care a îndrăznit să-şi scoată vălul şi să-l pună agăţat pe un băţ. Poliţia din Iran ameninţă asemenea curve cu închisoarea pe 10 ani pentru încurajarea desfrânării şi a

prostituţiei (culmea, când îţi pui chadorul, vălul integral, toate muierile par curve şi bărbaţi porci de violatori, deci, contează cât de lung am vălul pe lângă cât şi cum gândesc). Shaparak Shajarizadeh a protestat şi ea cu capul descoperit şi a fost arestată şi bătută în arest. Maryam Shariatmadari şi-a scos şi ea vălul şi acum se află la închisoare cu un picior rupt, fără a primi antibioticele necesare anti-infecţii (oare lui Ile i-or da medicamentele pentru boala Huntington, hipotiroidie, colesterol, lipsă de calciu, problemele cu stomacul şi ficatul, dacă or arestao? Fără tetrabenazina pentru Huntington e legumă complet). Alinejad a făcut şi ea campanie în acest sens şi a îndemnat femeile să-şi dea jos vălul şi să facă poze, apoi să le posteze pe Facebook.

Protestul e organizat strategic de ziua lui Ile, pe 17 mai, aşa cum a început greva foamei în 2015 pentru a primi cadou de ziua ei oprirea crimelor împotriva umanităţii, pace, libertate şi democraţie în Siria, fie şi de la Santa Klaus. Acum îşi doreşte în continuare toate acestea pentru Siria, respectiv libertate în Iran. Şi, în acest sens, speră că, atunci când îşi va da jos vălul, se va simţi ca în clipa în care şi l-a smuls în livada de piersici în 2013, la vizita anterioară în Iran, într-un moment (rar) de singurătate: liberă şi ninsă de flori de piersici, roz ca la Paris, ca la *vie en rose*, devenită şi ea o petală plutind lent, hipnotic, dusă de o adiere dulce-parfumată.

Mai 2018

Pe 16 mai, pleacă aşadar, luându-şi la revedere de la mine (sau poate adio?), îngrijorată nu doar de drum şi de voucherul de execuţie acum la ofertă specială, ci şi că nu va auzi alarma şi nu va nimeri nici până la budă. Însă pe drumul spre aeroport ca prin miracol vede ceva din taxi ce pentru o clipă îi dă aripi (înainte să urce în avion): strada Prometeu. Ajunsă în Iran, la Teheran observă iar ce puţini turişti străini sunt (ca dovadă ce deschisă e ţara). O întâmpină portretele măreţului şi gloriosului conducător al revoluţiei islamice din anii ’80, ayatollahul Khomeini (al cărui nume îl poartă aeroportul), cel care a pus bazele

actualului stat islamic. Privirea lui e atât de prietenoasă încât îi dă lui Ile fiori şi o paralizează de parcă’s-ar uita la o gorgonă. Şi la hotel, la recepţie, sunt instalate portretele liderilor-ayatollahi (Khomeini şi Kamenei, actualul conducător). Aceeaşi privire amabilă şi prietenoasă, numai bună de atras turiştii.

Încurajată aşadar de aceste priviri calde şi primitoare, Ile intră în camera ei de hotel şi (re) descoperă că nu merg Facebook, Twitter, youtube, blogul ei, presa românească (din cauza vreunei imagini porno cu vreo fată în tricou), presa occidentală (BBC, CNN). În mod bizar, poate accesa site-urile OSDO (Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului) şi *Syrian Network for Human Rights* (pe astea au uitat să le închidă). Canale TV (generaliste, de sport, ştiri, filme etc.) sunt disponibile, dar ideologizate şi cenzurate, respectând cu stricteţe regulile de vestimentaţie şi comportament (acum cinci ani, în 2013, cine avea satelit se uita pe un canal TV generalist Manoto unde se difuza „Suleyman Magnificul” pe care-l urmărea în transă toată familia). Din fericire funcţionează Gmail, aşa că poate trimite mesaje pe Gmail… ca să nu fac infarct eu sau maică-sa.

Pe 17 mai, de ziua ei, dimineaţa pe la prânz (când se trezeşte), ia pancarta şi telefonul şi iese pe stradă. Se opreşte undeva în apropierea hotelului (să nu se rătăcească), scoate pancarta, apoi vălul şi face poză. Cu o stare de petală roz, plutind dusă de o adiere de la Parisul de vis? Nu, cuprinsă de o groază paralizantă ca privirile ayatollahilor, căci vede voucherul de execuţie, imposibil de plătit chiar dacă e la ofertă specială cu toată indemnizaţia ei de persoană cu handicap (50 de lei). Cu atât mai dificil că e multă lume pe stradă. Şi ce cadou frumos de ziua ei: un voucher de execuţie! îşi spune însă: „suntem mult prea slabi ca să ne permitem să fim învinşi” (Romain Gary, „Clar de femeie”). Şi Dumnezeu o ajută să reuşească fără să fie arestată şi se întoarce la hotel fără probleme. *Je suis iranienne,* zice ea.

La întoarcere, în avion, vede că femeile (majoritatea

iraniene) îşi scot vălul imediat cum intră, aşa de mult le place să stea cu el pe cap. Ile zâmbeşte atunci, uşor amar, gândindu-se la cele obligate să-l poarte în Iran, parcă neîndurându-se să-şi dea jos propriul văl. Îl lasă cu greu, cu ochii umezi, obrajii aprinşi şi mâinile tremurătoare. Deşi nu complet împăcată, speră totuşi că a adus o breşă, fie cât de mică, în Zidul sistemului şi pentru cei sufocaţi de chador şi de sacul de gunoi o gură de aer.

12. Înlănţuit de braţele tale, Madame Dezastru şi devorat în zori de altfel de păsărică

Cineva mă înlănţuie strâns, zdrobindu-mă, pe punctul de a mă face praf şi poate nu de stele. Nu ştia că sunt deja praf? Boşorog terminat… hm, dar nu şi învins? Să încerc să mai rezist cinci minute, dacă tot am făcut-o până acum? Or fi lanţurile de pe Elbrus iar? Vine acum bestia de vultur să se înfrupte din ficatul meu ca-n orice dimineaţă? Mă trec frisoane. Nu, e Ile înlănţuindu-mă cu mâna ei stângă şi cu piciorul stâng peste mine. Apreciez că am parte de altfel de politică, altfel de păsărică. În acest caz, bună şi înlănţuirea la ceva! Sunt în pat, incredibil. Plapuma mare, pufoasă, crem cu frunze aurii şi ruginii desenate pe ea (care foşnesc şi se mişcă de parcă ar fi reale) din puf de gâscă îmi acoperă corpul costeliv, emaciat. Ce mă bucur! Sunt chiar transpirat (nici nu ştiţi cât apreciez căldura după mileniile de ger şi viscol de pe Elbrus… căldura fizică şi cea psihică, căldura focului sacru).

Clipesc din ochi ameţit de somn, cu genele negre, lungi şi arcuite lipite. Părul creţ, alb-negru, mai mult alb decât negru (ah, o să-l vopsesc săptămâna viitoare… o, Doamne, am ajuns să-mi fac planuri, inclusiv legate de vopsit), lung până la bărbie, îmi atârnă leneş pe pernă. Înainte, acum câţiva ani, îl mai îndreptam frecvent cu placa (nu doar că-i moda, ci să îndrept şi eu ceva pe lumea asta… măcar părul). Îmi făceam o frizură cu bretonul (vopsit) negru, lucios, lung până la bărbie, filat, asimetric, îndreptat cu placa. Iar Ile venea şi-mi sufla şuviţa să vadă ce fac (ce moacă am

— De legumă putrezită sau una eroică de Harry

Potter?).

Probabil de legumă putrezită mai tot timpul. Altminteri, când nu-mi sufla nimeni şuviţa, mă ascundeam strategic sub breton şi nu se observa nimic. Bun şi părul drept la ceva! Poate că în prezent nu mai am de ce să mă ascund, nu că aş avea vreo moacă eroică de Harry Potter de expus, dar am obosit să mă ascund. Acum mă mai coafez aşa doar la ocazii şi nu mai stau ore în şir pentru asta (ei, niciodată atâtea ca prinţesa Kate a Marii Britanii care petrece vreo 5 ore la coafat). Nici nu mai am răbdare (cred că în-am molipsit de Ile). Dar nu mai contează părul drept aşa de mult (dreptatea da, mai ales pentru unul ca mine, constant nedreptăţit, iar mami, culmea ironiei, e zeiţa justiţiei). E bine oricum.

E atât de bine că aş vrea să mai zac aşa, în pat, o eternitate. Ile parcă vrea şi ea să tragă de timp, aşa că vom mai sta un minut aşa, goi, îmbrăţişaţi. De data asta, fără să număr secundele, savurând clipa. La un moment dat, Ile oftează şi se ridică ea, îşi scoate dopurile antifonice din urechi şi banderola neagră de dormit de la ochi, le pune în noptiera cu sertar de culoare crem (în ton cu plapuma, patul şi şifonierul), îşi desface şi îşi prinde apoi la loc părul ciufulit şi după aceea mă sărută uşor pe gât şi în ureche. O sărut şi eu, încă nedezmeticit, buimac de somn. Fără să ne dăm jos din pat, ne luăm de pe scaunul de culoarea frunzelor de arţar toamna, cu spătarul în formă de frunză, tricourile albe (a ajuns să poarte şi ea tricouri albe, pentru pace în Siria şi în cinstea mea) şi chiloţii (eu albi, ea negri), ni-i punem şi ne dăm amândoi o palmă uşoară la fund (eu primul, ea a doua). Râdem amândoi.

Nu sunt capabil încă să vorbesc (să beau cafeaua mai întâi, fie ea şi decafeinizată), dar mă dau, în sfârşit jos din pat, desculţ (deşi Ile mă ceartă că nu pun papucii şi că o să răcesc, parcă numi ajunge gerul de pe Elbrus şi din Tartar) ca să simt frunzele aurii şi rubinii ale toamnei de pe jos, de pe podeaua dormitorului, foşnindu-mi sub tălpile goale. Mă uit fascinat şi la ferestrele în formă de frunze – şi ele rubinii şi aurii ca nişte vitralii ale unei catedrale, dansând

parcă un ultim tango cu pământul înainte de a dispărea (atât de frumos şi de discret) în întuneric. Aş vrea să pot să dispar şi eu atât de frumos, nu ca pe Elbrus ori în Tartar.

Biroul e şi el în formă de frunză de arţar ca scaunul şi de culoarea acesteia toamna: sus îşi ţine Ile laptopul, telefonul şi camera foto. Eu prefer să am laptopul, tableta şi i-Phone-ul la îndemână, aşa că le car peste tot, iar seara le las pe măsuţa de sticlă de culoarea frunzelor de arţar, sferică de lângă birou.

În dormitor sunt şi amforele şi statuetele care emană un parfum răvăşitor, uşor fanat de Chanel no.5 (probabil ultimul, căci a fost interzis de Uniunea Europeană pe motiv că e o toxic, altceva mai toxic cum ar fi terorismul şi extremismul n-au găsit, sunt şi eu absolut convins că acesta e cea mai tare armă chimică, de-asta îl şi inhalez adânc după ce se dă Ile ori când izvorăşte din amfore şi statuete). Aceste amfore şi statuete reprezintă fauni şi nimfe, cum era să fie cu zei, să-i mai pun şi-n dormitor ca să am vise plăcute (oricum, dacă vechii stăpâni nu mai sunt acum să vină să ne răpească şi să ne ducă pe Elbrus sau în Tartar, au rămas în coşmarurile mele (ale lui Ile şi ale altora, frate-miu Mene (Meneceu) şi Her (Heracle) de pildă) şi în sistem)?

* * *

După ce foşnesc un pic prin frunze, mă îndrept încet, desculţ (Ile mă ceartă, în loc să-mi zică „Bună”, spune „Pune-ţi papucii, răceşti”, eu nu răspund nimic, poate după cafeaua decafeinizată oi reuşi, acum sunt încă prea confuz) către baie, târşindu-mi picioarele. Intru în baia de un alb imaculat (gresia şi faianţa). Cred că am ales special aşa, albul ăsta de zăpadă, de fecioară ori de lebădă în ideea purificării, deşi, după o serie parcă nesfârşită de Tartaruri, Elbrusuri… ori şedinţe la palat cu vechii stăpâni, la fel ca Ile după experienţa fuckultăţii-fantomă de căcat, oricâte duşuri făceam, aveam impresia că nu se mai duce jegul şi nici potopul nu-l poate curăţa. Am mai reuşit să mă curăţ un pic doar când mi-a lins Ile rănile de pe corp şi din suflet şi când le-a spălat cu lacrimile ei.

Odată intrat în baie, aprind luminile în formă de lebede şi flori de lotus de pe pereţi şi le reglez la un nivel de intensitate redus ca să fie o lumină difuză, romantică şi să nu mă doară ochii (prefer lumina slabă, delicată, sunt fotofob pentru că am stat prea mult la întuneric pe Elbrus ori în Tartar). Acestea, dacă sunt apăsate pe un buton, cântă cântecul dulce-sfâşietor al lui Marsias (inventatorul flautului, cel jupuit de viu de Apollo) şi emană un parfum suav de vanilie. Lebedele îi aduc aminte lui Ile de cele desenate într-una din cele mai fericite zile ale ei: ziua revoluţiei din decembrie 1989. Dar seara, când's-a tras, acestea's-au speriat, au zburat din planşă şi au fost probabil împuşcate, odată cu visele ei. Ea încă aşteaptă să se întoarcă.

Indiferent dacă se întorc sau nu lebedele, dacă reuşesc să fac un strop de „pisu" (aşa spunea Ile când era mică, încurca „pisu" cu „pişu" şi vă daţi seama ce tevatură era în familia ei, mereu derutată pentru că nu ştia când se referă la pisică şi când la pişulică şi alergând bezmetic cu oliţa de colo colo) e miracol, aproape la fel de greu şi sublim ca revenirea lebedelor, ar trebui să fiu recunoscător dacă e, fie şi cu sânge. Ile plângea de fericire când făceam, fie şi un strop, după transplanturile de inimă, ficat şi rinichi din 2015. L-a sunat chiar şi pe Deu (Deucalion, fii-miu, mă rog, strămoşul oamenilor, dar băiatul nostru… că ea e maştera) să-i spună:

— Deu, ştii ce-a făcut tati?

— O, Doamne, ce-a mai făcut? se speria Deu.

— Pisu, pisu. A, pişu, pişu, zicea Ile, plângând de fericire, încurcând ca-n copilărie „pisu" cu „pişu" de emoţie şi oboseală ori din cauza bolii Huntington.

— Ce bine! se bucura şi Deu. Mă gândeam că cine ştie ce a mai făcut.

Mă apropii de W.C. Şi ridic capacul (dacă-l uit cumva ridicat (eu sau altcineva) iar cade Ile pe acolo, cum a făcut când a alunecat şi-s-a trezit în Ţara Minunilor relativ recent şi singurul lucru care îmi place din toată tevatura asta e să fiu blestemat să fiu pisicuţă de Cheshire, cred că

şi lui Ile). Aşadar, mă concentrez, insist, în ciuda durerilor, şi reuşesc să obţin câţiva stropi mai închişi la culoare. Trag apa, pun capacul la loc, mă spăl pe mâini la chiuveta mare, albă, în formă de floare de lotus, îi confirm lui Ile, dând din cap, că am izbutit un pic, apoi mă îndrept, tot desculţ, spre bucătărie.

* * *

Cu paşii grei şi târşiţi, ţinându-mă de pereţi (nu de Ile că e acum la baie şi ea şi, oricum, abia se ţine şi ea pe picioare şi cade adesea din cauza bolii Huntington, dulce cădere, ştim noi, nu din gropi în gropi, ci din abis în abis de proşti ce suntem), respirând anevoios, deja obosit (nu suntem *natural born*, născuţi obosiţi, stresaţi, în lanţuri, la gunoi şi din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita?), intru (tot desculţ) în bucătăria cu gresia şi faianţa de culoarea cafelei cu lapte (şi dulăpioarele de pe jos şi de pe pereţi în ton, o nuanţă ceva mai deschisă).

Pe masa din lemn de arţar, vopsită în culoarea cafelei cu lapte (o nuanţă ceva mai deschisă decât gresia şi faianţa ca dulăpioarele), stau câteva ceşti, siropul de arţar, sarea, borcanul cu bicarbonat de sodiu, cutia pentru ţigările electronice, ţigările electronice (uneori şi ţigări obişnuite, Ile are perioade când fumează în continuu, un pachet după altul, deşi şi-a propus să fumeze ţigări obişnuite de poftă – un pachet o dată la două-trei săptămâni), aromele pentru ţigările electronice, şerveţeleleprosoape de bucătărie, o cutie cu medicamente (culmea ironiei, eternul şi fascinantul calmant Sedatif PC pe care nu i-l dau lui Ile ONU, Obama sau fostul şef-fantomă, ci tot eu, săracul (chit că n-are niciun efect)), una de ceai, un coşuleţ cu chei şi brelocuri, pliante, o lumânare cu miros de vanilie şi un vas cu flori de câmp (nu mă uita, albăstrele, garofiţe, margarete).

Pe pereţi se află obiecte decorative cu flori de câmp, asemănătoare celor de pe masă şi un ceas în formă de floare de nu mă uita. „Şi te-ai dus, dulce minune / (…) floare-albastră, floarealbastră, / totuşi este trist în lume!” „Firicel de floare-albastră, / floare de nu mă uita, / poartă

tu iubirea noastră / prinsă-n gingăşia ta. / Şi atunci când depărtarea / poate ne va întrista / să răsari ca o nădejde / să ne mângâi inima”.

Ceasul cântă această melodie când se face ora. În anii de răpiri, dispariţii şi lovituri de stat de la revoluţie şi după, Ile plângea şi-mi spunea: „Vreau să trăieşti, floare-albastră!”, apoi îmi cânta melodia asta. Iar eu care nu mai ştiam unde mă aflam (în Tartar sau pe Elbrus şi, sincer, preferam Tartarul pentru că era mai acasă şi acolo mai venea câte cineva să mă bage în seamă, să mă scuipe măcar), izbucneam în plâns şi eu. Uneori ceasul cu melodia asta aducea alinare şi speranţă, alteori bătaia ceasului făcea dorul şi mai sfâşietor, trecerea timpului şi mai necruţătoare şi frustrantă, cei dragi nu ştiau dacă o să mă mai vadă vreodată şi, în cazul în care se întâmpla acest lucru, nu ştiau dacă vor găsi din mine ceva, măcar stânca (cum a zis Kafka însuşi că a rămas din mine).

Inima mi se frânge şi acum când aud melodia şi tocmai sună ora şapte. Pe Elbrus nu era nicio muzică, numai urlete şi tăcere… a pumnului în gură. Iar când lanţurile vibrau, sunând parcă a gong şi a invitaţie la concert, durerea, umilinţa, ruşinea, abandonul, disperarea şi frustrarea erau şi mai mari. Dar de ce să mă las iar copleşit de amintiri? Prefer să nu uit, dar nici nu vreau să mă gândesc tot timpul, şi-aşa am rămas marcat de Elbrus şi Tartar şi captiv în coşmarul istoriei de pe Pământ, împreună cu Ile, chiar dacă apreciez libertatea, democraţia şi începutul de reformă din Olimp şi din România. Este un coşmar din care nu mai putem să ne trezi. Însă să încercăm să abordăm lucrurile aşa: toate câte’s-au întâmplat şi se întâmplă să ne motiveze şi mai mult să ne continuăm lupta cu sistemul şi jihadul spiritual, interior.

Parte din lupta noastră e şi luarea medicamentelor. Trebuie să fiu atent să nu uit să ne luăm medicamentele, în acest caz nu trebuie să mă molipsesc de la Ile: dacă neglijăm cumva acest aspect, în puţinul timp rămas vom fi şi mai legume (sau deloc) şi nu vom putea ajuta pe alţii nici atât. Aşadar, pun ceai de urzici (delicios… cu lămâie) în

două ceşti mari pentru noi şi aduc pungile de medicamente din dormitor, din dulap (avem fiecare câte 5 în sertare şi văd că tot se adună).

Ile ia constant doar câteva pastile pentru Huntington, hipotiroidie (mixedem) şi lipsă de calciu, dar eu trebuie să înghit vreo douăzeci pentru problemele mele cu ficatul, inima şi rinichii şi după transplanturi, la fel de multe ca săracul Piersicuţă (Pesi), fostul nostru motan, titan şi nepoţel, acum îngeraş, şi apoi să mai şi ling după ele ca Pesi. Dar partea de la sfârşit cu linsul e cea care îmi place cel mai mult. Îi dau chiar acum o limbuţă lui Ile pe gât şi în ureche, apoi un sărut de vampir (pe gât), unul de eschimos (cu năsucul, savurând o porţie din mucii ei sacri secretaţi mereu datorită rinitei) şi unul gay salvator pe guriţă (să mă înec în spuma balelor ei şi să renasc din ele, dacă tot suntem născuţi din spuma balelor şi nu a valurilor ca Afrodita).

Imediat când vede medicamentele, Guru, mâţa, nepoata, titanida noastră negru cu alb şi guru a noastră, vine şi ea imediat să joace fotbal cu ele, să le paseze apoi ingenios, să ne dribleze şi să dea gol în tăviţa ei cu răhăţei. Aşa că trebuie să le păzim cu multă grijă şi să le ducem imediat la loc, în sertarele din dormitor. Din fericire, lui Guru îi pasă mai mult de noi decât de medicamente. Se freacă de noi, torcând. Îmi sare în braţe. Stau câteva minute pe scaunul din lemn de arţar (vopsit în culoarea cafelei cu lapte, o nuanţă mai deschisă ca masa) şi o mângâi, apoi ascult fascinat cum crănţăne bobiţele de mâncare pentru pisici Royale Hepatic (mănâncă de regim în memoria lui Pesi, săracul, cred) şi cum lipăie apa (delicat, dar ferm şi rapid).

Aş vrea să o ascult la nesfârşit torcând, crănţănind bobiţele sau bând apa, mă topesc şi eu de plăcere şi sunt recunoscător că pot să mă delectez acum cu aceste lucruri. Şi nu vreau să mă gândesc până când. Să-mi sfâşii sufletul cu asta şi să mă îngrozesc. 10, 9, 8, 7… Bine că Ile, din cauza bolii, a uitat şi să numere, darămite invers (să nu uite că 2 + 2 = 4 măcar). M-am hotărât că voi respinge

teroarea, nu voi mai număra secundele şi voi savura clipa. Împreună cu Ile. Ce bine e să trăieşti! Înainte nu mă percepeam ca viu (doar zombie sau supravieţuitor în agonie şi descompunere), trebuia să merg cu Ile la biserică să-mi aprindă lumânări la vii ca să mă pot încadra şi eu la vii (fie şi formal).

Acum am o viaţă şi timp să mângâi pisica şi să stau să-mi beau cafeluţa. Am timp? Când pot dispărea oricând din cauza bolilor ori a unui nou Elbrus? Ori a unui accident stupid? Cine mi l-a dat? Nu, nu mi l-a dat nimeni. Nimeni nu ţi-l dă, doar ţi-l ia. Sincer, pe ăsta l-am furat aşa cum am furat focul sacru, păcălindu-l pe nenea Cronos devoratorul. Aşa că acum pot să trag de cafeluţă aproape o oră, dacă vreau. Am învăţat şi eu, în sfârşit, de la Ile să iau o pauză, nu mai zic de cea de cafea (cafele). Aşa cum eu am descoperit ştiinţele şi artele (începând cu matematica, medicina, scrisul şi agricultura), ea, la rândul ei, după o viaţă de muncă nonstop (muncile iadului), a descoperit asta şi a adus această mare descoperire, numită şi teorema lui Ile, pe Pământ, iar eu am adoptat-o: „Duminica e zi sfântă, ce pula mea şi mai trebuie să ne luăm şi o pauză". Pauză de cafea atunci să fie!

Aşadar, scot două ibrice, unul alb şi unul negru şi le aşez pe aragaz. În cel negru pun cafeaua Lavazza cofeinizată, fără zahăr şi fără lapte pentru Ile (apoi bea şi ea decafeinizată până seara), iar în cel alb pe cea decafeinizată pentru mine (fără ambrozie, dar cu un strop de lapte bio, slab pentru mine). Aştept să dea cafeaua în clocot, inhalez aburul şi mirosul răvăşitor, apoi îi torn lui Ile în cea mai drăguţă (pentru ea) ceaşcă de cafea, una de când era puştoaică, micuţă ca un degetar, ciobită, cu rozete roşii cu gri metalizat, roz şi violet, iar mie îmi pun într-o cană mare vernil, să-mi ajungă (până trec la porţia următoare). Ceşcuţa ei e şi ea o titanidă şi o mare supravieţuitoare, în ciuda căderilor (ah, am vrea noi să avem doar câteva astfel de cicatrice şi răni ca ea şi doar exterioare).

Bem o gură de cafea când e încă aburindă, apoi Ile

trage din ţigara electronică, expiră nori de fum, îmi suflă bretonul creţ şi îmi spune pe un ton grijuliu, ca atunci când mă certa că umblu desculţ în dormitor, inclusiv la baie pe gresie ori la bucătărie:

— Ce faci, iubire? Eşti bine? Ce’s-a întâmplat? Ce-ai păţit? De ce nu răspunzi? Unde eşti? De ce mă laşi să-mi fac griji? Nu ştiai? Tu eşti tot ce am. Tot ce mi-a mai rămas.

— La fel ca tine, nu răspund la întrebări din astea tâmpite, zic eu, făcându-şi cu ochiul (cel stâng – din solidaritate de stângaci). De ce mi le pui? Îţi spun doar că sunt tot ce ai, dar nu sunt proprietatea ta. Şi sunt (mai) bine dacă tu eşti (mai) bine. Vezi, suntem interconectaţi pro „fund: nu doar că ne place curul celuilalt, dar eu simt prin tine aşa cum tu simţi prin mine şi eu mă simt cum te simţi tu şi invers. În ce priveşte locul unde mă aflu, asta nu mi-e prea clar (încă mă percep mai mult pe Elbrus ori pe Elbrusurile altora şi mă doare când te văd şi pe tine cu mine, chiar dacă sunt recunoscător că împărtăşim durerea). Aş vrea să cred că mă aflu la masă, la bucătărie şi savurez cafeluţa cu tine.

Ile mai bea o gură de cafea fierbinte, apoi una de ceai de urzici cu lămâie (făcut din seara precedentă), trage din ţigara electronică, îmi strânge tare, aproape să-mi zdrobească, mâinile mele albe, marmoreene cu degete lungi de pianist cu mâinile ei fine şi mereu reci şi vinete de frig şi mă sărută scurt pe buze:

— Dacă te percepeai încă pe Elbrus, uite, cu un singur sărut gay salvator şi o atingere a mâinilor noastre, te-am adus înapoi la o cafeluţă, la bucătărie. Iartă-mă că te fut la creier, inclusiv cu pusul papucilor. În curând o să uit complet să-ţi zic şi-o să scapi. Nu aş vrea însă să uit să-ţi spun următoarele lucruri: Promy, te iubesc, eşti un hobbit, eşti un boxtroll, eşti cel mai frumos chiar dacă eşti doar un os putred, acoperit de jeg de nu-l curăţă nici potopul, cel mai frumos dintre toate animalele, legumele, zombie, fantomele, vampirii, mutanţii, teroriştii, trădătorii, duşmanii poporului, gunoaiele, monştrii, diavolii,

catastrofele, dezastrele şi coşmarurile, coşmarul meu preferat în care vreau să rămân blocată. Vreau să trăieşti, floare albastră, să trăiască toată lumea şi să trăim împreună! Viaţă, nu supravieţuire ori viaţă de animal, legumă, zombie, fantomă sau gunoi.

— Ile, şi eu te iubesc, te consider hobbit, boxtroll, cea mai frumoasă (eşti chiar fotomodel cu diplomă, ai absolvit o şcoală de fotomodele şi ai primit diplomă, că tu te considerai mai rea, mai urâtă şi mai proastă ca Madame Hera, Ilenoi nota doi, mereu în pragul sinuciderii sau moartă de spaimă că nimic nu e bine). Sunt etern recunoscător numai pentru un singur cuvânt, că în-ai făcut „hobbit” şi mi-ai redat demnitatea şi viaţa, nu voiam să suferi tu atât şi să mori numai cu mine de miliarde de ori. Tu eşti Madame Dezastru a mea, dottore el-Gol (maestrul transparenţei, în curul gol, din care totul curge, în public, până nu mai are ce) şi Don Quijote castrat şi fără vise cu care vreau să dansez dansul dezastrelor ca Zorba, goi în potop şi în abis. În ce mă priveşte, sunt şi eu Monsieur Dezastru şi dottore el-Gol, dar un Don Quijote castrat şi cu vise… eu mai am vise de moarte de cancer de la sex oral, cum zicea Michael Douglas (sau infarct de prea mult sex) şi de înmormântare frumoasă la care să-mi plângă nevestele şi amantele, să fie flori albastre de cactus de pe Gliese (de un albastru luminos, neverosimil ca ochii extratereştrilor rebeli din „Dune”) şi lumânări şi manele cathartice în versuri albe în interpretarea lui Dio (Dionysos). Ştiu că ţie ţi-a pierit cheful de înmormântare când ai văzut cum dispar cei torturaţi până la moarte în închisorile siriene, chinezeşti ori coreene, prin dărâmături după bombardamente în Siria, în atacuri chimice eventual ori pipăind fundul Mediteranei. Şi ai experimentat tu însăţi Tartarul şi Elbrusul în diverse feluri, inclusiv aici.

Ochii mi se umezesc (cred că şi ai ei), buzele şi vocea îmi tremură, obrajii mi se îmbujorează. Îmi suflu bretonul. Ile vine şi mi se aşază în braţe, cocoloşindu-se ca un pui neajutorat. O îmbrăţişez strâns, să o zdrobesc şi să ne facem amândoi praf. Să fim praf de stele şi să zburăm,

dacă tot suntem praf şi toate-s praf, lumea-i cum este şi ca dânsa suntem noi. Reiau apoi discuţia, cu glas întretăiat şi obrajii aprinşi:

— Şi-o să-ţi dau o dovadă supremă a iubirii mele: Ile, te iubesc aşa de mult că-ţi ofer ultima felie de Maretti, deşi altfel ştii că nu împart Maretti cu nimeni şi nici nu-i dau lui Deu (Deucalion) şpagă ca să ne aresteze pe VJ45. Şi te las şi să mă lingi.

— Eu te iubesc atât, Promy, că accept asta, deşi, la rândul meu, ţi-aş da ultima felie. Dar cred că, dacă procedăm aşa, vom sta o eternitate să plimbăm ultima felie de la unul la altul, aşa că, în cele din urmă, o primesc. Şi te ling. Abia aştept. Eşti mai dulce ca lacrimile inorogilor.

Beau o gură de ceai de urzici cu lămâie, apoi una de cafea decafeinizată şi trag din ţigara electronică. Ile face şi ea exact aceleaşi lucruri, doar că la ea e cafea cofeinizată la micul dejun, apoi trece şi ea la cafeaua decafeinizată. O strâng pe Ile tare, cu disperare, ca pentru ultima oară, s-o strivesc în braţele mele, iar ea se lipeşte de mine, apoi mă ciufuleşte şi îmi suflă bretonul creţ.

— Spune-mi, te rog, Ile, că sunt confuz, zic pe un ton pe jumătate emoţionat, pe jumătate şugubăţ, făcându-i iar cu ochiul din solidaritate de stângaci: când îţi pun mâna pe cur în timpul turului nostru ritual de bloc din Titan (vezi, îţi mai place în Titan… în Titanul Prometeu) sau din curtea din Olimp, este o faptă bună sau una rea? Dacă e una bună, o să primesc probabil o condamnare ca pe Elbrus, dar, dacă e una rea, poate voi fi recompensat cu o diplomă, o medalie, o statuie altfel decât cea clasică de pe Elbrus (cu lanţuri, piroane şi ficatul sfârtecat de bestia de vultur) sau poate chiar premiul Nobel pentru pace.

— Dacă ai acordul meu, iubire, e faptă bună, deci vei fi condamnat etern pe Elbrus din nou. Nu ştiu însă dacă îl ai, am uitat. Şi, oricât mă străduiesc, nu-mi aduc aminte. Ştii că uit tot, uneori chiar de tine şi de Dumnezeu. Bine că nu mă uitaţi voi pe mine. Dar, de când ai tu nevoie de premii, medalii, diplome sau statui? Am crezut că te sacrifici aşa, fără a primi ceva în schimb, ca un idiot

dostoievskian ce eşti.

— Nu am nevoie de nimic, Ile, de statui în compania zeilor ca la Luvru nici atât, mă trec frisoane, mă ia cu leşin şi îmi vine să vomit. Deşi, într-un fel, sunt recunoscător puţinilor care mi-au făcut statuie, mi-au scris ceva, mi-au compus ori mi-au pictat ceva, fie şi în ipostaza de pe Elbrus, recunoscător că nu m-au uitat. Tu, la rândul tău, ai încercat să mă ajuţi să recuperez memoria, memoria holocausturilor, dar şi a luptei, rezistenţei, sacrificiilor şi a dragostei. Dacă primesc o nouă condamnare pentru că ţi-am pus mâna pe cur şi e cu acordul tău, să ştii că nu regret, aşa cum nu am regretat nicio faptă bună. Însă nu ştiu dacă să regret sau nu că te pup în cur la propriu. Se cheamă că sunt pupincuristul tău, Ile? Nici nu ştii cât în-am chinuit (şi uite cu ce sacrificii – Tartaruri şi Elbrusuri) să nu fiu pupincuristul nimănui, cu atât mai mult al zeilor.

— Da, Promy, vai de tine, ai ajuns un pupincurist. Pupincuristul meu. Şi, desigur, adică probabil, lumea bârfeşte că poţi să pupi în cur o vampiruţă, fata lui Dracula, o mutantă, o handicapată, un gunoi, un zombie, o fantomă, un animal nazist, terorist şi trădător (altfel de neidentificat) şi o legumă de nu mai ştiu ce fel (a, ba da, varză), o catastrofă, un dezastru, un dottore el-Gol şi un Don Quijote castrat şi fără vise. Deşi nu îi mai surprinde nimic de la tine. Pe mine mă deranjează atât încât vreau să recidivezi şi să-mi mângâi şi să-mi pupi curul în fiecare zi. Şi eu îţi fac masaj cu ulei de cocos la cur şi la coaie la baie, apoi în pat, iar după aceea îţi sărut curul mereu. Sunt şi eu pupincurista ta. Ce obiceiuri bune! Vezi, ai reuşit, în sfârşit, după mizeria, chinurile şi teroarea de pe Elbrus, să îţi faci nişte obiceiuri bune!

— Apropo de obiceiuri bune, dacă e să mă mănânce cineva, te rog să o faci tu, Ile!

— Eu abia aştept să te mănânc, o să te savurez ca pe o felie de Maretti (nu, eşti şi mai delicios), iubire. Jur pe ce am mai sfânt: pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski şi Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvāṇa şi Muse, pe

bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, şuncă şi măsline), pe rulouri cu crenvurşti şi caşcaval, pe uleiul de cocos, pe democraţie, pe constituţie şi pe tine, iubire, dacă vrei. N-am nevoie decât de partea de sub buric. Asta e cea mai importantă şi mai apetisantă.

— Ştiu, Ile, aşa mă gândeam şi eu, ştiam de mult că yahoo-îi n-au nevoie de cap, cel puţin de când Kim Kardashian, un guru, o vizionară, un trend-setter, a trecut de la *selfie* (imaginea feţei) la *telfie* (imaginea de la buric în jos). Oricum, de la buric în sus, la mine ficatul şi inima sunt nu tocmai funcţionale, iar de cap ce să mai zic, toată lumea ştie ce dus cu capu' sunt.

— Împărtăşesc nebunia ta frumoasă şi nu vreau's-o pierzi. Iar, în legătură cu partea de la buric în jos, deşi o ador, am glumit, nu vreau să mă limitez la ea. Mai ştii? În filmul „Eclipsă totală", pus să aleagă între cur şi suflet de partenerul său, Rimbaud, Verlaine a ales curul lui Rimbaud. În ce te priveşte, eu le aleg pe amândouă.

Ca dovadă, în timp că mă scol (cu greu, ţinându-mă de masă, abia răsuflând, horcăind şi tuşind) să pregătesc micul dejun, Ile îmi mângâie fundul încă tare şi musculos (fără piei atârnând chiar dacă sunt bolnav şi slăbit). Probabil ea crede că sufletul se ascunde tot acolo. Interconectare pro… fundă. Mă bucur. Vreau să mă mai mângâie. Mă aplec (şi mai dificil decât în-am ridicat, cu o durere cumplită în şale şi în spatele aproape complet anchilozat de mileniile în lanţuri pe Elbrus, apoi în Tartar, cu toate oasele trosnindu-mi ca lemnele de foc în sobă) şi iau de pe un raft inferior din frigider laptele (slab, 1, 5% grăsime, bio), apoi cerealele Vitalis – musli cu ciocolată, patru batoane Kinder şi două banane. Mă forţez să mănânc, chiar dacă mi-e greaţă (fizică şi psihică), şi stau cu ochii pe Ile să înghită şi ea ceva (are şi ea mai tot timpul o stare de vomă de la rinită şi de la politică şi atrocităţile astea). Cel mai mult îmi place cum înfulecă banana. Abia aştept să mi-o devoreze şi pe a mea, împreună cu mandarinele.

* * *

Poate acum, la baie şi, dacă nu avem timp acum, după-amiază. Azi e o zi specială de vineri, zi dedicată memoriei holocausturilor noastre, dar şi puterii focului sacru care răzbate în aceste holocausturi şi, în particular, iubirii noastre. Mergem deocamdată la baie să încercăm „marea creaţie” şi „mica creaţie” sau „pisu, pisu”, să ne spălăm pe dinţi, să ne pieptănăm şi să facem duş (poate şi altfel de masă… de înfulecat banana şi mandarinele la duş). Iar uită Ile de toate dacă nu vin cu ea şi nu i le amintesc pe toate. Mai întâi, încercăm „mica” şi „marea creaţie”, dar, deşi ne doare şi avem senzaţia, nu reuşim niciunul niciun strop (are şi Ile probleme urinare din cauza bolii Huntington, frigului, ţinutului şi infecţiilor urinare, apoi din cele de defecare din cauza bolii Huntington şi uneori a hemoroizilor). Nu-i nimic, vedem mai târziu.

De ras nu trebuie să mă rad (m-am epilat definitiv pe tot corpul pentru a avea un look mai îngrijit şi nu-mi mai creşte nici barba, numai eu ştiu ce barbă sălbatică, mai mare decât rădăcinile de baobab de la unghii, mă împodobea pe Elbrus ori în Tartar). Trecem la pieptănat (la mine claia creaţă, alb cu negru cu ditamai peria, la Ile părul brunet, cu şuviţe aurii şi albe, drept, lung şi mătăsos, dar dimineaţa noduros cu un pieptăn mare gri-perlat). După aceea, deschidem robinetul cu senzor din chiuveta floare de lotus, punem pastă de dinţi Colgate Total (bună şi pentru sângerările gingivale ale lui Ile) şi ne spălăm pe dinţi. Ea îşi aduce aminte iar de fetiţa-yazidi, sclavă sexuală la Statul Islamic, ce se tot spăla pe dinţi şi nu reuşea să înlăture mirosul din gură, nici senzaţia de mizerie. Parcă noi nu ştim cum e cu jegul ăsta fizic şi psihic care nu se mai curăţă. Şi simt şi murdăria ei, la fel ca Ile.

Să intrăm atunci în cadă, să facem nu doar duş împreună, ci să ne lingem rănile fizice şi psihice cu limbuţa noastră şi să le spălăm cu lacrimile noastre. Aşa ne vom simţi purificaţi, şi-i dorim acest lucru şi fetiţei-yazidi şi tuturor celor ca ea. Noi am mai reuşit astfel să curăţăm ceva din mizeria fizică şi psihică. Înainte pun însă în cadă o

folie antiderapantă roşie ca să nu alunecăm (în special pentru Ile, ea se dezechilibrează şi cade din cauza bolii, dar şi eu sunt bolnav şi slăbit şi abia mă ţin pe picioare).

Inhalând aroma delicată de vanilie emisă de lămpile în formă de lebede şi lotuşi şi ascultând cântecul dulce-sfâşietor ca lumina stelelor ce se sting a cântecului lui Marsias, păşesc în cada mare, albă, în formă de scoică, cu vibromasaj. Deschid duşul care picură perluţe parfumate Davidoff Cool Water ce ne împrospătează şi ne revigorează şi mă săpunesc (destul de greu, că de-abia mă mişc şi de-abia respir, mă ajută şi Ile în zonele de jos, deşi i-e dificil şi pentru ea să se aplece, dulce paralizie!). Ei, dacă nu putem îndoi spatele şi genunchii şi ne dor, să nu uit, suntem amândoi drepţi şi demni.

La sfârşit, după ce mă şterg repede, nerăbdător (pe corp, nu şi pe picioare), fără a ieşi din cadă, o ung cu ulei de cocos la fund, la sfârcuri şi la cicatricele comune de la piept (urma pironului) şi de la ficat (urma ciocului vulturului) şi o masez. Mă dă şi ea la cicatricele comune, la sfârcuri, la fund şi la testicule. Nu prea are răbdare din cauza bolii Huntington, dar se străduieşte să-mi arate atenţie. Mă face să torc de plăcere. Da, titanul Prometeu toarce ca o autentică pisicuţă de Cheshire dacă e mângâiat şi el.

Şi mă gândesc că baia, deşi presărată cu dificultăţi, e totuşi plină de farmec. Cu câţiva ani în urmă, pradă coşmarurilor (încă şi mai rău ca acum, ni se părea, de pildă, că ieşea ştii Tu Cine… Zeus până şi din jocuri video şi venea să ne răpească), ne lingeam ore la rând, zi şi noapte, uleiul de cocos, spuma de baie, iaurtul cu stracciatella, zăpada roz de căpşuni până ni se părea că e real şi asta (nu doar coşmarurile) şi atunci ne simţeam vinovaţi că ne răsfăţăm când alţii doar suferă.

Eu nu mă mai simt acum vinovat şi aş vrea să nu se mai simtă nici Ile. Am fost destul condamnaţi pentru toate aberaţiile şi ne mai condamnăm şi noi, ba că de ce am făcut aia sau ailaltă, de ce am făcut prea mult sau prea puţin, de ce suntem proşti şi suferim, de ce suferă cei

dragi, de ce suferă toată lumea. Aş vrea ca nimeni să nu mai sufere, dar ştiu că nu e posibil, fiecare îşi are crucea, potopul şi holocausturile lui pe care trebuie să le suportăm şi să le respectăm, încercând să aducem o gură de aer, una de apă, un foc în cămin, o îmbrăţişare titanică zdrobitoare, un sărut gay salvator sau o limbuţă de-a lui Pesi (motanul Piersicuţă).

* * *

Îi dau, aşadar, un sărut gay salvator lui Ile şi ies valvârtej din cadă, apoi din baie (adică abia târându-mă, un pas pe mileniu, hm, dar important e că avansez), gol, desculţ, fără să mă şterg pe picioare, deşi Ile mă va certa (dacă nu uită) şi mă îndrept spre oglindă. Să ne privim în oglinda mare de cristal veneţian din dormitor, din dulap, să ne uităm ce animale frumoase suntem, sper că ne vedem şi ne simţim pisicuţe de Cheshire.

Oricum, pentru mine Ile e cea mai frumoasă dintre toate animalele, legumele, zombie, fantomele, vampirii, mutanţii, teroriştii, trădătorii, duşmanii poporului, monştrii, diavolii, castrofele, dezastrele şi coşmarurile. Şi eu sunt cel mai frumos pentru ea din aceeaşi listă, chiar dacă sunt un os strâmb cu o crustă enormă de jeg pe care n-o mai curăţă nici potopul. Sunt dottore el-Gol (maestrul transparenţei, mereu în curul gol, din care totul curge în public până nu mai are ce), Monsieur Dezastru (dansator cu dezastrele, alături de Madame Dezastru) şi Don Quijote castrat şi… cu vise de moarte de cancer de la sex oral (sau infarct de prea mult sex) şi o înmormântare frumoasă la care să-mi plângă toate nevestele şi amantele, cu multe flori albastre de cactus de pe Gliese (de un albastru luminos, neverosimil ca ochii extratereştrilor rebeli din „Dune”) şi manele cathartice în versuri albe în interpretarea lui Dio (Dionysos).

Mă mai uit o dată în oglindă ca să mă conving mai bine că sunt pisicuţă de Cheshire şi să mă încurajez. Sunt atât de frumos că pot să fac şi-o poză pentru albumul de animale şi legume al familiei. Sunt slab (67 de kile la doi metri înălţime, dar nici 30 – 40 ca pe Elbrus ori în Tartar),

mi se văd coastele, mâinile şi picioarele mele sunt descărnate (în mod bizar, fundul mi-a rămas tare şi încă destul de musculos). Însă nu puterea fizică e cea care contează, ci forţa spiritului şi să fii liber şi în control asupra ta. Când aveam 280 de ani, eram în putere, dar nu la putere. Nu mă lăsam controlat, dar nici nu eram liber. Nici nu puteam să mă simt la putere pe vremea vechiului regim tiranic, nu numai pe Elbrus ori în Tartar, dar şi la palat unde vedeam tablourile cu măreţele realizări ale glorioşilor conducători ca propria mea execuţie de pe Elbrus, Cutia Pandorei şi potopul, odată cu statuile lor şi le auzeam râsetele sfidătoare şi comentariile batjocoritoare. M-am simţit un pic eliberat şi renăscut (nu doar resuscitat) abia când am profanat tronul zeilor Mytikas, jucându-mă cu Ile de-a „Bill şi Monica în Biroul Oral”, veche fantezie din adolescenţă.

Mă mai privesc odată în oglindă înainte să mă îmbrac ca să mă asigur că sunt eliberat, renăscut, cu poftă de viaţă şi… de a profana tronurile zeilor. Da, au rămas din mine numai ochii negri, migdalaţi, melancolici şi adânci, scânteietori de parcă plutesc în lacrimi pe faţa subţire şi trasă, ovală, de o frumuseţe clasică, cu fruntea înaltă, nasul fin şi buzele vineţii, dar cărnoase şi senzuale, încadrată de păr cârlionţat alb-negru (vopsit negru cu vârfurile albe), cu breton lung, asimetric. Ziceam uneori: „mâncaţi-mi şi ochii, de ce mi-i mai lăsaţi, dacă tot mi-aţi mâncat tot, timpul, viaţa, corpul şi sufletul?!” Ile, tu poţi să mi-i înfuleci! Poţi să mă hăpăi tot, dacă mai găseşti vreo bucăţică din mine, fie şi un ochi. Ai aprobare de la mine. Sunt prizonierul tău, poţi să faci ce vrei cu mine. Drept mulţumire, îţi voi arunca privirile alea ale mele seducătoare şi pline de subînţeles:

Privirile tale

Privirea ta fără privire, cu ochii arşi şi goi, privirea cuiva care nu mai are nimic de privit sau e prea epuizat ca să mai poată privi.

Privirea ta despicată cu bombele-butoi, privirea cuiva exasperat, care încă se străduieşte să comunice, deşi ştie

că adesea comunicarea e imposibilă.

Privirea ta obosită şi nu complet resemnată a cuiva obişnuit să fie resuscitat la nesfârşit, deşi şi-ar dori învierea.

Privirea ta veselă şi tristă în acelaşi timp, zâmbind printre lacrimi, clipind din ochiul stâng

— Din solidaritate de stângaci.

Privirea ta melancolică, sfâşietoare şi adâncă precum un abis, strălucitoare ca stelele ce se sting.

Adesea îţi vedeam genele negre, lungi, arcuite zbătându-se în piatră, în Zid, în stânca de care erai înlănţuit şi unde îţi mânca vulturul ficatul. Atunci, plângeam, zile şi nopţi la rând, până topeam piatra în lacrimi, iar genele tale ude tremurau în obrazul meu.

13. Recunoscător să las zeiţele în curul gol, deşi nu le jupoi cât ar trebui

Topim piatra în lacrimi şi acum, iar genele mele ude tremură în obrazul ei. Ochii mi’s-au umezit şi arunc apoi privirea aia simultan veselă şi tristă, zâmbind printre lacrimi, clipind din ochiul stâng – din solidaritate de stângaci. Mă doare ce’s-a întâmplat (şi că Ile a trebuit să sufere atât şi să moară cu mine de miliarde de ori, şi eu cu ea), dar cumva sunt şi recunoscător că am împărtăşit toate aceste lucruri şi sper că acestea ne-au unit şi au întărit iubirea noastră. Mă bucur şi că în loc să zac în ger şi viscol, într-un dulce exil, abandonat pe cruce ca Iisus (Ştii Tu Cine… Zeus şi Hermes uitau şi să vină să mă scuipe la un moment dat şi uitam şi eu), zdrobit în lanţuri, sfârtecat de piron şi cu ficatul mâncat de bestia de vultur, devenit piatră şi eu, o bucată (tot mai mică şi mai murdară) din stânca de care eram înlănţuit, în prezent pot să stau cu mâna în pizdele de firmă, figurante, olimpiene de la cabinetul ginecologic. Bune şi pizdele de firmă la ceva!

Desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur, chiar dacă sunt recunoscător că mă revanşez un pic să las zeiţele în curul gol, nu le jupoi suficient, aşa zice Ile, nu cum mi’s-a întâmplat mie în orice caz. Am chiar tarife minimale, promoţionale. Dar nu vreau să-mi pierd puţinele

cliente pe care le-am obţinut cu răbdare şi eforturi. Şi poate, în curând, mă voi pensiona şi eu pe caz de boală (pensia simbolică de revoluţionar şi disident o luăm deja, şi eu, şi Ile, este mai mult un mijloc de recunoaştere decât unul de trai) şi sper ca pensia de boală să fie cel puţin la fel de consistentă ca indemnizaţia pentru persoane cu handicap a lui Ile (50 de lei) şi pensia ei de boală (600 lei). Un voucher de execuţie la fel de performant ca cel din Iran. Ba nu, din astea trăieşti bine, logic, nu? Şi-ţi acoperă şi medicamentele, analizele şi consultaţiile.

Deocamdată, să mă grăbesc să mă duc la cabinet, mă aşteaptă clientele, nu vreau să întârzii. Mai târziu e prea târziu. Nu am zis eu aşa mereu? Aşadar, încep să mă îmbrac, îmi iau chiloţii şi tricoul alb de la baie şi le pun, după aceea îmi trag blugii rupţi pe mine şi tociţi şi adidaşii Nike în picioare. Mă mai privesc o dată în oglindă, gata de o poză pentru albumul de animale şi legume al familiei. Ile îmi confirmă că sunt cel mai frumos animal şi cea mai frumoasă legumă, dar mă şi ceartă că o să întârzii la cabinet (nu înţeleg cum nu a uitat asta). O sărut de la revedere, plăcut surprins că pot să fac acest lucru (înainte dispăream aşa, de pe budă sau de pe masa de operaţie direct în Tartar sau pe Elbrus). Iau, deci, dispozitivul de teleportare (pe care, din raţiuni de siguranţă, îl folosesc doar în Olimp şi la teleportări interplanetare), îi dau „power engage” şi mă trezesc direct în faţa cabinetului. Sunt teribil de încântat că îl pot utiliza, altminteri, în ritmul meu de mers, ajungeam mult după închidere. Oricum, dacă ar fi după mine, m-aş teleporta şi la budă.

Iată şi cabinetul, o casă albă, strălucitoare (iar obsesia albului şi a purificării!), cu parter şi etaj, cu grădină aranjată în stil englezesc, cât mai natural, dezordonat, nu disciplinat şi geometric ca la francezi sau hispanici, cu iasomii, trandafiri şi măslini crescuţi de-a valma, nu copaci tunşi şi frezaţi şi dispuşi în romburi, triunghiuri sau cercuri. Interiorul clădirii (tot alb) este decorat cu amfore, statuete de fauni şi nimfe şi cactuşi albaştri de pe Gliese (de un albastru luminos, neverosimil

ca ochii extratereştrilor rebeli din „Dune”). La parter se află sala de aşteptare şi de consultaţie şi la etaj laboratorul unde analizez probele recoltate de la paciente şi unde fac experimente. În sala de aşteptare se află un televizor mare cu ecran plat, precum şi pliante şi panouri informative despre bolile ginecologice, tratament, prevenţie, analize (ca de exemplu, testul Babeş-Papanicolau, testul HPV cu genotipare) şi viaţa sexuală. Pacientele aşteaptă pe canapele mari din piele albă, aşezate în dreptul pereţilor, iar pe mesele circulare şi dreptunghiulare de sticlă sunt flori de cactus albastre. Un perete întreg (cel din stânga) e acoperit de un acvariu uriaş cu peşti exotici.

Se pare că pizdele de firmă programate pentru prima oră mi-au sosit deja (iau circa trei pe oră, o consultaţie durează aproximativ 20 de minute, la sfârşit îmi plătesc cu cardul). Pentru cea de-a treia şi a patra oră am programat şi cunoştinţe (la 10.40, nimfa Aletheea, prietenă din cercul lui Dio (Dionysos) şi după aceea vechi cunoştinţe, la 11.00 – Thalia, la 11.20 – Atena, iar la

11.40 – chiar Ile). Deocamdată, intru în viteză în sala de aşteptare (un exemplu de dinamism – abia mă târăsc, fac un pas pe mileniu şi sunt ameţit, respir anevoie, gâfâi, horcăi şi tuşesc, dar nu mă dau bătut), salut pacientele venite, zâmbind nonşalant, încurajator (inclusiv pentru mine) şi păşesc în sala de consultaţie. Din lipsă de fonduri, nu am nici asistentă, nici recepţie, aşa că le primesc eu. Ele schiţează o un gest de salut şi chicotesc. Nu ştiu de ce, savurez chicotitul femeilor la fel ca torsul mâţei noastre, Guru (ori al meu propriu ori al lui Ile, nu suntem noi pisicuţe de Cheshire?), lipăitul apicăi ori crănţănitul bobiţelor de hrană uscată pentru pisici Royale Hepatic.

Mă spăl pe mâini, îmi pun halatul alb, scot din dulăpiorul alb din faţă dosarele cu fişe, catalogul pacientelor şi laptopul unde sunt înregistrate datele lor şi le aşez pe biroul alb, lângă scaunul meu din piele albă. Pacientele au şi ele un scaun alb, de piele în faţa mea. Sunt şi două dulăpioare, tot albe în care îmi ţin fişe şi dosare. Încă nu m-am dezmeticit. Beau o gură de apă, îmi spăl faţa

cu apă la chiuvetă, mă şterg, apoi le chem înăuntru şi mă apuc de consultaţii. Totul decurge bine, fără nimic grav, slavă Domnului.

La 10.40, vine şi cunoştinţa, nimfa Aletheea pentru o ecografie de sarcină şi rezultatele unui test de sânge. Îmbrăcată într-o rochie albă, ceva mai largă, dar scurtă, cu părul blond-cenuşiu revărsat pe umeri, zâmbindu-mi dulce cu buzele sale senzuale şi aţintindu-mă cu ochii săi verzi mari şi languroşi, Aletheea intră în sala de consultaţii, mă salută şi mă îmbrăţişează cald, cu tandreţe. O îmbrăţişez şi eu, aducându-mi aminte în ultima clipă că e însărcinată că, altminteri, în stilul meu, disperat, titanic, ca pentru ultima oară, o făceam praf cu tot cu bebe.

Este în al doilea trimestru de sarcină (luna a patra, a 15-a săptămână) şi-i fac o ecografie pentru a verifica vârsta fătului (vârsta gestaţională), pentru aprecierea dimensiunii şi a poziţiei fătului, a placentei şi a fluidului amniotic şi pentru a determina poziţia fătului, cordonului ombilical şi a placentei în timpul procedurilor gen amniocenteza sau a recoltării de sânge din cordonul ombilical. De asemenea, acum pot detecta cu ajutorul ecografului malformaţii congenitale, ca, de exemplu, defectul de tub neural (spina bifida) sau afecţiuni cardiace. Ecografia realizată în al doilea trimestru este importantă şi pentru controlul înălţimii fătului, al greutăţii, al mişcărilor şi al bătăilor inimii bebeluşului. Ea permite, de asemenea, să se examineze dacă evoluţia sa este normală sau nu. Aletheea are de luat şi rezultatele triplului test de sânge, realizat pentru depistarea eventualelor anomalii. Din fericire, acesta i-a ieşit bine.

Aletheea îşi lasă chiloţii şi sandalele după un paravan alb, îşi pune papuceii albi de unică folosinţă, apoi se urcă (destul de lejer, eu n-aş putea aşa de uşor) pe masa ginecologică şi îi fac ecografia. În timp ce se şterge, îi spun mulţumit:

— Stai liniştită, e bine. A ieşit şi triplul test bine, nu sunt anomalii. Bebe prezintă o evoluţie normală. Nu sunt probleme – malformaţii. Înălţimea, greutatea, mişcările şi

bătăile inimii sunt normale. Şi… e fetiţă, dacă nu ştiai. Îţi dau acum rezultatele.

Aletheea se dă jos de pe masa ginecologică, îşi pune papuceii şi se duce după paravan să-şi tragă chiloţii şi sandalele, apoi vine pe scaunul pacientului (alb, din piele) aşezat lângă birou (tot alb), în faţa mea:

— Ce bine! Nici nu ştii ce îngrijorată eram! Am crezut că mor. Noroc că mi-am adus aminte că sunt nemuritoare.

— Ba da, înţeleg, sunt şi eu mamă. Un fel de mamă a universului. Şi un fel de nemuritor blestemat (era bine să fiu chinuit doar de grijile sarcinii)! Deşi, eu, sincer, m-am perceput mai mult ca mort decât ca viu sau ca supravieţuitor (în agonie şi descompunere). Un zombie sau o fantomă. Dar hai să lăsăm acum zombie şi fantomele trecutului. Ia zi-mi: te aşteptai să fie fetiţă?

— Da, şi mă bucur că mi-ai confirmat. Am avut o presimţire. O să fie prinţesa mea. O să fac din ea o pizdă de firmă, cum zici tu. Şi, cine ştie, poate o să-ţi fie şi ea clientă.

— Da, abia aştept. Te-ai gândit şi la un nume?

— Păi, dacă e fată, uite, mie îmi place numele prietenei tale, Vampiruţa sau Vampi. Are prestanţă şi e exotic în acelaşi timp. O să-i zic poate Vampi.

— Zi-i cum vrei, numai că pe prietena mea o cheamă Ileana (Ile). Lasă, mă bucur că etichetele noastre au devenit apreciate, însuşite ca titluri de glorie şi de alţii (nu numai de noi) şi chiar date ca nume bebeluşilor. Uite, îţi înmânez acum rezultatele.

Îi pregătesc rezultatele, i le dau, apoi o chem pe următoarea clientă. Aceasta este Thalia, muza comediei, directoarea festivalului „AER” şi a televiziunii „AER”, singura muză aliată (toate celelalte au rămas de partea lui Apollo, şeful lor, chiar şi acum când a fost condamnat la închisoare). Thalia este îmbrăcată cu o rochie scurtă, mulată, argintie, cu paiete, cu o geantă de firmă (Vuitton) asortată, deşi e încă dimineaţă (11.00). Poartă sandale argintii cu toc cui. Are părul vopsit brunet (o nuanţă

apropiată de a mea la vârfuri), până pe umeri, cu bretonul lung până la bărbie, filat, asimetric şi îndreptat cu placa (mai ştiu eu o frizură din asta). Când intră, îşi dă deoparte bretonul lung, aşa că îi văd faţa palidă, încercănată (în ciuda fondului de ten, a pudrei şi a fardului), buzele cărnoase zâmbind lasciv şi ochişorii albaştri, uşor injectaţi şi tulburi (de la nopţile pierdute şi băutură, cu / sau fără Dio (Dionysos)) privindu-mă alunecos şi senzual.

Pe ea nu ezit's-o îmbrăţişez disperat, titanic, ca pentru ultima oară, gata's-o fac praf (praf de stele) în mâinile mele şi să zburăm împreună. Vai de mine, nu ştiu de ce nu ezit, ar trebui, m-a văzut în cele mai scârboase şi penibile ipostaze. O dată când, cu mai bine de cinci ani în urmă, am încercat să pun în practică o fantezie din adolescenţă de-a lui Ile (după ce ea îmi împlinise fantezia mea din adolescenţă de a ne juca de-a „Bill şi Monica în Biroul Oral", pe tronul zeilor, Mytikas): să facem schimb de parteneri cu Dio (Dionysos) (prima şi ultima oară când am făcut schimb de parteneri). Atunci el a sosit cu graţiile (printre care şi Thalia), iar eu le-am făcut sex oral. Dio era prea mangă pentru a mai reuşi ceva cu Ile.

Eu m-am simţit atât de prost că Ile, când a văzut faţa mea de câine bătut (moaca mea obişnuită şi era încă bine că era de câine şi nu altceva, râmă, vierme ori şobolan), a cerut să întrerupem şi i-am teleportat pe toţi înapoi acasă. Singurul avantaj pentru mine a fost că Dio a venit cu graţiile. Dacă, mangă mereu cum e (şi adună tot, şi capre, şi verze, şi lupi), îşi făcea apariţia în compania graielor, nu a graţiilor ori, mai rău, a unei Madame Hera, a unui ştii Tu Cine… Zeus sau Hermes? Hai, graielor le mai făceam sex oral, dar unei Madame Hera, unui ştii Tu Cine… Zeus sau Hermes niciodată, să ştiu că stric fantezia lui Ile ori că sunt trimis pe Elbrus din nou.

Mai mult, Thalia m-a văzut iar într-o ipostază ingrată, în curul gol (dottore el-Gol din care totul curge în public, până nu mai are ce), răpit şi înlănţuit (născut în lanţuri) de şeful ei, Apollo, scuipat (născut la gunoi, din spuma balelor), ars cu razele lui (că, vai de mine, îi stingem

lumina, lumina festivalului ăla tâmpit gen Cântarea României la care se premia singur, poate de aia cânta (prost) mereu" Stinge lumina", melodia lui Ruby), torturat cu muzica lui stupidă şi melodia lui Ruby, cu coaiele strânse cu cleştii înroşiţi şi de labele lui Apollo şi ale lui Caliope şi cu pielea făcută fâşii pentru următoarea diplomă de la fabrica de diplome din pielea jupuită a competiţiei.

Deşi a fost martoră directă, Thalia nu a depus mărturie ca Dio (Dionysos), martor al unei alte agresiuni asupra mea din partea lui Apollo, cu toate că Dio's-a temut şi el şi a crezut că nu are rost. Thalia's-a revanşat cumva prin prezenţa în orchestră la interpretarea simfoniei dedicate lui Marsias (inventatorul flautului şi primul jupuit de Apollo), victimelor, eroilor şi martirilor holocausturilor, intelectualilor-victime şi tuturor celor care au suferit pe nedrept (mai toţi). O dedicaţie specială şi pentru titanii din fiecare.

Ultima ipostază atroce şi ridicolă în care m-a surprins Thalia a fost chiar pe Elbrus, la ultima confruntare cu Hermes. În curul gol iar, la minus 40 de grade, în viscol, cu lanţuri, piroane, păsărica antropofagă şi înecat în balele acide ale ticălosului de Hermes. Atunci a sosit „armata amazoanelor" (cum avea şi Gaddafi, singurul lucru comun între noi) să mă salveze, condusă de Atena, din ea făcând parte Ile, Thalia şi vaca de Io. Pentru prima dată, Ile şi Atena şi-au depăşit gelozia şi resentimentele, au colaborat pentru salvarea mea, iar Atena l-a transformat pe Hermes în râmă şi l-a storcit pe el (nu pe Ile). Ile avea mâinile paralizate complet în mănuşile de schi şi foarte dureroase, aşa că nu prea a putut apuca pironul, dar Atena a reuşit să mi-l scoată dintre-o singură tragere, în ciuda aparentei ei fragilităţi. Apoi, amazoanele mi-au uns imediat corpul sfârtecat cu cremă reparatoare anti-leziuni. Cred că a fost prima dată când în-am simţit, în sfârşit acasă, în casa de copii Pământ, fie şi pe Elbrus.

Simt că obrajii îmi ard şi mâinile îmi tremură, odată cu vocea, când o salut pe Thalia. Dar de ce îmi fac griji şi mă jenez atât şi chiar de Thalia, veche cunoştinţă? Să le fie

ruşine ticăloşilor care au făcut genocid (ca măreţii şi glorioşii conducători ai Olimpului şi alţii ca ei) şi nu regretă decât că le-a rămas vreun supravieţuitor (vreo legumă putrezită de 30 – 40 de kile din cineva)! mai ştiu ce legumă sunt? Am ştiut vreodată? Oi fi uitat şi eu ca Ile sau ca eu însumi pe Elbrus? Are vreo importanţă? Să-mi repet atunci cu obstinaţie că sunt un hobbit, boxtroll, pisicuţă de Cheshire şi că *je ne regrette rien*, fapte bune şi opere nici atât şi că tocmai ticăloşii ăştia ar trebui să regrete, chiar dacă nu o fac.

În timp ce Thalia îşi scoate chiloţii şi sandalele argintii cu toc cui după paravanul alb, îşi pune papuceii albi de unică folosinţă şi se urcă masa ginecologică, o notez în catalog şi pe laptop şi mă uit pe fişele şi analizele ei. N-a prea avut lucruri grave (candidoză, chisturi ovariene benigne, infecţii urinare). Acum are doar trichomoniază din cauza parazitului Trichomonas vaginalis contractat prin contact sexual sau prin atingerea lenjeriei intime / prosoapelor contaminate. Avea mâncărimi în jurul vulvei, senzaţii de durere la urinare şi în timpul actului sexual, secreţii vaginale în formă de spumă, cu o culoare galben-verde şi miros neplăcut.

I-am recoltat probele din frotiul vaginal pe două tampoane şi două lame de microscopie, mi’s-a confirmat la examenul bacteriologic al secreţiilor vaginale şi i-am dat să ia metronidazol timp de 10 zile. O, Doamne, trebuie să se abţină de la acte sexuale timp de 25 de zile (încă 15 zile după finalizarea tratamentului). Greva sexului 25 de zile! Să vedem ce-o fi reuşit, ea nu-i obişnuită ca mine să putrezească de mii de ani pe Elbrus într-un dulce exil, abandonat de toţi, ci să şi-o tragă de de mii de ori pe zi şi noapte, inclusiv la sex-party-uri (şi pentru mine, probabil). Însă în cazul de faţă al ei, bună şi abstinenţa la ceva!

Azi o consult din nou şi-i recoltez secreţii vaginale pentru analize. În timp ce Thalia stă pe masă, iar eu o consult şi-i recoltez secreţii vaginale pentru analize, o întreb pe un ton şugubăţ, zâmbind complice şi făcând din ochi (stângul):

— Ei, cum e? Ai reuşit să te abţii de la contacte sexuale, draga mea?

— Vai de mine, dottore, au fost cele mai grele 25 de zile din viaţa mea. Am crezut că nu supravieţuiesc. Şi mai bine să mor decât să trăiesc fără sex. Asta nu e viaţă.

— Vezi, ţie ţi-e greu să te abţii câteva zile. Ce te făceai dacă erai pe Elbrus, Thalia, de mii de ani, în ger şi viscol, cu lanţuri, piroane şi bestia de vultur care-ţi mănâncă ficatul? Sincer, nici nu te mai gândeşti la sex. La început vrei să trăieşti, deşi ştii că e imposibil. Apoi vrei să mori, să scapi. Apoi nu mai vrei nimic, nu mai eşti capabil să-ţi doreşti ceva (nu mai zic de sex), nu mai gândeşti, nu mai simţi (decât eventual, agonia şi descompunerea), nu mai înţelegi nimic, stai şi zaci aşa la nesfârşit – legumă putrezită, zombie sau fantomă. Lasă că te revanşezi tu cu sexul, poate şi pentru mine. Eu, de ce să fiu nerecunoscător, am mai recuperat un pic, în ultimii cinci ani, de când sunt cu Ile.

— Uite, dottore, te invit la un sex party de răzbunare („răzbunarea e dulce”, cum era reclama aia la ciocolată Rom), chiar mâine noapte, dacă vrei. Vino cu Vampi.

— O cheamă Ileana… Ile.

— N-are a face, mie îmi place numele Vampi. Ia-o cu tine şi ne facem toţi de cap.

— Cred că e prea mult pentru mine, de-abia mă descurc cu Ile, oricând pot să fac infarct. Ştii, zic eu că încă mai am vise cum ar fi să mor de cancer de la sex oral ori infarct de la prea mult sex, dar, dacă mai pot să amân un pic, e mai bine aşa. Sincer, mie îmi trebuie una bolnavă, ameţită şi leşinată ca mine.

Thalia se dă jos desculţă, fără papucei, îşi trage chiloţii şi sandalele după paravan, apoi vine şi se aşază în faţa mea, pe scaunul pacientului. Norul ce trece acum pe cer pentru o clipă mă întunecă şi pe mine la faţă. Cu faţa înnegurată, îi spun cu voce uşor tremurătoare, pe care încerc’s-o reglez ca să sune mai tare şi mai ferm:

— Thalia, eu, spre marea mea prostie, spun ce gândesc (dublă prostie: după ce că gândesc, mai şi spun).

Nu mă pot învăţa minte. Scuză-mă că te întreb, de ce nu ai depus mărturie împotriva lui Apollo? Dio (Dionysos) şi-a făcut curaj şi a depus.

— Am cântat în orchestră la festival, alături de tine şi de Dio (Dionysos), la interpretarea simfoniei dedicate lui Marsias. Şi am coordonat festivalul „AER”. Şi televiziunea „AER”. Hai, dacă mai refuzat cu sex party-urile, sper că nu te sustragi să participi la un talk show la televiziunea „AER”, eventual la unul mai deocheat, de noapte, la Dio (Dionysos) şi Silen.

— Cine ştie? Sunt obişnuit să fiu dat în spectacol şi să mă dau în spectacol. De ce nu?

Următoarea pacientă e Atena: îşi face apariţia îmbrăcată cu un tricou alb (ca mine… şi ca Ile mai nou), blugi rupţi şi tociţi şi adidaşi (tot ca mine… şi ca Ile mai nou), cu părul negru, lung, des, prins în coadă, buzele strânse, o figură serioasă (mai aproape de moaca de Harry Potter) şi ochii albaştri limpezi, strălucitori, sfredelindu-ne pe Thalia şi pe mine. O salut emoţionat, bălmăjind ceva neînţeles şi o strâng în braţe disperat, titanic, să o fac praf… praf de stele şi să zburăm. Bine că ne storcim aşa, şi nu cum a procedat ea cu Ile pe Elbrus când o transformase în omiduţă.

De data asta, bizar, nu mă jenez, cu ea am o anumită intimitate (în ciuda problemelor dintre noi şi a celor din societate), suntem prieteni din copilărie. Dacă e ceva după care să fiu nostalgic de atunci, e chiar prietenia şi iubirea noastră, nu sunt nostalgic după vreun nenea Cronos, Ştii Tu Cine… Zeus, Madame Hera sau Hermes. Dacă aş fi, să-mi daţi o pungă de gheaţă în cap pentru campania *ice bucket* în sprijinul bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică să mă trezesc, apoi mă leg singur şi-mi mănânc şi ce nu am. În plus, Atena m-a văzut şi ea în cele mai dezagreabile şi penibile ipostaze în Tartar sau pe Elbrus, atunci de ce să mă mai sfiesc acum?

În timp ce se dezbracă după paravan (ah, sunt recunoscător că acum mai dezbrac şi eu zeiţele, le las în curul gol şi le jupoi, chit că nu cât ar trebui), dă jos chiloţii

şi blugii, scoate adidaşii, pune papuceii şi se urcă apoi pe masa ginecologică, îi admir fundul tare şi apetisant şi sânii mici şi obraznici de virgină (o, Doamne, e încă virigină, a depus jurământ de castitate când am refuzat să mă însor cu ea şi am preferat-o pe Hesi (Hesione), mama lui Deu (Deucalion). O trec în catalogul pacientelor şi mă uit pe fişele ei. Ea are infecţie urinară produsă de stafilococul S. Saprophyticus. Avea pişcături şi arsuri în timpul urinării, urina în cantităţi reduse la fiecare micţiune, avea senzaţia continuă de nevoie de urinare, simţea durere în abdomenul inferior, avea senzaţia de vezică urinară plină, chiar şi după micţiune şi urina urât mirositoare, tulbure, închisă la culoare. I-am analizat urina (urocultură şi sumar urină) şi i-a ieşit pozitiv.

— Vezi că ai infecţie urinară, îi zic, zâmbind dulce, nu e nimic grav, îţi dau să iei un antibiotic cu spectru larg, Norfloxacin, timp de o săptămână. După tratament, vii să-şi mai examinez o dată urina. Şi acum o întrebare incomodă… a, ba nu, indiscretă, ştii că eu sunt expert la ambele: ai folosit vibratorul în forma penisului meu, confecţionat de Hefaistos (la sugestia şi comanda mea, ah, bine că face acum jucării sexuale şi nu instrumente de tortură) şi primit cadou de la mine de Crăciun, acum un an şi ceva? Şi, dacă da, cu ce rezultate?

— Cum? Nu m-ai monitorizat pe i-Phone cu ajutorul aplicaţiei tale? Nu pot să cred că ai fost atât de indiferent în ce priveşte siguranţa mea, dacă plăcerea mea te lasă nepăsător. Bună şi monitorizarea la ceva în acest caz! Vezi că şi eu te urmăresc pe tine şi tot ce mişcă în Olimp.

— Văd că am ajuns şi eu Big Brother, săracul de mine. Să ştii că sunt singurele momente când îmi place să fiu Big Brother. Mă excit chiar.

După control, Atena coboară de pe masa gineologică, îşi pune papuceii, îşi trage chiloţii, blugii şi adidaşii şi vine pe scaunul pacientei. Chipul ei nu mai e atât de sever şi de serios, ochii săi albaştri scânteietori nu mă mai sfredelesc ca razele laser. Trăsăturile ei’s-au înmuiat, iar ochii i-au devenit două flori mari de cactus de pe Gliese, de un

albastru luminos, ireal, ca ochii extratereştrilor rebeli din „Dune”. Toate astea mă înduioşează şi pe mine, făcându-mi să transpire palmele pe reţetă, obrajii să-mi ardă şi ochii să mi se umezească.

— Nu eşti uneori nostalgic după copilăria şi adolescenţa noastră? întreabă ea cu vocea caldă, întretăiată şi chipul îmblânzit.

— Ştii, Atena, nu atât după copilăria şi adolescenţa noastră (că era nenea Cronos, apoi a venit ştii Tu Cine… Zeus), cât după prietenia şi iubirea noastră dulci-inocente de atunci.

— Da, e valabil şi pentru mine. Şi nu te mai întreb de ce m-ai respins şi ai ales-o pe Hesione, apoi pe Ileana, de ce ai reacţionat aşa cu Cronos, apoi cu tati, apoi ai adus animalele astea la putere, pe centaurul Chiron şi inorogul Bebe. Nu vreau să mai răsucesc pironul în rană. Faptul e consumat. Vreau să păstrăm şi amintiri frumoase cum ar fi prietenia şi iubirea noastră. Şi să ne bucurăm de renaşterea (nu resuscitarea) ei. E valabilă renaşterea prieteniei noastre (cum zici tu), nu doar resuscitarea, nu-i aşa, Prometeu?

— Sper că da, draga mea. Da, am fost îndrăgostit de tine, nu de ticăloşii ăştia. Şi am şi colaborat bine împreună, începând cu crearea oamenilor. Iar eu mă simţeam atunci, când eram copii şi adolescenţi, pe la 280 de ani, în putere, dar nu la putere. Abia acum, când e libertate şi e democraţie, mă simt mai liber, mai la putere, chiar dacă nu în putere. Şi sunt recunoscător pentru asta. Recunoscător şi că în-ai blestemat şi m-ai făcut pisică de Cheshire să merg în Ţara Minunilor, de când voiam asta! Uite, torc de plăcere.

Îi dau reţeta torcând ca o autentică pisicuţă de Cheshire ce sunt, o sărut pe obrazul trandafiriu, de porţelan şi o strâng titanic în braţe, să o zdrobesc, apoi Atena iese din cabinet. Mă pregătesc pentru ultima pacientă, programată la 11.40: tocmai Ile. Ea a avut

HPV (un genotip cancerigen pentru col, 16), rană pe col şi a apelat la rezecţia rănii de pe col (acum mai mult de

15 ani). Testul HPV de anul acesta i-a ieşit negativ.

Acum Ile face controlul anual: teste de sânge şi urină (urocultură şi sumar urină), secreţii vaginale (pentru a depista dacă bacteriile aerobe le depăşesc pe cele anaerobe şi produc vaginită, precum şi a descoperi diverse bacterii şi ciuperci nocive), citologie (Babeş Papanicolau) (pentru detectarea unui potenţial cancer de col), colposcopie (pentru examinarea vulvei, vaginului şi colului, evidenţierea leziunilor pe col sau în vagin, pentru a urmări zonele cu probleme care au apărut la o colposcopie anterioară, atunci când colul prezintă risc de HPV şi când Papanicolau are valori anormale), ecografie transvaginală (examinarea uterului, colului, ovarelor şi a vaginului pentru a vedea posibile chisturi, a evalua fibroamele uterine şi a detecta afecţiuni ale endometrului – e esenţială pentru depistarea cancerului ovarian, de col şi de endometru), ecografie mamară bilaterală (pentru observarea afecţiunilor sânilor, cancer îndeosebi).

Ile şi-a făcut deja testul HPV, testele de sânge, urină, secreţii vaginale, citologie, colposcopie şi văd că i-au ieşit bine, slavă Domnului. I-au rămas ecografia transvaginală şi cea mamară bilaterală. Insist să le facă pe toate din raţiuni de prevenţie şi siguranţă. Din păcate, acum sunt foarte obosit, ameţit, văd negru în faţa ochilor, totul se învârteşte cu mine, abia răsuflu, horcăind şi tuşind, îmi trosnesc toate oasele, mă dor spatele şi genunchii anchilozaţi, iar mâna stângă (cu care consult) mi-a înţepenit aproape complet. Bine că mai e un pic şi termin programul. Parcă fiecare secundă durează un milion de ani. Deodată, un gând mă înfioară şi mă trezeşte un pic: oare cum o fi privit-o Atena pe Ile când’s-au intersectat pe culoar? i-o fi aruncat lasere din ochii de foc îngheţat, o fi mângâiat-o cu privirea ochilor săi ca nişte flori de cactus de pe Gliese de un albastru luminos, ireal, ca ochii extratereştrilor rebeli din „Dune” sau a trecut, pur şi simplu, aparent indiferentă, fără să o privească, salutând-o scurt? Iar Ile cum o fi reacţionat?

De fapt, nu sunt sigur că vreau să ştiu (nici nu ştiu dacă să mă uit pe înregistrarea de pe i-Phone cu ele două,

că le monitorizez pe ambele, din raţiuni de siguranţă). Acum intră Ile, îmbrăcată şi ea cu tricou alb, blugi tociţi şi rupţi şi adidaşi, exact ca mine (şi Atena). Părul lung, drept, mătăsos, brunet cu şuviţe aurii şi câteva albe e prins într-un elastic la spate. Are o faţă odihnită ea, fără cearcăne, cu obrajii aprinşi şi ochi negri, strălucitori şi vii, nu ca mine, deşi ştiu că nu se simte nici ea fresh, ci epuizată (*natural born*, născuţi epuizaţi, trăiască epuizarea în care ne-am născut, trăiască epuizarea că tare ne-a durut!). Nici nu ştiu ce să mai zic, am luat supradoză de pizda ei, dar asta nu regret deloc: mai bine supradoză de pizda ei (şi de altele la consultaţii) decât niciuna pe Elbrus. Şi pe ea cred că o excită chiar consultaţia şi mica gelozie faţă de paciente şi de unele în particular cum ar fi Atena sau Thalia, chiar dacă ea îşi controlează manifestările, că nu e zeiţă (din acest punct de vedere, eu sunt mai calm, e ceva mai curând de natură profesională).

Cum Ile rămâne ezitantă la uşă, vin să o întâmpin şi să o iau. Deşi ne-am sărutat şi îmbrăţişat şi de dimineaţă, o facem şi acum: un sărut gay salvator, unul de eschimos, unul de vampir şi o îmbrăţişare titanică – să ne zdrobim şi să fim praf de stele. Mereu dau rezultate aceste noi bune obiceiuri ale mele: în sfârşit, Ile zâmbeşte tandru şi pare încurajată. Merge încet către paravan, privind cu sfială în jur, îl dărâmă (fie de emoţie, fie din cauza bolii Huntington), odată cu scaunul pe care trebuie să se schimbe. Se urcă apoi pe masă cu blugii şi adidaşii, zgâlţâind puternic masa, pe punctul să o facă să se prăvălească. Îi reamintesc să-şi dea jos blugii, chiloţii şi să-şi pună papuceii de unică folosinţă, apoi să se urce pe masă. Cum nu se descurcă, o ajut eu. Când e sus pe masă, o trec în catalog, mă mai uit repede pe fişele ei şi pe laptop, apoi îi zic zâmbind cald şi făcându-şi cu ochiul stâng:

— Testul HPV, testele de sânge, urină, secreţii vaginale, citologie, colposcopie au ieşit bine. Facem ecografia transvaginală acum şi-ţi dau rezultatele imediat.

Aşadar încep ecografia:

— Vai de mine!

— Ce e, Promy?

— O să mori, spun pe un ton cald şi vesel, convins că ştie de glumă.

— Cum adică o să mor? îngaimă ea, albindu-se la faţă şi scurgându-se ca o secreţie de candidoză pe masa ginecologică.

— Da, o să mori, ai cancer.

— O, Doamne, Promy!

— Oricum mori. N-ai mai murit deja de miliarde de ori cu mine şi apoi cu alţii şi apoi tu separat? N-ai o boală incurabilă, Huntington?

— Ba da, dar de fiecare dată mi se pare extrem de real (şi e) şi, sincer, nu vreau. Chiar dacă mi se întâmplă să vreau să mor sau să nu mai vreau nimic. De fiecare dată când sunt pe punctul să mor sau am impresia că mor, simt că mor şi nu vreau să mor, vreau să trăiesc cu disperare.

— Nu voiai să faci cancer de la prea mult sex oral ca mine?

— Nu, Promy, şi nici tu nu vreau să faci.

— Uite ce e, stai liniştită, am glumit. Ecografia ţi-a ieşit bine.

Trecem la cea mamară bilaterală.

O ajut să se dea jos de pe masa ginecologică, să-şi pună chiloţii şi blugii şi adidaşii, apoi vin să-i fac inspecţia mamară şi ecografia mamară bilaterală. O conving că au ieşit bine, sărutând-o, îmbrăţişând-o şi jurând pe ce am mai sfânt: Maretti, i-Phone, focul sacru, democraţie şi constituţie. O teleportez pe ea acasă şi pe mine la palat. Poate acum o să-mi trag sufletul, la şedinţă, unde de regulă Her mă bârfeşte la budă, Bebe lansează vânturi cu arome de parfumuri franţuzeşti (Şi de la Armani), Chiron se uită la o telenovelă, eu confecţionez fustiţe de balerine din pungi de Maretti, Hefaistos face balerinele, iar Atena le transformă în păianjeni ca pe Arahneea şi omiduţe ca pe Ile.

14. În caz de sirene afone la şedinţă la palat (în ciuda sângelui băut de la refugiaţi), bune şi dopurile

antifonice la ceva!

Nici nu ştiţi ce fericit sunt să merg la o şedinţă unde Her mă bârfeşte la budă, Bebe lansează vânturi cu arome de parfumuri franţuzeşti (Şi de la Armani), Chiron se uită la o telenovelă locală („Inimă de centaur”), eu confecţionez fustiţe de balerine din pungi de Maretti, Hefaistos face balerinele, iar Atena le transformă în păianjeni ca pe Arahneea şi omiduţe ca pe Ile. De ce mă bucur să mă plictisesc aşa, împreună cu ei? Simplu, plâng de fericire când îi văd pe ei şi nu pe ticăloşii de ştii Tu Cine… Zeus, Madame Hera şi Hermes, cărora le auzeam comentariile batjocoritoare şi râsul sfidător, le contemplam statuile, şi le zăream măreţele realizări precum execuţia mea de pe Elbrus, Cutia Pandorei sau potopul expuse în tablouri, pe pereţi. De multe ori, când eram la palat cu ei, cu toate că încercam, disperat, să-mi găsesc refugiu în muncă, preferam să fiu pe Elbrus în dulcele meu exil de zi cu zi, în lanţuri, cu piroane şi ficatul sfârtecat de vultur decât să mai rămân în compania lor.

Aşadar, acum mă teleportez la palat şi intru în sala tronului unde îi găsesc pe toţi aşa cum mă aşteptam, foarte ocupaţi. Eu mi-am păstrat la palat ţinuta zilnică, devenită un fel de brand al meu (preluat, văd şi de alţii ca Ile sau Atena): blugi tociţi şi rupţi, tricou alb şi adidaşi Nike (nici nu sunt încă obişnuit să stau îmbrăcat, nici la propriu, nici la figurat, am fost şi am rămas dottore el-Gol, maestrul transparenţei, gol, străveziu de vezi prin mine, din care curg toate în public, *panta rhei*, până nu mai are ce).

De la revoluţie, tablourile cu măreţele realizări şi statuile glorioşilor conducători lipsesc, chiar eu le-am distrus şi nu-mi pare rău. *Je ne regrette rien.* Altminteri, eu nu distrug opere de artă (nici statuile zeilor din temple sau muzee). Astfel, interiorul a ajuns alb, destul de auster, fără statui şi tablouri: singurul obiect bogat ornamentat a rămas masa din centru – masivă, în formă de scoică din marmură de Paros, cu piciorul aurit, sculptat în stil rococo cu basoreliefuri reprezentând fauni, nimfe şi centauri.

Pe ea se află două amfore rubinii, decorate cu fauni,

nimfe şi centauri, pline cu apă plată şi un serviciu de porţelan alb cu motive florale cu cafea Lavazza fierbinte, cu o amforă argintie cu lapte bio, slab (1, 5%), alături (de la fermele de produse ecologice ale lui Her (Heracle). Deşi Her (Heracle), adeptul alimentaţiei sănătoase, s-a opus vehement (căci olimpienii au glicemia şi colesterolul nemăsurabile), pe masă se găseşte şi un recipient de cristal roz, în formă de inimioară, plin cu ambrozie (o substanţă de zece ori mai dulce ca mierea), pe care olimpienii o consumă la cafea sau separat. Spre deosebire de perioada măreţilor şi glorioşilor conducători, de pe masă lipsesc amforele cu vin de la Dio (Dionysos) sau Chiron, votca şi whisky-ul, dar acesta nu e un motiv să fiu nostalgic, cu atât mai mult că trebuie să ţin regim.

De-a lungul pereţilor se află canapele mari de piele de culoarea cafelei cu lapte. În locul tronului masiv, imperial, din aur, strălucitor şi incomod al lui ştii Tu Cine… Zeus de pe Mytikas (pe care-l-am profanat împreună cu Ile când ne-am jucat de-a „Bill şi Monica în Biroul Oral” şi când în-am simţit, în sfârşit, fericit, eliberat şi, dacă nu în putere, măcar la putere, ce pula mea), acum se află câteva perne moi şi pufoase, purpurii pe care stă înţeleptul Chiron centaurul, noul lider liber ales. Lângă el, în stânga, se găsesc pernele albe ale lui Bebe inorogul care fac contrast între zăpada lor catifelată şi negrul de abanos al inorogului când e aşezat.

Dar acum, în ciuda faptului că e şi el cardiac, a făcut transplant de inimă în 2015 (cu inima creată de mine la laborator) şi n-are voie să se obosească, Bebe unicornul patinează pe gresia lucioasă, lansând vânturi cu arome de parfumuri franţuzeşti, şi de la Armani. Mai mult, veghează nonstop Olimpul ca un Sfinx, NATO sau FMI, de Mare Blond ce e, bestia asta a noastră mare, neagră şi cu coarne… a, pardon, corn. Nu mai zic de înţeleptul Chiron… atât de înţelept încât a devenit lider şi nu şi-a mai luat o vacanţă de 5 ani, neglijându-l puternic pe prietenul său, Melos. Eu unul am învăţat de la Ile teorema ei potrivit căreia duminica e zi sfântă şi mai trebuie să iei şi o pauză.

Dar ia încercaţi să luaţi o pauză pe Elbrus sau în Tartar, inclusiv în cele de la birou.

Când intru, la 12.05 minute, înainte să mă aşez pe canapea şi să încep să confecţionez fustiţe de balerine din pungi de Maretti (până la 12.30 când mă uit cu Mene (Meneceu), Bebe, Hefaistos şi Atena pe rapoartele de monitorizare), îi salut pe toţi cu ultimele cuvinte din limba dacă („Barzăcopilviezure”) şi le dau un sărut gay salvator pe guriţă, lui Chiron, Bebe, Hefaistos şi Atenei (cei din urmă deveniţi pentru o anumită parte a presei bulangii nenorociţi şi pupincuriştii mei şi ai animalelor mele naziste de când colaborează cu noul regim democratic). Nu-l găsesc deocamdată pe Her (Heracle), iniţiatorul acestui sărut, căci acesta se află la budă şi mă bârfeşte. El e cel căruia i-aş băga şi limba în gură, dar tocmai el lipseşte.

Bebe şi Chiron mă salută cu entuziasm şi răspund pasional sărutului meu gay salvator (de fapt, destul de apatici, fără să se întrerupă din ce făceau). Remarc destul de abătut că nu mai reuşesc să-i atrag cu sărutul meu gay salvator preluat de la Her (Heracle), dar nici nu renunţ la el, e brandul echipei. Şi sărut atât de bine! Nu ştiu ce să mai inventez ca să-i tentez. Total transpus în telenovelă, Chiron mă sărută scurt şi se scarpină în barba lui mare, albă şi pufoasă de Moş Crăciun (da, seamănă cu Moşul atât la figură, cât şi la dimensiuni), ţintind ecranul televizorului în transă, cu ochii săi mari, căprui închis, blânzi şi calzi straniu iluminaţi pe faţa rumenă cu obraji bucălaţi. Bebe, unicornul mare, negru, cu ochii strălucitori de parcă plutesc în lacrimi, de culoarea cafelei cu lapte, mă sărută patinând şi aruncând un nou vânt cu parfum Şi de la Armani şi mă întâmpină cu vorba sa, preluată şi de robotzi şi de noi, „Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază” (lucru spus când n-ai nimic de spus).

Când vine vorba de Atena şi Hefaistos, încă mă intimidez când îi sărut gay salvator pe cei doi, pe fosta mea prietenă din adolescenţă şi fostul meu călău-nepot, discipol şi prieten (mă tem, tremur, mă înroşesc şi mă ia cu leşin în

ambele cazuri, chiar dacă mă forţez să par relaxat şi mă limitez la un sărut scurt, fără să introduc limba). Şi cu Atena mai am totuşi o anumită intimitate care a dispărut în cazul lui Hefaistos şi, totodată, faţă de ea încă mai am o atracţie (cum are şi ea faţă de mine).

După ce-i sărut gay salvator pe cei doi, mă trântesc epuizat pe canapea, pe colţul din stânga, lângă Atena, lăsând-o pe ea la mijloc, între mine şi Hefaistos. Ea şi-a păstrat ţinuta sport de la cabinet, aceeaşi cu a mea, iar Hefaistos poartă un tricou albastru azuriu, blugi negri şi adidaşi. Mă face şi acum să tresar, când îi văd aspectul masiv, ceafa groasă, faţa lată, transpirată, mereu pătată parcă de unsoare, mâinile uriaşe păroase şi rânjetul care-i deformează chipul, de parcă e pe punctul să mă execute iar. Dar de ce îmi fac griji? Mai bine mă apuc să confecţionez fustiţe de balerine din pungi de Maretti pe care le dau lui Hefaistos să le pună pe balerinele create de el, iar Atena le transformă apoi în omiduţe ca pe Ile ori arahnide ca pe Arahneea.

* * *

Fac acest lucru până la 12 şi un sfert când aparenta noastră linişte e întreruptă de un foşnet ameninţător de aripi. Să fie bestia de vultur iar, înfruptându-se fatal, la nesfârşit din ficatul meu? Mă scurg de pe canapea galben-verzui ca o secreţie de Trichomonas. Totul se învârteşte cu mine, mi se taie picioarele şi respiraţia, mă ia cu leşin şi îmi vine să vomit. Nu, din fericire, nu e bestia de vultur, nici stăpânii săi (bestii mult mai mari), ci doar o delegaţie a sirenelor. Am senzaţia că murmură în continuu (nu ştiu ce bârfesc acolo) şi foşnesc permanent din aripi (da, sirenele noastre olimpiene au aripi, nu coadă de peşte şi se hrănesc şi ele cumva vampiric cu sângele marinarilor ademeniţi sub ape).

Sunt îmbrăcate toate cu rochii lungi, albe, de voal, strânse până la genunchi, apoi evazate, cu trenă, ca de mirese. Au părul lung, ondulat, în nuanţele curcubeului, feţele cu irizări de sidef ca scoicile şi ochii albaştri. Una singură are părul verde ca muşchiul, lung până în pământ

şi ochii verzi şi languroşi. Acum ochii ei verzi au devenit roşii ca jarul şi aruncă scântei. Aceasta e şefa lor, Melis şi purtătoarea lor de cuvânt. Ajunsă în sala tronului, lângă Chiron, Melis aruncă o privire dispreţuitoare, se strâmbă, ia telecomanda, închide telenovela şi-l zgâlţâie tare pe Chiron (nu era nevoie; odată televizorul oprit, Chiron's-ar fi trezit la sunetul scârţâitor-pârţâitor al vocii lui Melis):

— Am venit să cerem să participe la toate festivalurile muzicale (inclusiv „AER") doar sirenele şi în niciun caz vreun vampir ca Prometeu şi cei din echipa lui, poate şi Dionysos că's-a molipsit de la ei, zice Melis fără vreo introducere sau salut.

— Eu recunosc că sunt vampir, tata lui Dracula şi al lui Soros, dar nu sunt de acord cu această propunere, intervin, fără să fiu sigur că e oportun sau nu, dar fără să mă pot abţine. Din câte ştiu eu, festivalul e deschis tuturor… tuturor celor competenţi, care trec de preselecţia juriului Thaliei şi a celor din echipa ei.

— Vezi, Prometeu, că-ţi bem sângele, mă ameninţă Melis.

— Dacă mai găsiţi vreun strop, n-aveţi decât. Eu sunt un vampir fără sânge. Nu mai găsesc nici să recoltez pentru analize. Pe jumate l-am vărsat, iar cu restul am scris şi am compus.

— Lasă vrăjeala, că la mine nu ţine. Mi-e şi teamă să-ţi bem sângele, să nu ne intoxicăm cumva (fizic şi psihic). Oricum, trebuie să precizez, să nu fie vreo îndoială: noi doi nu avem nimic în comun, Prometeu, chiar dacă bem sânge amândoi. Noi bem sângele celor scufundaţi doar pentru menţinerea vocii, punctează Melis. Altfel ne pierdem vocea.

— Păi, spre deosebire de mine, ar trebui atunci să fiţi foarte în formă. Nu's-au scufundat atâţia refugiaţi? Din păcate, cu miile în fiecare an? În ce mă priveşte, eu nu prea mai am sânge în mine nici de scris, nici de compus, nici de vărsat. Şi eu îmi folosesc colţii de vampir nu ca să sug sânge, ci ca să sug prostia şi răutatea şi să le scuip apoi afară din noi.

Cum Melis nu e convinsă, îi sugerez lui Chiron să-l chemăm pe Dio (Dionysos) ca să spună şi el ce crede. Din nefericire, Dio nu poate fi uşor consultat, doarme până seara târziu. Îl aducem însă de pe stradă, unde zăcea mangă într-un şanţ (ce-l invidiez!), îmbrăcat în tricoul lui kaki pătat de vin şi de borâtură şi blugii rupţi şi soioşi, cu părul lung, ondulat, şaten cu reflexii aurii în dezordine, ochii albaştri injectaţi şi înceţoşaţi şi nasul roşu şi umflat. Îi dăm o pungă de gheaţă în cap pentru campania *ice bucket* de conştientizare a sclerozei laterale amiotrofice. Apoi îl întrebăm de participarea la festival. Dio e la început confuz, aşa că îl mai întrebăm o dată:

— Maestre, eşti de acord ca la festivalurile muzicale din Olimp să cânte numai sirenele?

— Să cânte numai m-m-mi-mi-renele, p-p-pi-pi-re-ne-le, piranha? Nu, dom'ne piranha ăştia n-au talent nici să interpreteze o odă de-a lui Apollo de la festivalul „Lumina lui Apollo". Ştiu doar să te jupoaie şi să te înfulece, aşa cum proceda şi regretatul Apollo cu muzele lui a, cu o parte din muzele lui, scuze, Thalia, nu mă refer la tine.

Bună idee! S-o chemăm pe Thalia să vedem de partea cui este în prezent. Oricum, ea e coordonatoarea festivalului „AER". De fapt, ea ar trebui să decidă, este responsabilitatea ei. Apare în aceeaşi ţinută sexi de seară (pe care o purta şi de dimineaţă), rochiţa arginie mulată şi sandalele cu toc cui, puţin trasă la faţă de atâtea chefuri şi activităţi (nu, de data asta, a trebuit să se abţină de la sex party-un că avea trichomoniază, cred că de-asta e aşa de palidă, fără sex i-e şi mai greu), cu ochii albaştri puţin înroşiţi şi tulburi şi bretonul negru, lung, filat, asimetric, îndreptat cu placa (cum mă coafam eu obsesiv înainte… când apucam). Îi suflu chiar eu bretonul, iar ea face o uşoară şi graţioasă plecăciune, zâmbeşte şi spune cu o voce caldă, tare şi fermă:

— Bine v-am găsit. Dragii mei, cred că eu am ultimul cuvânt. Eu sunt coordonatoarea festivalului „AER". La festival participă numai cine trece de mine. Mai exact, de preselecţia făcută de mine şi de echipa mea.

Când aud cuvintele Thaliei, sirenele foşnesc şi mai puternic din aripi, murmură şi mai intens şi aruncă fulgeraşe din priviri cum azvârlea pe vremuri ştii Tu Cine… Zeus din sceptru chiar de aici, din sala tronului de pe Mytikas:

— Vedeţi, dragile mele sirene, cum vorbeşte câinele ăsta de trădător, viermele de puşcăriaş, şarpele de intelectual, porcul de violator, şobolanul ăsta împuţit de terorist, golanul, ciumpalacul, animalul nazist de Prometeu! urlă Melis Aşa ne trebuie dacă am venit să cerem aprobare unor bestii de animale imbecile şi ticăloase ca el, Chiron şi Bebe. Şi-apoi unor zdrenţe şi gunoaie de alcoolişti şi drogaţi rataţi care au făcut pact cu diavolul… diavolul de Prometeu precum Thalia sau Dionysos. Haideţi să le arătăm un cântec de-al nostru şi-apoi îi lăsăm în plata Domnului că nu-i duce capul mai mult pe brutele astea needucate. Ia ascultaţi la noi, măi animalelor naziste, chit că nu veţi pricepe în veci arta noastră elevată!

Înainte să apucăm să ne dezmeticim, sirenele încep „Stinge lumina”: „Stinge lumina, arată-mi calea, / Pune mâna pe mine, simte chemarea / Inimii mele, inimii mele / Ştiu că îţi face plăcere”. Surprinzător, în ciuda sângelui băut de la miile de refugiaţi scufundaţi, cântă mai prost ca Apollo „Stinge lumina”. Cum nu mai putem suporta, ne punem dopuri în urechi ca marinarii lui Ulise. Tot auzim în surdină, dar măcar e ceva mai încet acum. Bune şi dopurile antifonice la ceva!

* * *

Cum nu avem dopuri antifonice şi pentru bodyguarzii centauri şi amazoane, aceştia nu rezistă mult şi scot afară sirenele în şuturi. Şi atunci constat că’s-a făcut deja 12.45, ar fi trebuit să ne uităm pe raportul de monitorizare (raport generat automat pe i-Phone cu ajutorul aplicaţiilor noastre speciale create de mine, Atena şi Hefaistos) de la 12.30 la 13.30. Pe acesta n-ar trebui să-l ignorăm. O singură neglijenţă poate fi fatală. Şi mai târziu e prea târziu, cum am zis mereu.

Aşadar, mă apuc de raportul de monitorizare împreună cu Atena, Hefaistos, Mene şi Bebe. Mene a venit punctual, la 12.25 (bine că nu l-a răpit nimeni pe drum să-l ducă în Tartar, că altfel întârzia iar de se stricau nu doar cafeaua şi laptele, ci şi ambrozia şi uitam cu toţii de el, inclusiv el!), îmbrăcat casual, cu un tricou cărămiziu şi blugi albaştri în degradé. Suntem amândoi bolnavi şi slăbiţi, chiar dacă avem acum dublu ca număr de kilograme faţă de Elbrus sau Tartar (Mene are 60 de kile, eu – 67).

Mene e şi el o legumă putrezită, zdrobită nu doar de închisori de exterminare ca Tartarul (unde a stat din copilărie până la revoluţia noastră democratică), ci şi de cancerul de colon (a fost descoperit în stadiul III (metastazat la ganglionii limfatici) la sfârşitul lui 2015, operat în februarie 2016 şi face citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura). E aproape scheletic (la cei doi metri ai lui – ca mine), cu un aspect emaciat, cu faţa măslinie trasă, oasele ieşindu-i prin pometii obrajilor, ochii căprui duşi în fundul capului, părul roşcat căzut din cauza chemoterapiei. Ne încăpăţânăm totuşi să ducem mai departe focul sacru (o simplă scânteie contează) şi ne autodeclarăm boşorogi terminaţi şi striviţi, dar nu învinşi.

În ce-l priveşte pe Hefaistos, fostul călău al regimului şi al meu, nepot, discipol şi prieten, ce să zic, deşi colaborăm din nou la rapoartele de monitorizare şi a construit memorialul holocaustului, tot mă face să tresar, să-mi vină să vomit, să mă ia cu leşin şi să mi se oprească inima pentru o clipă, gândindu-mă că-mi pune lanţurile la mâini şi la picioare şi că-mi înfige din nou pironul în piept. Tot nu pot trece peste ce’s-a întâmplat ca să fim prietenii de odinioară, cu toate că ţin la el şi ştiu că a ars în focul Gheenei de vinovăţie din prima clipă, de la prima mea execuţie, iar eu l-am iertat încă de atunci.

Deşi are aceeaşi înălţime ca mine şi ca Mene (2 metri), mă sperie cu imaginea lui de uriaş (comparativ cu mine şi cu Mene care suntem storşi de chinuri şi de boli şi

slăbiţi, chit că nu mai avem 30 de kile ca în Tartar sau pe Elbrus, ci dublu), chipul său mereu transpirat (dat parcă mereu cu unsoare), ceafa lată, mâinile puternice, păroase şi groase care mă pot strivi ca pe o musculiţă, rânjetul său strâmb, care-i deformează faţa şi şchiopătatul său permanent (pentru care trebuie să le mulţumească părinţilor săi dragi, Madame Hera şi ştii Tu Cine… Zeus care-l-au aruncat amândoi în prăpastie pe vremea când era doar un bebeluş pentru că… era prea urât… să-l consume direct ca pe mine). Mă înduioşează însă ochii lui mari, cafenii, luminoşi, catifelaţi de copil sau de Bambi.

Când facem monitorizarea, uneori sunt distras (pentru o clipă, îmi revin repede) de chipul alb de porţelan al Atenei, de obrajii trandafirii, părul ei des şi lucios, de abanos (chiar dacă e prins în coadă) şi ochii ei albaştri, limpezi şi strălucitori, umbriţi de gene lungi, arcuite. Îi ating mâna albă, diafană, cu degete lungi fără să vreau când ne uităm pe i-Phone la proiecţiile 7D generate de rapoartele de monitorizare (imagini tridimensionale, pe care le şi auzi, miroşi, guşti şi atingi, dacă vrei). Ea îmi suflă bretonul lung până la bărbie, alb-negru şi creţ. Mă înroşesc şi mi-l trag, automat, la loc. Dar, creţ cum e, mi se ridică oricum şi, de fapt, nu mai vreau să mă ascund, nu am de ce. Nu am făcut nimic rău. Sau am făcut deja, doar cu un gând şi merit să fiu înlănţuit pe Elbrus iar? Aşa îţi trebuie, porcule! Târăşte-te în genunchi şi cerşeşte îndurare! Şi eşti de vină şi tu, tati, că nu m-ai mâncat tu primul când eram mic, aşa cum a procedat nenea Cronos cu copiii săi, să-mi scoţi gărgăunii din cap. Acum e prea târziu. Dar ce am? O iau de la capăt cu (auto) acuzaţiile? N-au fost suficiente condamnări absurde?

* * *

Înainte să apuc să mă dezbrac singur, să mă leg şi să-mi mănânc şi ce nu am, vine cineva la mine să-mi distragă atenţia de la asta şi să-mi ridice moralul, mai exact să-mi dea un sărut gay salvator şi o îmbrăţişare titanică, disperată, ca pentru ultima oară, să ne facem amândoi praf… praf de stele şi să zburăm. Este ora

13.45. În sfârşit, Her (Heracle), frumuşica blondă de la Chippendales (cu asta a fost confundat în Vamă, dar el nu’s-a supărat, ci a dat autografe ore la rând, cu răbdare, tuturor celor care i-au cerut), a ieşit de la budă unde (mă) bârfea intensiv. Ce mă bucur! Voi afla noutăţi şi, în sfârşit, am parte de un sărut gay salvator pasional: el îmi bagă limba adânc în gură, iar limbile noastre se încolăcesc, răsucindu-se ca şerpi de foc. Nu se poate abţine şi-mi pune apoi mâna pe fund, mângâindu-l uşor. Îi răspund cu o mângâiere şi eu în acelaşi loc (are un fund foarte tare, musculos şi apetisant).

Îmbrăcat cu un tricou roz pal prin care i se zăresc pectoralii bineconturaţi şi blugi albaştri, tociţi şi rupţi, cu părul blond, lung, uşor ondulat revărsându-se pe umeri, privindu-mă cu ochi albaştri limpezi şi scânteietori pe faţa rumenă, strălucind de sănătate, Her se opreşte din sărut şi mângâierile noastre şi zice cu o voce ghiduşă, chicotind:

— Am o noutate. Apollo a început şi el greva foamei la închisoare din cauza regimului bio de la închisoare. Ce idee bună am avut cu mâncarea bio pentru olimpienii aflaţi la închisoare! Asta da pedeapsă pentru ei!

— Da, mă, văd că nu se pot obişnui. Au rămas setaţi pe ambrozie şi nectar, după ce că glicemia şi colesterolul lor sunt necuantificabile, cum e şi cazul meu, de altfel. Bună idee ai avut cu regimul bio la închisoare. Şi să aprovizionezi de la fermele tale cu produse ecologice. Inspirată iniţiativă!

Râzând, Her îmi suflă bretonul alb-negru, creţ, lung până la bărbie, se joacă un pic cu el, apoi spune:

— Ce e, mă, te zgârceşti să vii la mine la beauty-salon să te tundă cineva profi, să te vopsească şi să te coafeze?

— Nu, mă, dar sper că-mi faci tu o ofertă specială, un discount de 99%. Şi, ca răsplată, poţi să vii şi tu la mine la cabinet, la ginecolog, nu eşti tu blonda de la Chippendales?

15. După noi, potopul de memorii, melodii, iubire şi... Chanel no. 5, cea mai tare armă chimică din UE

Înainte să apuc să-mi programez vizita la beauty-salonul lui Her şi să o programez şi pe frumuşica de la Chippendales la mine, la cabinetul ginecologic, văd că’s-a făcut două şi îmi aduc aminte că mă aşteaptă Ile la masă. Sub nicio formă nu mai acceptă să întârzii şi nici eu nu mai concep aşa ceva. Nu mi-a intrat încă în cap teorema lui Ile că duminica e zi sfântă şi mai trebuie să iei şi-o pauză? Astăzi e vineri, ziua noastră specială, iar pauză trebuie să-mi i-au oricum pentru prânz. Cred că mi’s-a urcat la cap că am drepturi, ar trebui probabil să-mi citesc declaraţia drepturilor pe care eu însumi am spus-o după o lună de greva tăcerii, nud sub chador: dreptul la potopuri, holocausturi, apoca… lipsuri, potopuri, catastrofe şi dezastre de tot felul. Şi bine era dacă era Madame Dezastru dezastrul cel mai mare pentru mine şi în univers.

Aşadar, nu vreau să mai întârzii mii de ani ca atunci când eram pe Elbrus, condamnat etern, şi se stricau până şi ambrozia şi nectarul puse de dimineaţa la masă de mami şi de Hesi (Hesione), nevastă-mea. După aceea, cele două căzdeau în genunchi, se târau şi cerşeau îndurare pentru mine (fără vreun rezultat, logic, nu?). Din păcate, aceasta a venit numai când în-a eliberat Her (Heracle), iar Atena a intervenit prompt că sunt „terminat, desigur, niciun pericol” şi că „stăpânii au nevoie de sclavi” pricepuţi la multe ca mine. Când am fost în Tartar în 2010, condamnat pentru o lovitură de stat dată chiar de Hermes, am întârziat numai un an şi atunci a intervenit Atena, în dulcele stil clasic olimpian, pentru a mă elibera. Din fericire, în 2013 şi 2014, când am ajuns pe Elbrus ori în Tartar, răpit sau în urma loviturilor de stat, n-a durat prea mult până am fost eliberat, aşa că am întârziat maxim câteva ore. Dar şi aşa a fost îngrozitor şi am fobie de Elbrus (împreună cu Ile, căci ea a împărtăşit durerea mea nu doar din 2010 – de când ne-am îndrăgostit, ci dintotdeauna, nu se juca ea de când era mică de-a Promy?).

Acum nu vreau să întârzii nici 5 minute, aşa că mă teleportez de urgenţă acasă, direct la bucătărie, pentru

masa de prânz. Deja ceasul din perete a cântat mare parte din melodia „Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”. Am ajuns la ultimele măsuri care-mi sfâşie inima şi-mi aduc aminte de clipele când întârziam acasă, uitat pe Elbrus (uitat de zei şi de mine însumi, poate nu şi de cei dragi). „Firicel de floare-albastră, / floare de nu mă uita, / poartă tu iubirea noastră / prinsă-n gingăşia ta. / Şi atunci când depărtarea / poate ne va întrista / să răsari ca o nădejde / să ne mângâi inima”. Vreau să trăieşti, floare-albastră! Să trăim împreună! Toată lumea să trăiască, să se bucure de viaţă, nu de supravieţuire, nici de o existenţă de animal, legumă, zombie, fantomă sau gunoi. Toată lumea să trăiască şi să fie acasă. Casa de copii Pământ să fie acasă. Chiar aşa îmi spune Ile acum, cu ochii umezi. Eu îi strâng mâna, tare, gata să i-o fărâm şi o sărut scurt pe buze, cu ochii în lacrimi.

Merg la toaletă (fără mari succesuri… am reuşit doar un strop mai închis la culoare), mă spăl pe mâini la chiuveta albă, în formă de lotus, apoi mă întorc la bucătărie pentru masa de prânz. Am de scos mai multe vase din frigider (pe care a pus Ile multe post-ituri cu ce să cumpere ca să nu uite, însă, oricum, uită de post-ituri): oala cu ciorbă de fasole, castronul cu salata de morcovi raşi cu maioneză şi oala cu spanac cu pui. După cum vedeţi, mâncăm dietetic.

Le voi încălzi la cuptorul cu microunde şi le voi pune pe masa de culoarea cafelei cu lapte, într-o nuanţă mai deschisă decât gresia şi faianţa. Înainte de masă trebuie însă să iau câteva medicamente, cu ceai de urzici cu lămâie sau limonadă cu sirop de arţar. După masă, voi lua restul medicamentelor (am vreo 20 de luat la o masă şi, la sfârşit, ling şi eu mulţumit ca motanul Piersicuţă, fericit că numai atât am avut de făcut, m-am descurcat şi acum am ajuns la partea cea mai plăcută cu linsul). Ia şi Ile câteva medicamente, după masă, tot cu ceai de urzici cu lămâie şi se strâmbă teribil, de parcă e sfârşitul lumii. Păi, o fi, dar atunci să dansăm goi în potop şi în abis!

Trebuie să precizez, toată mâncarea e făcută cu

sânge… cu sângele lui Ile. Bine totuşi că nu’s-a tăiat aşa grav ca nevasta lui Cristi, fostul său coleg, care, de fiecare dată când intra în bucătărie îşi reteza un deget. Cristi se învoia mereu să meargă cu ea la urgenţă. Ile l-a crezut o dată, de două ori, dar apoi nu l-a mai crezut, ba chiar a devenit paranoică ca ştii Tu Cine… Zeus ori ca fostul ei şef care-şi băga nasul în laptopuri să-l prindă pe infractorul cu pagina de Facebook deschisă. Câte degete are ea? De ce mai intră în bucătărie? Cristi de ce nu o supraveghează? Unde e degetul tăiat că nu cred? Unde e degetul? Unde e degetul?! Suspiciunea a planat până’s-a întâlnit întâmplător cu ea şi cu colegul său la Urgenţe: femeia îşi tăiase iar un deget la bucătărie.

Aşadar, după ce iau medicamentele dinainte de masă cu ceai de urzici cu lămâie, scot oala cu ciorba de fasole, pun în două castronele şi apoi le încălzesc la microunde. După aceea, iau salata de morcovi şi oala cu pui cu spanac. Încălzesc două castroane cu pui cu spanac şi le pun pe masă. Aduc şi pâine integrală cu seminţe pe masă. Mâncăm foarte lent (şi tot extrem de puţin asimilăm amândoi), dar ne străduim să consumăm ce e pe masă, chiar dacă ne e greaţă (mie de la prolemele cu ficatul, lui Ile de la rinită şi la ambii de la politica asta mizerabilă şi coşmarul istoriei din care încă nu ne-am trezit). La sfârşit, luăm următoarea serie de medicamente cu o ceaşcă întreagă de ceai de urzici cu lămâie.

Apoi, se aude ceasul cântând „Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”, s-a făcut, deci, trei. Suntem gata acum să ne povestim, ca-n orice zi de vineri, până pe la patru, memoriile… începând din copilăria mea cu neanea Cronos (a avut şi Ile o copilărie traumatizantă, cu un nenea Cronos comunist atunci). Facem acest exerciţiu de memorie în fiecare vineri, chit că e dureros, ca să nu uităm (Ile e îngrozită că ar putea uita lucrurile importante cum ar fi 2 + 2 = 4 ori de mine, dar, staţi puţin, eu nu sunt lucru, sunt o fiinţă… umană şi raţională, a lui Ile, dar nu proprietatea ei).

Ne doare să ne amintim, dar şi mai mult ne doare să

uităm. Uneori îmi vine să-mi şterg memoria, dar nu mă îndur totuşi's-o fac. Iar Ile se sperie de această perspectivă şi chiar mă roagă disperată să-i povestesc din antichitate şi apoi de când a început povestea noastră de dragoste (din 2010 până în prezent), de parcă povestea ar învinge uitarea. Trag din din ţigara electronică, iau o gură de ceai de urzici cu lămâie, îi mângâi lui Ile uşor mâna vineţie, rece, delicată, cu degete lungi (care se încălzeşte miraculos la atingerea mea) şi încep pe un ton scăzut, dar hotărât:

— Încep cu nenea Cronos… Da, am avut o copilărie traumatizantă, cum ai avut tu, Ile, pe vremea comunismului. Ce să zic, a fost atât de bine în copilăria mea încât i-am preferat pe zei şi am devenit aliatul lor sperând că reprezintă un progres faţă de devoratorul de bebeluşi, nenea Cronos. Nu regret această decizie. *Je ne regrette rien*. A fost şi ea în contextul ei de atunci. Am crezut că va fi o schimbare în bine şi că eu voi avea o influenţă (şi, pentru un timp, mi's-a părut că am avut-o, împreună cu Atena, chit că munceam ca un sclav zi şi noapte, deşi nu mă consideram aşa, căci nu pot accepta această paradigmă stăpâniselavi şi nu vreau să fiu nici sclavul, nici stăpânul nimănui).

A urmat ceva care ar fi putut fi frumos, dacă nu ar fi fost gândit (vorba vine gândit, căci ştii Tu Cine… Zeus şi Madame Hera nu erau capabili să gândească) aşa cum a fost: crearea oamenilor. Eu am fost rugat să modelez creaturile, iar lui frate-miu, Epi (Epimeteu) is-a dat să împartă calităţile tuturor fiinţelor (animale şi oameni). Adică blană, colţi şi gheare. Cu asta intenţiona ştii Tu Cine… Zeus să-i doteze pe sărmanii muritori. Epi nu a fost suficient de atent, a oferit toate calităţile animalelor, aşa că, atunci când a ajuns la oameni, pentru aceştia nu mai rămăsese nimic, erau, sărmanii, în curul gol. În disperare de cauză, pentru ca oamenii să nu dispară (la prima ploaie, nu la primul potop!), a trebuit să inventez pentru ei ştiinţele şi artele (întâi matematica, scrisul, medicina şi agricultura, apoi restul), iar Atena i-a înzestrat cu raţiune

şi liber arbitru. Aşa au putut nu doar supravieţui, ci şi evolua.

Apoi, la Mecona l-am ridiculizat pe ştii Tu Cine… Zeus, demonstrând falsa omniscienţă şi omnipotenţă. Cum am procedat? Simplu, l-am pus să aleagă între două pachete: unul mare şi strălucitor cu oase în el şi altul mic şi neaspectuos cu carne în el. Ştii Tu Cine… Zeus's-a orientat după mărime şi sclikitsch şi ales pachetul mare şi strălucitor plin de oase. S-a făcut de râs. Omniscienţa şi omnipotenţa la el, ca la nenea Cronos, se bazau pe minciună şi teroare. Pentru râsul de atunci a urmat ca răsplată Cutia Pandorei cu ajutorul căreia tot răul's-a revărsat în lume. I-am tot avertizat pe Epi (Epimeteu) şi pe Pandora să nu deschidă cutia şi, totuşi, au făcut-o. Dar până la urmă cine era principalul vinovat pentru răul din lume? Cine a deschis cutia sau cine a trimis-o? Şi totuşi, am observat ceva, o pasăre destul de firavă care şi-a luat zborul din cutie, înălţându-se poticnit spre cer: speranţa!

După aceea am adus focul într-o tulpină de soc şi aşa omenirea's-a putut încălzi (la propriu şi la figurat) şi a putut progresa. Eu urma să regresez la stadiul de bacterie putrezită şi degerată, într-un dulce exil pe Elbrus. Ca recompensă pentru faptele mele bune, am fost condamnat la chinuri veşnice: înlănţuit la peste 5 mii de metri altitudine pe Elbrus, în ger şi viscol, cu piron în piept şi cu ficatul sfârtecat în fiecare zi de bestia de vultur. Totul în râsetele sfidătoare ale lui ştii Tu Cine… Zeus şi Hermes şi în balele acide ale celui din urmă (cât încă-şi aducea aminte de mine, că la un moment dat a uitat şi să vină să mă înece în flegmele lui şi am uitat şi eu, nu mai ştiam nimic, nu mai înţelegeam nimic şi nu mai doream nimic). Executat de nepotul Hefaistos, vechi discipol şi prieten, la ordinul verişorului ştii Tu Cine… Zeus şi al nepotului Hermes, mâna lui dreaptă, ceea ce a făcut ca durerea mea psihică să crească halucinant, fiind mistuit (la minus 40 de grade) de ruşine, sentimentul de trădare (eu, cel mai mare trădător mă simţeam cel mai trădat), abandon, neputinţă şi disperare.

Când a venit Deu (Deucalion) să mă vadă, eram deja o crustă imensă de jeg (pe care nu-l curăţa nici potopul) pe un os strâmb, o legumă putrezită de 30 – 40 de kile, cu faţa emaciată, cu ochii goi şi cufundaţi în orbite, cu ficatul mâncat, cu ultimele bucăţi de maţe ieşindu-mi pe urechile degerate şi roşii, pe nasul umflat şi vânăt şi prin curul plin de escare, iar coaiele ţâşnind pe gura neagră, cavernoasă, fără dinţi, deformată într-un rictus obscen. Bineînţeles, nu m-a recunoscut şi nici eu pe el. Eram, oricum, inconştient. A fost şocat, îndurerat şi revoltat. A încercat să mă trezească şi să-mi spună o vorbă bună, dar nu a reuşit decât să plângă (iar lacrimile i-au îngheţat imediat în ochii înroşiţi, orbiţi de viscol). În momentul în care am devenit conştient cât de cât, mi-am adus aminte de ceva important şi am încercat să-l avertizez. Dar dacă va fi la fel ca atunci cu Cutia Pandorei? Să nu-mi pierd speranţa, chiar dacă pentru mine nu mai e niciuna. Nu era şi speranţa în cutie?

Mi-a luat câteva ore să-i zic ceea ce consideram că sunt ultimele cuvinte: „vine potopul”. Logic, nu m-a crezut, s-a gândit că am luat-o razna de atâtea chinuri şi atâta singurătate. Dar m-a ascultat şi-s-a pregătit, construindu-şi o barcă zdravănă cu care a reuşit să reziste potopului. Cum ştii Tu Cine... Zeus era supărat că mai era un supravieţuitor şi voia să-l trăsnească (ăsta e singurul lor regret, de ce mai rămâne un supravieţuitor, fie şi o legumă putrezită, un zombie sau o fantomă din cineva), mami, bunica lui Deu (Deucalion), s-a târât în genunchi ca o autentică zeiţă a justiţiei ce e şi a reuşit să obţină pentru el îndurare (pentru fraţii ei, pentru băieţii ei – pentru mine, Mene (Meneceu), Atlas şi pentru Pământ nu mai izbutise până atunci). De ce a fost mereu justiţia în genunchi?

Apoi a venit la mine Bebe inorogul. Era doar un copil. Venise pentru lecţia de medicină şi a găsit doar lecţia de disperare. Cu riscul de a fi pedepsit la fel ca mine de stăpânul din Olimp, a încercat să-mi smulgă lanţurile şi pironul, dar nu a reuşit. Atunci, a început să plângă cu lacrimile lui tămăduitoare, însă eu am crezut, când în-am trezit un pic din leşin, că era Hermes care mă îneca în

balele lui. Apoi, mi-am dat seama că cineva plângea, plângea pentru mine, iar lacrimile lui atenuau durerea şi aveau efect vindecător. În acelaşi timp, îmi mulţumea pentru tot ce făcusem pentru Pământ şi-mi zicea că venerează sacrificiul meu. M-a învăţat şi cuvântul acela tare, „pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” să i-l spun lui ştii Tu Cine…

Zeus şi să-l fac praf. Doar că nu mai eram capabil să înţeleg şi să reţin nimic atunci.

După aceea, a mai avut loc un eveniment. La un moment dat, am simţit o lovitură puternică ce m-a trezit puţin din leşin, dar am continuat să zac în starea de bacterie putrezită. Atunci am văzut parcă o vacă vorbitoare care mă striga, lucru care nu m-a mirat, în halul în care eram. După ore de explicaţii, am înţeles doar că a fost violată şi m-am gândit că eu eram violatorul, nu eram eu diavolul-şef, monstrul principal, cel mai rău duşman al poporului, şarpele de terorist şi câinele de trădător? Că am violat şi vaci, nimic surprinzător, nu am distrus eu Pământul şi planeta Krypton a lui Superman şi nu am violat şi Leviathani?

Însă, de fapt, ea îmi cerşea disperată ajutorul: Prometeu, ajută-mă, tu iubeşti oamenii ca mine! Cum aşa? Vaca asta e om? A durat încă o jumătate de zi ca să înţeleg că vaca era, într-adevăr, om (Io) şi că fusese violată de ştii Tu Cine… Zeus, transformată de el într-o văcuţă şi blagoslovită de Madame Hera, geloasă, cu o streche în ureche care o chinuia în continuu şi o făcea să nu-şi găsească liniştea vreodată. Numai că eu nu eram capabil să fac nimic nici pentru mine atunci, nici pentru alţii. N-am putu-o ajuta decât dând din cap în semn de acord (lucru foarte dificil şi dureros atunci). Ar fi fost bun şi cuvântul „pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”, numai că nu eram în stare să mai rostesc nimic.

După alte câteva sute de ani, a venit Her ca să mă întrebe ceva legat de merele de aur, una din muncile sale. Zăceam aproape leşinat, bacterie putrezită, când a ucis bestia de vultur, mi-a scos pironul şi lanţurile, m-a luat în

braţe şi m-a aşezat apoi uşor jos, într-o poieniţă, învelindu-mă cu o pătură de-a lui şi dându-mi apă să beau. Atunci nimic nu mai conta şi i-am zis, foarte greu, împleticindu-mă, după ce am băut apa, că e „prea târziu”. Oricum, m-am gândit că vom fi amândoi pedepsiţi’s-o luăm de la capăt. Aşa se gândea şi Her, numai că, în momentul în care mă văzuse, un cadavru scheletic, diform şi vineţiu în ghearele bestiei de vultur, a fost atât de şocat şi revoltat încât a pus mâna pe săgeată şi a străpuns bestia de vultur, apoi mi-a smuls pironul şi lanţurile. Din fericire, a intervenit (cu succesuri de această dată) pentru noi Atena, în stilul ei şi pe înţelesul stăpânilor „Prometeu e terminat, nu e niciun pericol. Heracle nu e niciun pericol nici el. Şi e aproape terminat şi el (cel puţin psihic) după ce şi-a ucis copiii. Iar stăpânii au nevoie de sclavi”.

Gata cu antichitatea. Trecem la începutul poveştii noastre de dragoste, din 2010 până acum. Îmi trag sufletul, beau o gură de ceai de urzici cu lămâie, strâng tare mânuţa lui Ile (care’s-a mai încălzit la atingerea mea), îmi suflu bretonul alb-negru, lung, creţ şi reiau pe acelaşi ton scăzut, dar ferm:

— Am ajuns la momentul îndrăgostirii noastre: acesta a avut loc la începutul lui martie 2010, când ne-am confruntat amândoi cu nişte misiuni imposibile ca de obicei. Mai întâi, a fost dezinsecţia paradisului infestat de gândaci (din cauza vrejului uriaş de farfurii nespălate, lăsat de tine în chiuvetă pentru că, stresată şi presată de un deadline la un proiect, uitasei să le speli, iar farfuriile cu tot cu gândaci ajunseseră în rai). Apoi a fost decriogenarea infernului (îngheţat de criza economică de atunci), cu ajutorul meu şi al focului meu sacru. Şi, în sfârşit, a treia misiune imposibilă – deadline-ul pe care, pentru prima dată în viaţă, l-ai depăşit deşi era mai sfânt ca Dumnezeu. Te-ai consolat pentru o clipă atunci în braţele mele, iar eu în ale tale: tocmai sărisei în faţa bestiei de vultur care încercase iar să-mi atace ficatul, sfidând legile infernului şi îmbrăţişându-mă în Tartar, gata să fii sfârtecată împreună cu mine. Noroc cu Pegas care i-a

dat o copită bestiei de vultur şi care-l-a ţinut pentru moment la disstanţă.

Din păcate, eu am rămas atunci în infern, în Tartar, condamnat pentru o lovitură de stat (eşuată) dată de Hermes tot atunci, cu pedeapsa obişnuită de pe Elbrus: lanţuri, piroane, bestia de vultur înfruptându-se din ficatul meu. Condamnare eternă ca mai înainte. Unde era speranţa din Cutia Pandorei? Nu mai aveam iar niciuna. Singurul moment frumos a fost când am avut o halucinaţie că venisei tu în Tartar şi-mi spălai rănile cu lacrimile tale. Iar tu erai atunci zombie la birou, de stres şi epuizare, într-o stare apropiată de a mea, incapabilă să mai gândeşti şi să mai faci ceva (nici să clipeşti ori să tastezi o literă pe laptop cu degetele putrezite), simţind doar agonia şi descompunerea (leşinai, orice atingeai te curenta, aveai ochii roşii şi înceţoşaţi, dureri articulare, de cap, stomac şi ficat cumplite, o gheară şi înţepături la inimă, tensiune 17 – 18). Dar, când agonizezi, după cum am zis, cea mai fericită parte sunt leşinurile.

În ciuda perspectivelor sumbre, am fost eliberat în 2011, la intervenţia Atenei („Prometeu e terminat, nu e niciun pericol. Iar stăpânii au nevoie de sclavi”), pentru a construi o nouă aripă la palat şi a proiecta un nou i-Phone pentru măreţii şi glorioşii conducători. Am beneficiat apoi de un transplant de organe (inimă, ficat, rinichi) pe în Atarsia, pe planeta Gliese, în 2012: acestea au provenit de la un tânăr mort în accident de motocicletă, părinţii lui au fost de acord să le primesc. Interesant, transplanturile mele au coinicis cu renaşterea ta (fizică şi psihică

— După o lungă, nesfârşită parcă perioadă de zombie), Ile. Aceasta’s-a petrecut în golfuleţul sacru din Vama Veche, acolo unde se află Camera ta din Zona tarkovskiană, locul unde cei disperaţi, dar care tânjesc după inocenţă, îşi împlinesc toate visele. Însă pentru mine, deocamdată era vorba doar despre resuscitare, nu şi renaştere. Aceasta avea să vină mai târziu.

Noi doi ne-am întâlnit abia la începutul lui martie 2013, după o separare de trei ani. Ne simţem amândoi

atunci ultimele jeguri şi credeam că nu ne băgăm unul pe altul în seamă nici să ne scuipăm. Tu te simţeai murdară de căcatul din fuckultateafantomă şi, oricât vomitai şi oricâte duşuri făceai, nu reuşeai să te cureţi. Eu eram la palat, cu stăpânii Olimpului (şi îmi doream să fiu pe Elbrus decât cu ei), vedeam tablourile cu propria mea execuţie de pe Elbrus, Cutia Pandorei şi potopul, le contemplam statuile măreţilor şi glorioşilor conducători, le auzeam comentariile dispreţuitoare şi râsul sfidător. Încercam disperat să-mi găsesc refugiul în muncă şi nu reuşeam. Când ne-am reîntâlnit, mi-a venit ideea să mergem pe insula Pink să ne lingem unul de pe celălalt zăpadă roz de căpşuni. Cred că a fost o idee (ne) bună care a dat rezultate. Aveam nevoie de ceva roz atunci. A fost prima oară când am făcut dragoste, pe 11 martie.

Tot în martie 2013 ţi-am făcut presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese, din reciful de corali Lea 4 (ca să nu uiţi cât fac 2 + 2). Este vorba de presse-papierul care-ţi protejează sufletul, asemănător cu cel al lui Winston din „1984”, simbolul unei lumi mai umane (faţă de prezentul dominat de Big Brotheri) a trecutului, viselor, nostalgiei, dragostei, unde clopotele de la St. Clement’s mai cântă „Portocale şi lămâi”. Este unul indestructibil, făcut de mine, cu material de calitate de pe Gliese şi încărcat cu lacrimile tale (şi cu ale mele) şi bine păzit de guru Guru, mâţa noastră, Marele Gardian (căci altminteri l-ai fi pierdut odată cu cheile, portofelul, şerveţelele şi mănuşile).

În aprilie ai fost şi te-ai întors din Iran atât de traumatizată iar că nu mai deschideai netul (căci în Iran nu era net, ci doar o versiune internă cu semnal extrem de slab, aproape inexistent şi foarte cenzurată), nu mai dădeai jos chadorul, vălul integral (în Iran trebuie să te acoperi complet), nu mai atingeai nici pisica (în Iran nu ai voie să atingi în public nici rudele de sex opus), nu mai beai nici bere fără alcool (în Iran e interzis alcoolul, găseşti numai un fel de bere tutti-frutti de cumpărat care te face să vomiţi). Auzeai urletele de la închisoarea în ruină pe lângă

care trecusei (ca prietenii din Iran în copilăria lor, în vreme ce se jucau). Vedeai oamenii de bronz sufocaţi de sacul de gunoi (ca la muzeul de artă din Teheran). Găseai voucherul de execuţie de la proteste, acum la ofertă specială. Aveai nevoie din nou de ceva roz şi atunci piersicii roz au venit la fix. Ne-am dus şi am stat amândoi sub ei să-şi cearnă asupra noastră ninsoarea de petale roz lent şi hipnotic, parcă la nesfârşit.

Apoi, după urletul de durere (de la închisoarea) din Iran, a urmat experienţa portalului infernal al lunii pline în care se auzea urletul de durere al întregului Pământ. Experienţa asta nu ai trăit-o direct, ci mediat, prin mine. Am intrat în acest portal întâmplător şi am fost profund zdruncinat. Tu ai fost şocată şi îndurerată de ce ai aflat. Apoi, într-un moment de pierdere a controlului, m-ai aruncat în portal, folosind telecomanda pe care o aveai în proprietate (şi pe care şi-o dorea şi ştii Tu Cine… Zeus ca să poată azvârli acolo pe cine vrea şi a obţine din nou puterea asupra întregului Pământ). A doua oară în portal, am fost zdrobit de atâta durere şi nu mi-am mai putut reveni. Atunci, Her (Heracle) s-a dus după mine în portal şi m-a scos de acolo mai mult mort decât viu: retrăind la nesfârşit coşmarul de pe Elbrus, dar pierzând-u-mi memoria, fără să înţeleg nimic ori să recunosc pe cineva sau ceva (nici pe tine, pe ştii Tu Cine… Zeus sau păsărica mâncătoare de ficat).

Chiar dacă nu recunoşteam pe nimeni şi nimic (nici pe tine, nici pe ştii Tu Cine… Zeus, nici păsărica), totuşi mă înfigeam disperat cu unghiile până la sânge în mâinile tale, te priveam rugător, cu ochi mari de căţeluş şi făceam eforturi titanice să bolborosesc trei cuvinte: „stai cu mine”. Tu te simţeai atât de vinovată încât voiai să sari fie pe geam, fie în Styx, fie în portal (ca să te dezintegrezi). Numai că mi-ai văzut privirea cerşetoare de căţeluş, ai simţit unghiile înfipte în carnea ta şi ai auzit cum mă chinuiam ore la rând să-mi adun gândurile şi să articulez câteva cuvinte pentru tine şi nu reuşeam şi-atunci ai înţeles că nu rezolvai nimic dacă-ţi luai viaţa şi că eu

aveam o nevoie disperată de tine.

Atunci ai început să plângi, să te rogi să fii iertată şi să te rogi şi pentru mine. Ai avut grijă de mine, învelindu-mă, dându-mi să iau medicamente de febră şi să beau ceai de muşeţel. Mi-ai înmânat şi presse-papierul, încărcat cu lacrimile tale, chit că-l priveam perplex, nu-l recunoşteam şi nu ştiam ce să fac cu el. Dar cel mai bun medicament a fost chiar prezenţa ta. La un moment dat, cum ţineam amândoi presse-papierul cu mâinile transpirate şi degetele împletite, am simţit că mă cutremur. Atunci mi-a revenit memoria. Întâi am fost recunoscător, am plâns de fericire (noi lacrimi pentru presse-papierul avid de hrană), apoi mi-a venit's-o şterg, căci n-o mai suportam.

Ştii Tu Cine… Zeus urmărea însă în continuare telecomanda ta de la portalul infernal, aşa că în-am hotărât să-l dezactivez ca să-i stric cheful de a se folosi de el (dezactivam doar portalul, nu şi răul din lume – acesta rămânea intact, din păcate). Am reuşit ce mi-am propus, numai că ştii Tu Cine… Zeus n-a înţeles că portalul nu mai e funcţional şi ne-a dus pe Elbrus pe amândoi ca să ne ia telecomanda. A făcut-o singur, fără Hefaistos ori Hermes (de frică să nu-i ia telecomanda) şi, din acest motiv, era să murim în câteva minute numai de la pironul înfipt în inimă. Nimic nu ştia să facă singur, nici măcar o execuţie. Apoi a aruncat cu câteva fulgeraşe, te-a violat pe tine (îngrozitor, în faţa mea!) şi a chemat bestia de vultur.

Noroc că Her, Bebe şi echipa noastră au venit repede. Bebe ne-a spălat rănile cu lacrimile lui tămăduitoare şi a aruncat un vânt cu aromă de parfum franţuzesc care-l-a adormit pe ştii Tu Cine… Zeus. Her ne-a smuls lanţurile şi pironul ca pe nişte fulgi şi apoi, învingându-şi jena, durerea şi reţinerile, ne-a adunat bucăţile de intestine şi de ficat de pe jos şi ne-a uns pe corp cu cremă reparatoare anti-leziuni. Cutia de cremă golită este acum la muzeul holocaustului. Atunci nu suportam's-o văd, turbam de furie şi neputinţă, dar acum remarc şi partea bună a evenimentelor… lupta şi

rezistenţa noastră şi bucuria de a fi salvaţi încă o dată, cum mi se întâmplă pentru majoritatea experienţelor (şi nu se poate spune că am fost scutit de holocausturi şi potopuri de toate felurile). Aş vrea să cred că mai dansez în potop împreună cu tine, Ile, fie şi doar pentru un minut (fără să numărăm secundele).

Atunci pe ştii Tu Cine… Zeus l-am trimis pentru moment la 100 de mii de ani lumină, pe planeta SPP1001 (adică „sugi pula lui Promy de 1001 ori"). Numai că era un pericol prea mare şi risca să facă praf planeta SPP1001 (peste aproximativ un an, a fost executat, la ordinul noului lider democrat, liber ales, înţeleptul Chiron centaurul, împreună cu madame Hera). În acel moment însă, eram cu toţii în pericol (pentru mine, nimic deosebit, dar, sincer, mă săturasem) şi unica şansă de salvare pentru noi (nu mai zic pentru tine, Ile, principala persoană expusă şi încă muritoare, apoi pentru Mene (Meneceu), frate-miu, aflat la închisoare în Tartar) a devenit revoluţia. Aceasta a venit pe ritmuri de manele, „Mişcă, mişcă din buric, Olimpule": Madame Hera a ţopăit în sfârşit aşa cum voiam, teleportată pe SPP1001 în timp ce se uita la „Suleyman Magnificul", complet absorbită, retrăind prin el vechea glorie. Iar eu m-am aşezat pe tronul zeilor, Mytikas, şi am aruncat fulgeraşe pentru a fi convingător.

Dacă de Madame Hera am scăpat uşor, nu acelaşi lucru's-a întâmplat cu Atena care, pe de o parte, era geloasă pe tine, Ile şi pe de altă parte încă mai ţinea la tăticuţu' şi considera revoluţia cu manele o farsă de prost gust. Ca să se răzbune pe noi, ne-a dus şi ea pe Elbrus, iar pe tine te-a transformat într-o omiduţă şi a încercat să te storcească sub talpă în faţa mea. Noroc că a venit cântăreţul din fluier din Hamelin şi te-a salvat, redându-ţi forma umană, iar pe ea a preschimbat-o, la rândul ei, în omiduţă (cu temperatură mare între (multele) picioare, vorba cântecului, de atâta frustrare acumulată de mii de ani de când a făcut legământul de castitate).

Atena a recidivat curând, răpindu-ne pe mine, pe Her (Heracle) şi pe Pegas şi ducându-ne în Tartar. Mai întâi

ne-a dat să bem poţiunile ei otrăvitoare. Când a venit Bebe inorogul împreună cu voi, ne-a găsit în al nouălea cer: pe mine executat ca pe Elbrus, cu lanţuri, piroane şi bestia de vultur mâncătoare de ficat, înecat în balele acide ale lui Hermes, pe Her îmbrăcat cu haina îmbibată în veninul Hidrei (ars complet şi otrăvit) şi pe Pegas cu botul şi aripile rupte şi însângerate. Atunci, de bucurie, Bebe ne-a transformat pe mine, pe Pegas şi pe Her în bacterii probiotice din iaurtul cu Bifidus Essensis la care făcea promoţie, apoi a dat o gaură zdravănă în Zidul infernului. Ca cea din steagul revoluţiei din România, ai spus tu.

Acasă însă Bebe a plâns cu lacrimi tămăduitoare fără ca ele să aibă efect. Acestea au devenit, din lacrimi de milă lacrimi de silă. Şi de stres şi neputinţă. Se simţea obosit, depăşit, copleşit, nu mai avea putere să lupte. Nu ştia nici antidotul la veninul Hidrei ori la poţiunile Atenei. Iar crema reparatoare anti-leziuni a noastră nu era suficientă. Singurul lucru pe care mi-l amintesc e că-mi strângeam spasmodic ultima bucăţică de ficat şi de maţe cu mâna dreaptă, în timp ce tu încercai să-mi iei mâna ca să mă consulte Bebe. Până la urmă, Bebe's-a adunat, a descoperit antidotul la poţiuni şi veninul Hidrei, ni-l-a dat, apoi ne-a spălat din nou rănile cu lacrimile lui şi ne-a uns cu cremă reparatoare anti-leziuni. Şi ne-am simţit mai bine.

De parcă nu ajungeau răpirile şi loviturile de stat ale Atenei şi ale lui Hermes, ne-am confruntat atunci şi cu nenea Cronos, proaspăt eliberat din Tartar, împreună cu ceilalţi titani (dacă ne-am fi opus eliberării sale, pe motiv că reprezintă tot un fel de ştii Tu Cine... Zeus ori un Hermes, ieşea şi mai mare scandal, ceilalţi titani făceau presiune şi tot ar fi fost scos de la puşcărie). Pentru el, ultimele milenii de închisoare au fost o experienţă care-l-a înrăit (fusese, oricum, de tânăr, mâncător al propriilor prunci şi motiv pentru mine de a mă alia cu zeii). Acesta a ieşit din Tartar un soi de Sauron reloaded care pătrundea în mintea oricui nu numai pentru a afla informaţii, ci în primul rând pentru a controla persoanele respective în ideea de a recâştiga puterea.

Noi ne-am opus, deşi mi-era teamă că nu-i facem faţă, fie şi cu preţul sacrificiului nostru. La ultima confruntare, mi’s-a părut că nenea Cronos, Sauron reloaded, a pătruns în mintea mea, m-a stors ca pe o zdreanţă în câteva minute ca zeii în mii de ani pe Elbrus, apoi m-a ucis şi am văzut chiar viermii ţâşnind din cadavrul meu alb şi umflat. Însă, un pic mai târziu, am simţit ceva cald, nu ştiam dacă bale sau lacrimi. Din fericire, erau lacrimile lui Bebe inorogul care mă trezeau din nou la viaţă. Sau să zic doar resuscitare pentru supravieţuire, nu renaştere pentru viaţă?

Tot din perioada confruntării cu nenea Cronos şi de când păzeam tronul zeilor de pe Mytikas, avem şi amintiri foarte fericite. Atunci mi-am îndeplinit prima oară fantezia din adolescenţă de a mă juca de-a „Bill şi Monica în Biroul Oral” împreună cu tine pe Mytikas. Când am profanat tronul zeilor astfel, trăgând din trabuc şi bând o gură de whiskey Chivas, iar tu… din trabucul meu şi sperma mea cu gust de whiskey, m-am simţit, în sfârşit, eliberat, fericit, răzbunat şi, dacă nu în putere, cel puţin la putere, ce pula mea. Putere asupra mea şi puterea celor fără de putere. Răzbunarea e dulce. A fost unul dintre cele mai fericite momente din viaţa mea şi sper că recidivăm şi profanăm şi alte tronuri de zei.

În toamnă însă, răpirile şi instabilitatea au continuat, iar eu am cedat psihic şi m-am ascuns în grevă nud sub chador (vălul integral iranian al tău, Ile), greva tăcerii. Asta după ce Apollo a încercat să-şi facă diplome din pielea jupuită a întregii noastre echipe pentru fabrica sa de diplome, iar pe mine m-a luat de mai multe ori la rând. Am ieşit doar pentru o excursie la Paris când ne-am plimbat amândoi romantic, prin ploaie, pe malul Senei, am pus lăcăţele de dragoste pe un pod, am ascultat plânsul înăbuşit al unui ferăstrău (exact ca plânsul meu de atunci – de fapt, trebuia să exprim durerea, nu’s-o reprim!), am plutit cu nuferii lui Monet şi am lunecat pe curcubeiele din vitraliile de la Sainte-Chapelle.

La revenirea în Olimp, am continuat greva nud sub

chador, greva tăcerii, apoi am crezut că e mai bine să mergem pentru o vreme pe Gliese. Acolo am rămas tăcut şi absent timp de o lună, nu am vrut nimic, nici baie, nici să ne jucăm „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral”, nici Maretti şi nu am reacţionat nici când tu, Ile, ai vorbit ca Vanghelie special ca să-mi atragi atenţia şi să mă provoci să răspund. Când, în sfârşit, am vorbit, am zis declaraţia drepturilor omului, mai exact, la ce holocausturi, potopuri, apoca… lipsuri, catastrofe şi dezastre am eu dreptul (avem noi dreptul… ba chiar şi copiii noştri).

Şocată nu atât de declaraţia în sine, cât de spunerea ei după o lună de greva tăcerii, nud sub chador, tu, Ile, ai decis să mergem pe VJ45, planeta unde a emigrat Deu (Deucalion), planeta artistică ce împărtăşeşte experienţele celor refugiaţi pe ea şi te ajută să te regăseşti, la terapie. Acolo am intrat în ocean să ne înfruntăm temerile şi demonii interiori, să ne testăm credinţa, dragostea şi capacitatea de sacrificiu.

Eu a trebuit să exprim durerea, să plâng şi să urlu zguduitor (cu puterea acumulată în milenii de reprimare), astfel încât urletul meu să-i dezintegreze pe ştii Tu Cine… Zeus, pe Hermes şi păsărica antropofagă de pe Elbrus, iar apoi să-mi smulg lanţurile şi piroanele, să te eliberez şi pe tine, să-ţi dau un sărut gay salvator, să revii la viaţă şi să coborâm apoi de pe munte şi să facem dragoste pe malul oceanului lui VJ45. Atunci, m-am simţit eliberat şi renăscut. În sfârşit, renăscut, nu resuscitat. Cu o nouă viaţă, nu doar supravieţuire (în agonie şi descompunere) ori viaţă de zombie, fantomă, animal, legumă ori gunoi. Şi am văzut atunci pe cer şi curcubeiele din vitraliile de la Sainte-Chapelle. Curcubeiele împăcării mele cu mine şi cu lumea.

Tu, în schimb, a trebuit să accepţi sacrificiul suprem pentru mine şi pentru univers. În scenariul de pe VJ (care ţi’s-a părut mai real ca orice şi te cred!), la fel ca-n realitate, mă pierdusei iar şi nu mai puteai lua legătura cu mine. Ai încercat să-i contactezi pe ceilalţi din echipă, dar toţi dispăruseră. Disperată, ai continuat să mă cauţi, chiar

dacă te gândeai că nu o să mă găseşti niciodată şi că o să te evapori şi tu curând. Când a apărut Hermes şi a încercat să te prindă, te-ai zbătut şi ai zburat vertical (ca un elicopter), apoi orizontal, repede, la mare altitudine, încercând să te apropii de mine un milimetru măcar. Din păcate, ai fost înconjurată de zei şi te-ai prăbuşit.

Au sărit apoi pe tine şi te-au violat şi torturat până la moarte ştii Tu Cine… Zeus, Hermes, Apollo, Caliope, apoi zei de pe Pământ precum teroristul şef din Siria, al-Assad, Ţarul Putin, măreţul şi gloriosul conducător din Coreea de Nord, Kim Jong-un ori ayatollahul Khamenei. În plină stradă. ONU, Obama şi fostul tău şei se uitau şi nu vedeau nimic. Fantome ca studenţii şi profii ăia de la fuckultate. Singura persoană care a venit a fost sora ta geamănă de pe Gliese care ar fi trebuit să scrie memoriile tale, dar nu a suportat să se uite la tine cum urlai şi te zvârcoleai şi să scrie. Aşa că a aruncat memoriile şi a venit să moară cu tine, că doar nu avea nicio şansă să te salveze. Apoi's-a făcut întuneric şi linişte. Pentru mult timp. Ai fost convinsă că aţi murit. Dar apoi o lumină puternică v-a izbit ca fulgeraşele lui ştii Tu Cine… Zeus şi v-a trezit la viaţă. Sau a fost numai o resuscitare şi în cazul tău ca's-o iei de la capăt cu agonia şi descompunerea?

Nu ştiu. Ştiu numai că 2013 a fost pentru amândoi un an cu multe provocări, pe care nu o să le uităm uşor. În 2014, ne-am resimţit după 2013: epuizare, manifestarea (destul de severă, deşi neconştientizată) bolii Huntington la tine, Ile, coşmaruri, fobie de tot şi toate (inclusiv de scris că era cu sângele nostru şi al celorlalţi şi până şi Jim, sclavul negru fugar din „Tom Sawyer", în calitate de prizonier nobil, acceptase să fie prietenul viermilor, şobolanilor şi păianjenilor şi să sape tuneluri cu unghiile timp de 50 de ani, nu şi să scrie cu sângele său). Mai uşor ni-l vărsăm decât scriem cu el, deşi nu ştiu de unde mai e, fie şi un strop, pentru analize. Dar a trebuit să (ne) dăm dreptul la poveste nouă, celor care am avut dreptul la dezastru, conform declaraţiei drepturilor omului.

Eram atât de marcaţi de toate câte fuseseră încât ne

lingeam (de pe organele genitale şi apoi de pe restul corpului) spuma de baie, iaurtul cu stracciatella şi uleiul de cocos zile şi nopţi la rând şi nu ni se părea real (numai coşmarurile erau erale). Dacă, prin absurd, ajungeam să percepem şi limbuţele noastre ca reale, atunci ne simţeam vinovaţi că ne răsfăţăm când alţii doar suferă (în special tu, Ile). În ce mă priveşte, eram atât de îngrozit că voi dispărea iar (împreună cu toţi cei dragi) încât mi se părea că apar tot timpul ştii Tu Cine… Zeus şi Hermes şi mă răpesc. Atunci VJ45 mi-a dat să repet o poezie ca să mă liniştesc şi să mă încurajez: „Sunt titanul Prometeu, / nu sunt legumă sau zeu. / Sunt fericit / liber / înţeles / apreciat / dorit (nu *wanted* în sensul că lumea vrea să mă aresteze) / iubit / viu / acasă / şi la putere, ce pula mea”.

Asta în loc de cealaltă poezie pe care o ştim amândoi foarte bine: „Asta-i politica, ăsta-i sistemul. Ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, dottore el-Gol! O să te obişnuieşti. Moarte intelectualilor şi duşmanilor poporului!”. Într-o zi, în vreme ce repetam poezia cu „sunt titanul Prometeu / nu sunt legumă sau zeu” poezia pe stradă, imposibil de identificat, cu faţa ascunsă sub bretonul lung, îndreptat cu placa şi cicatricele de la piept şi de la ficat acoperite de tricoul alb, a ţâşnit ştii Tu Cine… Zeus ninja dintre-un joc video şi m-a răpit în plină stradă. Auzise tot, inclusiv pe aia cu „sunt la putere, ce pula mea!”

M-a dus imediat pe Elbrus şi m-a înlănţuit, apoi mi-a pus (singur, ăsta ninja se descurca singur, fără ajutoare) pironul în piept şi a chemat iar bestia de vultur să-mi mănânce ficatul. A fost nevoie ca tu, Ile, să plângi şi să te târăşti în genunchi (nu în faţa ticălosului de ştii Tu Cine… Zeus, mai întotdeauna neimpresionabil – care regreta doar că i-a rămas vreo legumă putrezită din cineva), ci în faţa lui Prometeu ninja din jocul video (promiţându-i se şi un i-Phone cu aplicaţii speciale făcut de mine, alături de o sticlă de ţuică şi ouzo de la tati de la fermă).

Prometeu ninja a fost înduplecat şi a venit să mă salveze. Chiar atunci m-am trezit, lac de transpiraţie, scuturat de spasme. Fusese un coşmar. Dormisem doar o

oră. Tu, Ile, mi-ai explicat că nu poate să apară aşa ceva dintre-un joc video (doar ştiu şi eu să fac jocuri video şi cum funcţionează) şi m-ai exilat la bucătărie ca pedeapsă. După o oră, te-ai trezit şi tu cuprinsă de o transpiraţie rece, tremurând, după un coşmar asemănător şi te-ai exilat singură la bucătărie. Am rămas amândoi acolo să fumăm în tăcere.

Mai tot anul 2014 l-am petrecut în coşmaruri (şi tot mai suntem, cumva, captivi în coşmarul istoriei din care nu ne mai putem trezi). Stephen Dedalus din „Ulise" al lui Joyce spunea că istoria e un coşmar din care tot încerca să se trezească (şi nu reuşea). Aşa facem şi noi: în ciuda faptului că apreciem schimbările din Olimp, libertatea şi democraţia de aici şi din România, am rămas încă în coşmarul istoriei de pe Pământ.

Dar să revenim la 2014. Atunci eram încă în plin coşmar al răpirilor, dispariţiilor din Olimp, al fobiei de tot şi toate, al epuizării şi al manifestării bolii Huntington la tine, Ile. Totuşi, chiar şi aşa, mi-ai spus lucruri care mi-au redat demnitatea (cum a fost pentru tine să dansezi valsul Coppelia în potop şi în abis, când erai zombie, la birou, în greva foamei, ori acum, bolnavă, când nu mai poţi să te ridici pe vârfuri sau să numeri paşii corect): „Prometeu, eşti un hobbit! Te iubesc. Vreau să trăieşti, floare-albastră". Plângeam amândoi ore în şir când auzeam asta şi parcă îmi creşteau la loc spinii şi petalele de cactus de un albastru luminos şi neverosimil, scăldate şi hrănite de lacrimile noastre.

Din lacrimile noastre, întorşi în Olimp, am creat şi festivalul muzical alternativ „AER" („Aceasta E Revoluţia") din octombrie 2014, prima ediţie (şi, sincer, credeam eu, şi ultima), coordonat de singura muză aliată a noastră, Thalia. Aceasta nu a avut curaj să depună mărturie împotriva lui Apollo (ca Dio (Dionysos), deşi şi el se temea şi credea că nu are niciun rost), dar a îndrăznit totuşi să conducă acest festival şi să apară la vioară în orchestra mea, alături de Dio (Dionysos) – la flaut, în rolul lui Marsias, în simfonia nr. 8917, op. T950 în mi minor,

dedicată lui Marsias, inventatorul flautului, jupuit de Apollo pentru că fusese mai bun ca acesta la muzică (simfonie închinată şi intelectualilor-victime ale holocausturilor, victimelor holocausturilor şi tuturor celor ce au suferit / suferă pe nedrept).

Eu am avut emoţii teribile şi am fost absolut convins că acest concert se va întrerupe de la primele măsuri şi că vom fi toţi jupuiţi de vii (de la mine, compozitorul şi dirijorul la femeia de serviciu şi plasatoare şi apoi publicul din sală) înainte să apuc să mă fac de râs (era prima oară când dirijam). Până la urmă, am reuşit să mă adun şi să transformăm urletul de durere în muzică, iar aceasta, deşi sfâşietoare ca lumina stelelor ce se sting, ne-a adus adevărul, ne-a eliberat şi ne-a iluminat. Renaşterea cântecului dulce-tânguitor al lui Marsias la final, preluat de toată orchestra, a stârnit bucurie şi freamăt în sală, cu toate că nu există nicio compensaţie pentru chinurile şi moartea nimănui. Dar, după agonie şi moarte urma învierea.

După festival, a urmat construcţia Memorialului Holocaustului Olimpian, realizat chiar de Hefaistos, fostul călău-nepot, discipol şi prieten. O secţiune avea să fie dedicată Elbrusului. Gândul la Tartar şi la Elbrus, la toată suferinţa mea şi a celorlalţi m-a făcut atunci să slăbesc un kil pe zi de emoţie, să vreau să-mi şterg memoria iar şi să sar apoi în Styx, să mă dezintegrez o dată pentru totdeauna. Tu simţeai lucruri asemănătoare, Ile. La un moment dat, ai reuşit să te aduni un pic, cât să tragi de mine să fac acelaşi lucru. Trebuia să încercăm amândoi să ne înfruntăm trecutul (cu toţi demonii săi) cu curaj şi cu mândrie. De fapt, trebuia să îmi fac curaj şi să încerc să fiu mândru de ce am suferit (şi mai sufăr). Şi tu împreună cu mine. Până la urmă, suferinţa ne-a făcut, sper, mai puternici în spirit (în însuşi focul sacru) şi a întărât iubirea noastră. Nu ardem degeaba. Pasărea Phoenix arde şi renaşte mereu din propria cenuşă.

Dovadă că nu ardem degeaba, ca răsplată pentru chinurile mele, ca să mă răcoresc după atâta combustie,

imediat după finalizarea memorialului, am fost dus iar pe Elbrus de Hermes, la peste 5 mii de metri altitudine, în ger şi viscol. A fost ultima confruntare cu un zeu olimpian. De data asta, ca-n alte vremuri când era de partea mea, a intervenit Atena, colaborând împreună cu tine, Ile, pentru salvarea mea (şi a Olimpului democratic).

Mai întâi, Hermes în-a înlănţuit, mi-a pus pironul în piept, asigurându-se că l-a înfipt mai adânc decât vechiul călău, Hefaistos, m-a scuipat, umplându-mă de balele lui acide foarte corozive care-mi ardeau pielea şi-mi lăsau cratere pe corp, apoi a chemat bestia de vultur să-mi devoreze ficatul. Din fericire, tu şi Atena, în fruntea „armatei amazoanelor" (din care făceau parte şi Io, şi Thalia), aţi venit repede şi m-aţi salvat. Tu nici n-ai reuşit să clinteşti pironul cu mâna în mănuşa de schi, dar Atena mi l-a smuls cu o simplă opintire, apoi mi-a desfăcut şi lanţurile. De data asta, l-a transformat pe Hermes în râmă şi l-a storcit. Apoi m-aţi uns amândouă cu cremă reparatoare anti-leziuni pe corp şi, dintre-o dată, mi's-a părut că începe să se încălzească atmosfera, pătrunsă parcă de focul sacru. În sfârşit, începeam să mă simt mai acasă pe Pământ, fie şi pe Elbrus.

Dacă eu am început să mă simt mai acasă pe Pământ, nu acelaşi lucru's-a întâmplat cu foarte mulţi alţii de pe Pământ, începând cu sirienii (dar fără a ne limita la ei). În ce priveşte Siria, tu, Ile, ai continuat campania de stopare a crimelor împotriva umanităţii din Siria (comise în primul rând de regimul sirian, apoi de Statul Islamic), iniţiată din 2011 (de la debutul războiului), dar adăugând un element nou: greva foamei începută de ziua ta (17 mai 2015) pentru a primi cadou pace, libertate şi democraţie în Siria. Campanie cu sloganul „*stay human... and alive*", inspirat de la Orwell, din „1984" („*stay human, not alive*"), împărtăşit desigur, adică probabil, şi de mâţele noastre foarte umane şi... cu spirit umanitar, guru Guru şi Pesi (Piersicuţă), cărora le-am făcut poze ca dovadă.

Campanie din solidaritate cu Siria, o ţară cu peste 100.000 civili ucişi în război, cu mai mult de jumătate de

populaţie dislocată (peste 11 milioane), sute de mii dispăruţi în închisorile regimului (alte mii la Statul Islamic, apoi la rebeli) şi zeci de mii torturaţi până la moarte în puşcăriile regimului, o ţară plină de blocade ale foamei şi de bombe-butoi aruncate din elicoptere, cu numeroase atacuri chimice (câteva cu gaz sarin, sute cu clor). O ţară în care copiii ridică mâinile când sunt fotografiaţi în loc să zâmbească.

Dar şi o ţară în care medicii, echipele de salvare „White Helmets", profesorii, activiştii media şi cei pentru libertate, democraţie şi drepturile omului se sacrifică, deşi dispar a doua zi, în bombardamente, atacuri chimice sau răpiţi şi torturaţi până la moarte (căci, aşa cum ştiam şi eu, faptele bune continuă să se condamne, iar cele rele să se premieze). O ţară unde doi activişti (ca Amer şi Raghda) s-au putut îndrăgosti, comunicând prin spărtura în Zidul închisorii, cu toate că zăceau acolo mai mult morţi decât vii, cu capetele sparte, învineţiţi şi plini de sânge. O ţară în care în zone sub blocadă a foamei ca Ghouta de Est lumea se hrăneşte cu focul sacru al iubirii şi se desenează inimioare pe zidurile în ruină. O ţară a ruinelor-oameni şi a ruinelor-locuri, dar şi a comorilor din ruine, după cum bine a zis poetul Rumi Mowlana: „Omul lui Dumnezeu este comoara din ruină". Unde cea mai de preţ comoară din ruine e iubirea.

Sper că şi noi doi suntem comori din ruine şi ne continuăm povestea de dragoste (şi romanul de dragoste, uite, chiar acum istorisim şi-l scriem din nou cu ce-a fost şi ce e). În vara lui 2015, era însă să mă opresc iar (de data asta, pentru totdeauna), având nevoie disperată de organe (inimă, ficat şi rinichi) pentru transplant, suferind de insuficienţă cardiacă, hepatică şi renală. Eram, bineînţeles, dornic să obţin organe de la vreun prizonier chinez, de la Falun Gong îndeosebi, că sunt mai sănătoşi (nu beau şi nu fumează).

„*No fucking way*!" ca la concertul lui Roger Waters, „*The Wall*" sau „la dracu', nu!" în traducerea Irinei Margareta Nistor (cum făcea ea pe vremuri la filmele

americane de pe casetele video VHS). Avea şi Bebe inorogul nevoie de inimă. În disperare de cauză, am creat organe pentru noi doi la laborator. După transplant, l-ai sunat pe Deu (Deucalion), fii-miu şi băiatul tău vitreg, să-i spui ce mai fac şi, în loc să audă cine ştie ce nouă prostie de-a mea, i-ai zis plângând de fericire că am făcut pişu. Un strop. Deu's-a bucurat. Apoi te-ai masturbat lângă patul meu de spital şi asta mi-a retrezit pofta de viaţă.

Aveam nevoie de resurse proaspete de viaţă amândoi, căci 2016 a fost iar un an foarte dificil şi dureros. Frate-miu, Mene (Meneceu), diagnosticat cu cancer la colon descoperit în stadiul III (metastazat la ganglionii limfatici) la sfârşitul lui 2015, a fost operat în februarie 2016 şi de atunci face citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura). Sorin, vechi prieten din liceu de-al tău, a fost diagnosticat cu cancer la prostată în stadiul III, a fost operat şi a făcut radioterapie şi terapie hormonală. Amândoi (Sorin şi Mene) au urmat tratamentele cu succes.

Însă Vlad, băiatul de care ai fost tu îndrăgostită la liceu, diagnosticat şi el în 2015 cu cancer la colon (în stadiul IV), din păcate neoperabil şi cu intoleranţă la citostatice (i-au apărut tromboze), ajuns exclusiv la tratamente alternative, s-a dus la Dumnezeu în primăvara lui 2016. Tu, deşi zdrobită, ai spus că e mai bine că a devenit şi el îngeraş păzitor, că l-a eliberat Dumnezeu de chinuri (îl vedeai şi pe el cumva pe Elbrus, în lanţurile şi piroanele bolii, sfârtecat de bestia de cancer, slăbit, un oscior de pe care vulturul nu mai are ce să înfulece – ca mine). Nu mai suportai agonia lui. Eu, la rândul meu, am împărtăşit-o.

În iulie 2016, a urmat ultimul drum ratat la Alep. Asta când planificasei, în sfârşit, după ani şi ani de căutare şi încercare, o călătorie la Alep, împreună cu activişti din Alep, refugiaţi în momentul respectiv la Gaziantep, în Turcia (un oraş cu mulţi refugiaţi sirieni, într-o zonă apropiată de graniţă). Tu îţi asumasei să încerci să mergi, căci nu puteai renunţa, deşi ştiai că nu era nicio şansă nici

să ajungi la Alep, nici să te întorci de acolo: graniţa dintre Siria şi Turcia era închisă şi se trăgea, ultima stradă de acces către Alep, Castello, era blocată (bombardată nonstop), iar Alepul era deja sub asediu, complet încercuit de trupele guvernamentale.

Cu toate că erai înnebunită de frică, aveai o stare de paralizie şi neputinţă şi erai absolut convinsă că mori, ţi-ai asumat să încerci să mergi către Alep, numai că activiştii din Alep aflaţi la Gaziantep te-au oprit. Ai înnebunit de frustrare: preferai să încerci fără nicio şansă, sacrificându-ţi viaţa, decât să renunţi. Gândindu-te însă şi la viaţa lor, până la urmă ai făcut eforturi să le înţelegi decizia. Ai rămas oricum *syrienne*. Şi ţi-ai spus cu năduf ultimele cuvinte atent pregătite pentru ultimul drum la Alep, „pizda-mă-sii" în kurdă şi arabă pentru regimul sirian şi apoi pentru Statul Islamic: „*Kuze dia*te" (în kurdă), respectiv „*kess emak*" (în arabă).

Singurul lucru bun din 2016 a fost festivalul „AER" („Aceasta E Revoluţia") din octombrie, ajuns la a doua ediţie. De data asta, spre deosebire de prima ediţie din 2014, pentru că Apollo fusese deja condamnat la 120 de închisoare (simbolic, dar contează), am fost ceva mai relaxat (ba chiar prea relaxat, tânjeam cumva după tensiunea şi emoţiile de dinainte). Tu mi-ai fost alături şi m-ai încurajat.

Dacă a fost rândul tău să mă încurajezi în toamna lui 2016, la festivalul „AER", am urmat eu la „backup" la începutul lui 2017. Prin februarie, deja ajunseseşi zombie ca la birou în 2010, zăceai leşinată, ţi-era rău mereu, nu mai înţelegeai nimic, nu mai gândeai nimic, nu mai puteai merge, mânca sau vorbi, de data asta din cauza bolii Huntington (pe care, în sfârşit, ai conştientizat-o, deşi se manifestase destul de sever la începutul lui 2014). Simţeai numai ciocul bestiei de vultur înfipt în creierul tău, răsucindu-se adânc, dureros şi strângând cu putere. Ţinându-te captivă în piatră (fizic, psihic şi mental). Deşi voiai să trăieşti (însă asta nu era viaţă, nici supravieţuire, ci stare de zombie iar), nu-şi mai făceai iluzii că o să te

simţi mai bine, aşa că, atunci când spuneai o rugăciune (şi-ţi lua o săptămână să o faci), era doar să te ia Dumnezeu.

Atunci ţi-am pus melodiile noastre, ţi-am dat un sărut gay salvator, te-am îmbrăţişat disperat, titanic, ca pentru ultima oară, să te fac din praf… praf de stele şi să zburăm împreună, ţi-am înmânat presse-papierul şi m-am rugat pentru tine şi parcă, măcar pentru o clipă, te-ai iluminat la faţă. Apoi, ai început să iei tetrabenazine care a avut un efect aproape miraculos asupra simptomelor (ştiu că nu tratează boala, ci doar ameliorează simptomele), dându-ţi parcă o nouă viaţă. Chiar dacă mai ai doar câţiva ani de trăit (maxim) contează, într-adevăr, cum îi petreci (cum te simţi), confirm eu, unul obişnuit să se simtă rău. „Obişnuit" nu e şi „normal", nu mi-ai zis chiar tu de atâtea ori? Oricum, am fost atât de fericit de efectul tetrabenazine încât m-am simţit şi eu mai bine. Şi mi-au ieşit chiar şi analizele mai bine. Asta ţi-a dat un suflu nou pentru a participa în iulie 2017 la marşul *Civil March for Aleppo* (din solidaritate cu Alepul şi cu refugiaţii), pornit din decembrie 2016, prin ger şi viscol, pe ruta refugiaţilor, de la Berlin la Alep. Chiar dacă te temeai că nu te descurci, nu te-a lăsat conştiinţa să nu încerci iar. Pe lângă faptul că fiecare excursie e tortură până la moarte pentru tine, nu poţi mânca, dormi ori merge la toaletă, eşti mereu leşinată şi ţi-e foarte rău, se adăuga boala Huntington, dar cine nu e bolnav, traumatizat şi la închisoare? Din punctul nostru de vedere, toţi sunt. Şi un simplu pas conta, chiar dacă nu aveai să parcurgi zeci de kilometri zilnic ca ceilalţi participanţi la marş. Un singur pas înainte înseamnă ceva, mai departe merg ei pentru tine. Aşadar, ai încercat şi ai reuşit, în ciuda oboselii, a bolii tale şi a dificultăţilor de a intra în legătură unii cu ceilalţi în ziua întâlnirii. Totuşi, seara, pe stradă, cu câteva minute înainte de a chema un taxi spre aeroport, când te-ai întâlnit cu restul şi ai ridicat steagul marşului, ai simţit că zbori şi acest zbor recompensa toate eforturile.

Dovadă că unii paşi prind aripi şi dau aripi la rândul

lor.

Tot o senzaţie de zbor ai simţit şi după protestul ulterior de la Beijing, din piaţa Tiananmen, din solidaritate cu victimele traficului de organe din închisori (în special deţinuţi Falun Gong torturaţi până la moarte), nord-coreenii deportaţi (pentru a fi executaţi sau trimişi într-un lagăr de exterminare) şi victimele represiunii de la Tiananmen (încă uitate, fără ca regimul să-şi asume masacrul din iunie 1989). Senzaţia de zbor a venit abia după protest. În momentul în care ai pozat şi ai lăsat pancartele în piaţa Tiananmen, erai copleşită de oboseală, neputinţă şi frică şi te vedeai cu tubul acela de nazal de hrănire din închisorile chineze, cel cu apă clocotită, urină, fecale, oţet şi piper. Era exact ceea ce-ţi doreai. Numai veninul Hidrei lipsea de acolo şi aveai de gând să-l ceri autorităţilor la nevoie. Slavă Domnului, n-a mai fost nevoie de aşa ceva.

Imediat după protestul de la Beijing, a urmat dulcea cădere prin gaura de la budă în Ţara Minunilor. Sper că nu-mi reproşezi că am lăsat capacul ridicat. Hm, poate cel mult că n-am verificat. Ori merit din nou o condamnare pe Elbrus? Stai, asta e o faptă rea, condamnare pe Elbrus trebuie doar pentru faptele bune. Cert e că ai căzut prin gaura de la budă, apoi ai plâns atât de ai creat un potop şi un ocean de lacrimi, iar iepuraşii cu ceas şi badge de aur de la ONU de pe epavele lor de lux fantomă-Titanic nu au intervenit pentru tine, ci te-au abandonat, aşa cum te aşteptai. Fantome, logic, nu? Cel rus a vrut chiar să te violeze, cel american te-a acuzat că i-ai furat ceasul (sustras de rus de fapt) şi că i-ai distrus casa cu dimensiunile tale uriaşe, aşa că a hotărât să-ţi dea foc, însă ai reuşit să te micşorezi şi să fugi. Refugiindu-te în pădure, ai întâlnit un mare spirit, o mare personalitate, guru Puric, guru-omidă, dar tu ai ratat şansa de a deveni OM frumos dintre-o broască râioasă cu ajutorul lui.

Mergând mai departe, ai nimerit la Ducele Trump, foarte primitor ca întotdeauna, care te-a asfixiat apoi cu Zidurile sale de piper tot mai dense, ajunse impenetrabile.

Un pic mai înţepător! Slavă Domnului, între timp am fost blestemat (de Atena, ca să-şi ia revanşa faţă de tine) să fiu pisică de Cheshire şi să vin în ajutorul tău (ăsta da blestem, întotdeauna mi-am dorit să fiu pisică). Sau poate ca să fii m şi mai mare pericol. Nu ziceam că „singură eşti în pericol. Cu mine m şi mai mare pericol”? Dar nu pot fără tine. Şi nici tu. Ne-am regăsit amândoi prin apropiere de locuinţa Ducelui Trump şi am tors de fericire când în-ai scărpinat pe burtică.

Am nimerit după aceea la pălărierul nebun Boris Johnson şi la iepurele nebun Nigel Farage, care ne-au dat afară de la ceaiul lor de la ora cinci, pe motiv că nu primesc vampiri (se uitaseră prea mult la „ştirile de la ora cinci”, de-asta li se oprise timpul la ora cinci şi aveau fobie de vampiri). Am mers apoi la Statul Islamic unde era să fim decapitaţi, noroc că, în ultima secundă, înainte să fie capul nostru jos şi trandafirii albi rămaşi vopsiţi în roşu cu sângele nostru, te-am blestemat şi pe tine să fii pisică şi să fim amândoi în insula Pink de pe Gliese unde am făcut noi prima oară dragoste. Blestemul, spre surpriza mea, a funcţionat, am făcut dragoste în ipostaza de mâţe şi aş fi vrut să rămânem aşa cât mai mult. Şi acum, când mă gândesc la ce frumos a fost asta (după oroarea de la Statul Islamic), miaun şi torc de plăcere.

Apoi, anul ăsta, în 2018, ai fost în Iran, în mai, pentru a protesta de ziua ta şi a primi cadou de ziua ta libertatea femeilor de a purta părul descoperit (e un element ce ţine de identitatea lor, ar trebui să fie decizia femeilor, nu impus cu forţa vălul), libertate de expresie, a internetului şi a protestelor, în ciuda oboselii şi a bolii, chiar dacă ai avut în minte permanent şi voucherul de execuţie… acum la ofertă specială, uşor de plătit din indemnizaţia ta de persoană cu handicap (50 de lei) ori din pensia ta de boală (500 lei), logic, nu?

* * *

După ce termin ce am de spus, fac o pauză. Trag din ţigara electronică câteva fumuri, beau puţin ceai de urzici cu lămâie şi-mi suflu bretonul destul de slab (sunt foarte

obosit şi slăbit, abia răsuflu). La patru fără un sfert, ieşim în curtea dreptunghiulară, umbrită de pini negri, cu un cuptor cu grătar în stânga şi o masă mare din lemn de pin în centru. Facem o mică plimbare de siestă, ţinându-ne de mână. Încet, câţiva paşi doar. Această plimbare e uneori înlocuită de turul de bloc din Titan, cartierul lui Ile (când numărăm câinii vagabonzi, sperând să ne numărăm doar pe noi). Lui Ile îi place în Titan (inclusiv în Titanul Prometeu) şi să numere numai doi câini vagabonzi la fiecare plimbare (Promy şi Ile).

La patru, când cântă ceasul melodia „Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita", ne ducem la toaletă şi ne spălăm pe mâini, apoi mergem în dormitor să ascultăm melodiile noastre şi să le dansăm dezbrăcaţi (doar trei că atât ne ţin picioarele şi genunchii înţepeniţi şi fără să ne ridicăm pe vârfuri, chiar dacă e vals: „Coppelia Walz", studiul de Chopin opus 25 nr. 1, în la bemol major şi „Neutron Star Collision" de Muse). Ile poartă papuci, eu foşnesc desculţ prin frunze, dar de data asta nu mă mai ceartă că răcesc. Înainte de a dansa, o dezbrac pe Ile lent, scoţându-i tricoul alb, blugii şi chiloţii (şi papucii). Ea mă ajută să-mi scot hainele, la rândul ei. Îi mângâi sânii, cicatricele comune de la piept (urma pironului) şi ficat (urma ciocului bestiei de vultur) şi fundul, apoi îi introduc mâna în vagin şi îi masez clitorisul. Ea-mi mângâie şi îmi sărută cicatricele comune de la piept şi ficat, testiculele şi fundul.

Dansăm întâi valsul din Coppelia. Pe acesta l-a dansat când era zombie la birou, în greva foamei, bolnavă şi întotdeauna a reprezentat un stimul pentru regăsirea demnităţii (a fost pentru ea echivalentul lui „Prometeu, eşti un hobbit" în cazul meu).

Apoi ne lipim unul de altul şi începem să ne mişcăm pe ritmul studiului opus 25 nr. 1, în la bemol major de Chopin. Acesta ne aduce aminte de clipele când am sfidat legile infernului, îmbrăţişându-ne în Tartar, când am avut halucinaţia că Ile îmi spăla rănile cu lacrimile ei (tot în Tartar), când ne-am lins zăpadă roz de căpşuni pe insula

Pink, când am profanat tronul zeilor, jucându-ne „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral”, când am fost la Paris, ne-am plimbat romantic, prin ploaie, pe malul Senei, am pus lăcăţele de dragoste pe un pod, am ascultat plânsul înăbuşit al unui ferăstrău (exact ca plânsul meu de atunci – de fapt, trebuia să exprim durerea, nu’s-o reprim!), am plutit cu nuferii lui Monet şi am lunecat pe curcubeiele din vitraliile de la Sainte-Chapelle, când ne-am masat organele sexuale cu iaurt cu stracciatella sau cu ulei de cocos şi nu ni se părea real (numai coşmarurile erau reale), iar când ni se părea ne simţeam vinovaţi (Ile îndeosebi) că ne răsfăţăm când alţii numai suferă.

Următoarea melodie, „Neutron Star Collision”, îmi aduce aminte de când am profanat tronul zeilor, pe Mytikas, jucându-ne „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral” şi simţindu-mă, dacă nu în putere, măcar la putere, putere asupra mea, foarte eliberat şi fericit. Cântăm toată această ultimă melodie, ne îmbrăţişăm strâns, titanic, ca pentru ultima oară să ne facem praf… praf de stele şi să zburăm şi ne sărutăm îndelung la final.

I was searching

You were on a mission

Then our hearts combined like A neutron star collision

I have nothing left to lose You took your time to choose Then we told ea ch other

With no trace of fear that…

Our love would be forever And if we die

We die together Andlie, I said never

Cause our love would be forever

The world is broken Halos fail to glisten

You try to make a difference But no one wants to listen

Hail, The preachers, fake and proud Their doctrines will be cloud

Then they îl dissipate

Like snowflakes în an ocean

Love is forever

And we îl die, we îl die together Andlie, I say never

Cause our love could be forever

Now I’ve got nothing left to lose You take your time to choose

I can tell you now without a trace of fear

That my love will be forever And we îl die we îl die together Lie, I will never

Cause our love will be forever

Ascultăm apoi toate melodiile din patul nostru, dezbrăcaţi, ţinându-ne de mână, cu degetele împletite, simţind că şi mâna lui Ile’s-a încălzit, e chiar transpirată. Pe multe dintre melodii le şi cântăm. Iată lista melodiilor noastre (în ordinea alfabetică a formaţiilor):

Evanescence – Bring Me To Life Evanescence – Going Under Dire Straits – Why worry

Doris Day – Que Sera Sera

Edith Piaf – Non, Je Ne regrette Rien Edvard Grieg – Solveig Lied

Frank Sinatra – Forget Domani Frank Sinatra – My Way

Frédéric Chopin – Nocturnă op. 9 nr. 1 în si bemol minor Frédéric Chopin – Studiu op. 10 nr. 3 în mi major Frédéric Chopin – Studiu op. 25 nr. 1 în la bemol major Johannes Brahms – Vals în la bemol major, op. 39 nr. 15 Judas Priest – Revolution

Léo Delibes – Coppelia Waltz Luna Amara – Roşu aprins Muse – Feeling Good

Muse – Neutron Star Collision (Love is Forever) Nirvāṇa – All apologies

Nirvāṇa – Rape me

Pink Floyd – High Hopes Prodigy – Fire Starter Radiohead – Creep

The Beatles – All You Need Is Love The Beatles – Here Comes The Sun

The Beatles – Let It Be

The Beatles – While my guitar gently weeps The Doors – Break On Through

The Doors – Take It As It Comes The Doors – The

Crystal Ship The Doors – The end

Twisted Sister – We re Not Gonna To Take It Zorba grecul (melodia din filmul cu acelaşi nume)

Imediat după melodii, trecem la jocul „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral”: Ile va trage din trabucul meu şi va înghiţi spermă cu aromă de whisky (nu, nici vorbă, ţinem amândoi regim) … atunci va cânta la flautul meu şi sper să nu se mai întrerupă niciodată acest concert, nici să mi se mai spargă flautul. Să fiu sincer, în ce priveşte jocul „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral”, am mai recuperat. Aveam mari restanţe: eu eram obişnuit cu agonia, descompunerea şi moartea de pe Elbrus, Ile cu Elbrusul de la birou ori coşmarul politicii şi al istoriei. Acum cinci ani ziceam că suntem atât de mari jeguri încât nu ne băgăm unul pe altul în seamă nici să ne scuipăm (mizerie fizică şi psihică… psihică şi mai mare decât fizică, de n-o curăţau 10 duşuri pe zi, 10 expectorări la W.C., nici potopul, dar, uite, ne-am purificat până la urmă un pic lingându-ne rănile şi cicatricele şi spălându-ie cu lacrimile noastre).

Ile a avut prima oară orgasm la 37 de ani cu mine (nici nu ştia ce e, când l-a avut pe primul, a crezut că moare / se dezintegrează, numai că i-a plăcut cum a murit / s-a dezintegrat şi l-a vrut şi pe al doilea şi tot aşa). Cele mai tari orgasme au fost când am transformat amândoi starea de angoasă în ceva erotic (cum a fost ziua de marţi 13 septembrie 2016, vă jur pe ce am mai sfânt, Maretti, i-phone, focul sacru, democraţie şi constituţie) ori când am fost melancolici şi romantici, am făcut-o (ca pentru) ultima oară, luându-ne la revedere.

Mi-am făcut rezerve şi de la revedere, cred că mi’s-a urcat la cap că am drepturi, înainte dispăream pur şi simplu de pe budă sau de pe masa de operaţie de la spital. Acum însă nu vreau să mă mai gândesc la nimic, vreau doar să ne simţim respiraţia gâfâită (cu întreruperi neliniştitoare – a mea), secreţiile (transpiraţia, sperma, secreţiile vaginale), să nu uit cum miroase pizda ta, Ile şi să fac cancer de prea mult sex oral ca Michael Douglas ori infarct de la prea mult sex şi să am o înmormântare de vis

la care să-mi plângă toate nevestele şi amantele (puţine, n-am avut vreme de ele), să fie flori de cactus albastru, lumânări, dans şi manele cathartice în versuri albe în interpretarea lui Dio (Dionysos).

* * *

La şase fără un sfert, când ajungem la ultimele melodii de The Beatles şi The Doors, începem să facem dragoste. Ile vrea să inundăm camera ca-n filmul de dragoste *„The Shape of Water"* al lui Guillermo del Toro, cu Sally Hawkins în rol principal, unde Elisa, o femeie de serviciu mută, îl salvează pe omul-amfibie din laboratoarele CIA (unde era torturat, se făceau experimente pe el şi era pe punctul de a fi disecat) şi face dragoste cu el, lăsând robinetele deschise până ajunge apa la cinematograful de dedesubt, la spectatori. Să ne inundăm mai bine cu iubire ca-n povestea de dragoste imposibilă (ca a noastră) din filmul *„The Shape of Water"*. Dacă tot e potopul, să fie măcar unul de iubire. Ăsta da potop.

I look at you all, see the love there that's sleeping While my guitar gently weeps

I look at the floor and I see it needs sweeping Still my guitar gently weeps

I don't know why nobody told you How to unfold your love

I don't know how someone controlled you They bought and sold you

I look at the world and I notice it's turning While my guitar gently weeps

With every mistake we must surely be learning Still my guitar gently weeps

Well…

I don't know how you were diverted You were perverted too

I don't know how you were inverted No one alerted you

I look at you all, see the love there that's sleeping While my guitar gently weeps

Look at you all
Still my guitar gently weeps
Oh, oh
Oh, oh, oh, oh, oh, oh, oh Oh, oh, oh, oh
Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah Yeah, yeah, yeah, yeah, oh, ooh

Dar nu inundăm cu orice, ci, pe lângă potopul de iubire, cu cea mai tare armă chimică, interzisă de ceva timp în UE (UE a considerat asta toxic, nu şi extremismul sau teroriştii), parfumul Chanel no. 5 din care am mai păstrat un strop pentru ocazii, iar amforele şi statuetele din cameră îl emană oricum discret. Ile se dă cu parfum pe tot corpul, iar eu îl inhalez, înnebunit de poftă, îi sărut fundul, clitorisul, sânii, gâtul şi îi dau limbi în urechi. Ce mă fac dacă mă intoxic cu parfumul? Ori, mai rău, dacă te pup în cur, Ile, şi, pe lângă faptul că sunt taxat ca pupincurist, o să rămân înţepenit complet? Nu ziceam că sunt prea înţepenit să îndoi spatele şi genunchii, iar tu numai în rugăciune? Dacă nu uiţi. Bine că nu uită Dumnezeu de tine (şi de noi toţi).

Ei, dar aşa suntem cel puţin demni şi drepţi. E valabil şi pentru tine, Ile. De mine nu se miră nimeni că mă mai otrăvesc şi cu parfumul (pe lângă glutamatul monosodic din Maretti), nici că voi rămâne complet paralizat, se ştie că sunt masochist. Aşadar preiau formula parfumului şi umplu camera cu lichid chihlimbariu cam până la piept (până la cap la Ile). Brusc, remarc că încăperea’s-a făcut mai mare ca un lac, strălucind ca o flacără în lumina înserării. Înotăm lent, prin apa călduţă (că nu avem viteză, de-abia ne mişcăm) unul către celălalt, ajungem unul la celălalt şi ne îmbrăţişăm. Penisul meu o pătrunde, ea mă încolăceşte cu picioarele.

Cobor apoi apa până la nivelul picioarelor, ca să ne scalde ca un izvor, apoi o opresc şi o usuc complet. Şi, deşi ar fi plăcut să continuăm să facem dragoste în frunzele arămii, rubinii şi aurii de pe jos, ca un boşorog terminat (nu şi învins) prefer confortul din pat, unde stăm mult mai comod. Facem dragoste mai departe în poziţia 69, apoi cea

a misionarului şi, după aceea, cu Ile deasupra (cowgirl), împingând cu putere. La sfârşit, când termin, mă simt un strop chilimbariu din oceanul dulce-aromat de otravă. Poate că în-am intoxicat complet şi acum am ajuns şi eu fantomă, să văd dacă mă ridic uşor, ca un abur din ocean. Ba nu, sunt cald şi transpirat, mustind de secreţii. Ce bine! Ile îmi spune Prometeu, eşti un hobbit, boxtroll, te iubesc şi vreau să trăieşti floarealbastră! îi repet şi eu aceleaşi vorbe de dragoste încurajatoare. Mai rămânem o vreme întinşi, îmbrăţişaţi, un minut, că numărăm sau nu secundele (încerc să nu număr, Ile şi ea), goi, plutind în abis şi dansând în potop dansul dezastrelor.

16. Un sărut gay salvator, unul de vampir şi o îmbrăţişare titanică pentru echipă, apoi ultimele cuvinte: „noapte bună”.

Aş vrea să stăm la nesfârşit aşa goi, transpiraţi, plini de spermă şi secreţii vaginale, unul în braţele celuilalt. Aşadar prelungesc acest minut de fericire, încercând să nu număr secundele. La un moment dat însă mă ridic, cu greu, clătinându-mă. O aştept şi pe Ile să mergem la baie să facem duş. Ne mişcăm alene, târşindu-ne picioarele şi răsuflând anevoios (eu în special), desculţi spre baie (de data asta e şi Ile cu picioarele goale, cred că a uitat de papuci). Intrăm în baia imaculată ca zăpada, reglăm luminile în formă de lebede şi lotuşi la un nivel scăzut (nu doar romantic, ci şi suportabil pentru ochii mei fotofobi), ascultând cântecul dulce-sfâşietor al lui Marsias şi inhalând aroma de vanilie emanată de acestea.

Mai încercăm o dată „pisu, pisu”, poate reuşim un strop, fie şi mai închis la culoare ori cu sânge. Nu, din păcate, nu vine niciun strop, aşa că punem folia antiderapantă roşie şi ne aventurăm în cada (asta da aventură!) mare, albă, în formă de scoică, cu vibro-masaj. În timp ce duşul picură perluţe parfumate de Davidoff Cool Water, mă delectez cu vibro-masajul, iar Ile mă ajută să mă spăl (de fapt, ne ajutăm unul pe altul, deşi doream să ţinem mai mult pe noi secreţiile rezultate în urma jocului „de-a Bill şi Monica” cu atâta efort). La final, ne ungem cu

ulei de cocos la sfârcuri, la fund, la testicule şi la cicatricele comune şi ne masăm. După baie, aud deja, de la bucătărie, cântecul ceasului: „Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”, ceea ce înseamnă că’s-a făcut ora şapte seara şi e momentul să mergem la masa de seară. Mă grăbesc (dar *festina lente*) aşadar la cină şi o strig şi pe Ile să vină. Când intru în bucătărie, inhalez parfumul garofiţelor de câmp din vasul cu garofiţe, nu mă uita, albăstrele şi margarete de pe masa de culoarea cafelei cu lapte (o nuanţă mai deschisă ca gresia şi faianţa). E singurul lucru cu care mă mai îmbăt, cu excepţia viselor de moarte şi înmormântare, căci, spre deosebire de Ile, Don Quijote castrat şi fără vise, eu încă mai visez.

La masa de seară, vom mânca câte un ou fiert, pâine integrală cu ulei de măsline (3 – 4 felii) şi câteva bucăţele de caş uşor sărat. La acestea adaug măsline negre şi ardei verde. Fierb, deci, două ouă (tari), le răcesc sub jetul de apă rece de la robinet, le curăţ şi le pun în farfurii, pe lângă pâinea integrală, uleiul de măsline, caşul uşor sărat, ardeiul şi măslinele. Între timp, Ile a sosit şi ea.

Mâncăm ouăle, apoi caşul uşor sărat şi pâinea înmuiată în ulei de măsline extravirgin împreună cu ardeiul şi măslinele. După aceea, iau ultima serie de medicamente cu ceai de urzici cu lămâie, odată cu Ile (care iar se strâmbă îngrozitor). Odată medicamentele luate, trag câteva fumuri din ţigara electronică, îmi suflu bretonul alb-negru, lung şi creţ şi-i povestesc lui Ile ce’s-a mai întâmplat la cabinet. Îi menţionez şi vizita Thaliei şi a Atenei:

— Îţi dai seama cum a fost pentru Thalia să se abţină de la sex!?

— Cred că a simţit că moare cu toate că e nemuritoare. Cum o fi rezistat?

— Da, şi ea nu e obişnuită cu abstinenţa şi ororile ca mine, Ile. Deşi şi eu, slavă Domnului, cu ajutorul tău şi al jocului „de-a Bill şi Monica în Biroul Oral”, am început să mă dezobişnuiesc şi să mă obişnuiesc cu jocurile astea „de-a Bill şi Monica” şi să ne luăm la revedere. Mai vreau

să-mi iau la revedere.

— Am crezut că ai luat supradoză de la revedere. Ah, sper că vrei să-ţi iei la revedere numai de la mine. Se p-ppare că şi A-aa-tenei îi place vibratorul în forma penisului tău şi vrea să-şi ia la revedere de la tine. S-a-sper să se limiteze la vibrator, zice Ile înroşindu-se şi bâlbâindu-se.

— Da, Ile, desigur, cum altcumva? confirm cu jumătate de gură.

— În tine am încredere, dar în ele nu, spune Ile, precipitându-se. Mă refer la Atena şi la Thalia.

— Nici eu, Ile. Nu am cum, având în vedere tot ce’s-a întâmplat. Dar în tine am, Ile. Doar în tine am încredere, chiar dacă ştiu că tu nu ai deloc nu doar în Atena şi Thalia, ci şi în tine.

O îmbrăţişez disperat, titanic, strâns, ca pentru ultima oară, să o fac praf… praf de stele şi să zburăm, o sărut gay salvator, apoi îi povestesc ce’s-a întâmplat la palat, cum am ajuns să ne punem dopuri în urechi din cauza sirenelor afone care cântau chiar mai prost ca Apollo „Stinge lumina”:

— Văd că ai supravieţuit şi acestei torturi, iubire, îmi spune Ile cald, urcându-mi se în braţe şi lipindu-se de mine.

— Da, bune şi dopurile antifonice la ceva, vorba lui Hagi. Altminteri nu supravieţuiam. Să le fim recunoscători şi să avem întotdeauna la noi nişte perechi de rezervă. Nu degeaba numele meu înseamnă „prevăzătorul”. Na, uite, că sunt utile şi previziunile mele la ceva (odată cu dopurile) şi nu ghiceşti digeaba baba Promida.

Tocmai atunci se aude ceasul din perete cu melodia „Firicel de floare albastră, floare de nu mă uita”, semn că’s-a făcut ora opt. La opt şi un sfert vine echipa noastră la şedinţa de vineri seară să bem împreună şi să ne-mbătăm cu o bere fără alcool, un ceai de urzici cu lămuie sau o limonadă cu sirop de arţar, să nembrăţişem disperat, titanic, strâns, ca pentru ultima oară, să ne facem praf… praf de stele şi să zburăm şi să ne dăm un sărut gay

salvator. Trebuie să mergem în sufragerie să-i aşteptăm. Îi voi teleporta pe toţi. Înainte să-i teleportez, ne întoarcem în dormitor să mă îmbrac pentru şedinţă, cu ţinuta obişnuită de acum: chiloţii, tricoul alb şi blugii rupţi şi tociţi (la fel şi Ile). Mă îmbrac greu, savurând totuşi faptul că am un obicei atât de bun şi că ţinuta mea e atât de frumoasă.

Apoi, cu Ile de mânuţă, mergem către şi intrăm în sufrageria mare, cu tavanul şi pereţii îmbrăcaţi în flori de nu mă uita (de un bleu deschis) şi albăstrele (de un albastru intens). Întreaga cameră pare invadată de natură, florile par a ţâşni chiar din mobilă (canapele şi fotolii) ori din televizorul uriaş cu ecran plasmă. Canapelele (două), la fel ca fotoliile (patru), sunt albe, mari, moi şi pufoase (numai bune pentru trupurile şi sufletele chinuite de titan), acoperite de cuverturi matlasate, cu pernuţe mici, perlate, sidefate ori albăstrii (ca florile de cactus şi albăstrelele). În faţa canapelelor, se află măsuţe dreptunghiulare de cristal transparent cu flori de cactus de un albastru luminos şi ireal pe ele, tablete, laptopuri şi i-Phone-un Când mă aşez, mă uit la florile de pe pereţi şi tavan: se mişcă delicat în bătaia vântului, purtate de o uşoară adiere.

În timp ce pregătesc dispozitivul de teleportare, îmi aduc aminte ceva: nu mai facem şedinţa de vineri cu echipa la două noaptea (cum era cu câţiva ani în urmă, când Ile nu avea niciun program, automat nici eu, şi era singura oră pe care puteam’s-o respectăm ca fixă, restul era foarte fluctuant), eu şi cu Ile dormim de la zece seara şi nici alţii nu-şi mai strică somnul de frumuseţe (decât în caz de extremă urgenţă, după cum ne-au şi avertizat, inclusiv Her (Heracle). Şi, sincer, la fel ca mine, s-au săturat şi ei de nopţi pierdute şi de urgenţe.

Aşadar, la opt şi un sfert îi teleportez pe toţi: Her (Heracle) (frumuşica musculoasă, cu păr auriu de la Chippendales, veşnica noastră salvatoare şi inventatoarea sărutului gay salvator), Jill din filmul lui Terry Gilliam, „Brazil” (blonda care a îndrăznit să depună o reclamaţie în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, deşi ştia că va fi

executată ca teroristă, şi totodată „conştiinţa” lui Ile care-şi ia tirul şi o calcă dacă a greşit ceva sau deliberează prea mult), Pegas (unul dintre cârcotaşii-şefi, vechi prieten, revoluţionar şi coechipier), Bebe inorogul (bestia noastră dragă, neagră şi cu coarne, pardon, corn, care m-a tot trezit la viaţă cu lacrimile lui vindecătoare şi fără de care nu am fi reuşit nimic la revoluţia noastră democratică din Olimp, „Marele Blond”, atât de blond că a imigrat în Olimp, maestru la vânturi cu arome de parfumuri pariziene, guru şi sfinxul care supraveghează discret Olimpul), Don Quijote (învăţăcelul lui Bebe pentru a deveni din yahoo un unicorn, maestru deocamdată la lupta cu morile de vânt), frate-miu, Mene (Meneceu) (purtător alături de mine al focului sacru, un titan care a putrezit în Tartar din adolescenţă până la revoluţia noastră democratică, bolnav de cancer), Alex din romanul lui Oz, „Cutia neagră” (intelectualul rafinat şi sceptic, analist al fanatismului, sfâşiat deopotrivă de politică, iubire şi comunicare imposibilă, singurul care-l-a scuipat pe ştii Tu Cine… Zeus (înainte de revoluţie!), un erou pentru „o anumită parte a presei”, respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă, bolnav de cancer şi el), Deu (Deucalion) (băiatul nostru (Ile e maştera!), supravieţuitorul potopului, colaborator la (r) evoluţiile noastre şi proiectele noastre civilizaţionale, imigrat pe planeta VJ45, planeta artistică ce împărtăşeşte experienţele celor refugiaţi pe ea şi te ajută să te regăseşti), Dio (Dionysos) (alcoolicul care zace mangă tot timpul (tot gratis ca ameţiţii de noi, că e zeul alcoolului), dar, dacă îi dai o pungă de gheaţă în cap (pentru campania *ice bucket* de conştientizare şi ajutare a bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică), poate compune şi interpreta genial orice, de la muzică clasică la manele cathartice în versuri albe).

Mai întâi, le dau un sărut gay salvator şi o îmbrăţişare titanică. Primul la rând e Alex care a venit îmbrăcat într-un capot de casă vişiniu lucios. E şi el slăbit – de cancer şi citostatice, tras la faţă, cu ochii tulburi şi duşi în fundul capului şi cu părul căzut:

— Vino, Alex, să te sărut, să te îmbrăţişez. Să te umplu de băluţe.

— Dacă m-ai luat pe mine primul, treaba ta, o să vezi că n-o să-mi mai dai drumul. O să vrei să te sărut în continuu. Că doar ştiu să trag nu doar scuipaturi intelectuale, ci şi să sărut irezistibil.

Da, Alex sărută atât de bine încât nu m-aş opri nici eu. Cred că ăsta e secretul succesului lui la sirenele de pe Gliese. Sau poate le-a spus că e din Israel şi atunci li’s-a făcut milă. Dacă le zic şi eu de Olimp, li se rupe inima şi de mine, mă iau ele prizonier şi n-o să-mi mai dea drumul vreodată. Cum o fi oare asta? Probabil fac infarct de la a doua (ori chiar prima), de fapt, eu am nevoie de una bolnavă şi leşinată ca mine cum e Ile, nu de sirene.

Următorul pe care-l sărut şi-l îmbrăţişez e Dio (Dionysos), după ce-i dau o pungă de gheaţă în cap… în cadrul campaniei *ice bucket* pentru susţinerea bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică. Dio e îmbrăcat tot în tricoul lui kaki pătat de vin şi de borâtură şi blugii rupţi şi soioşi. Are părul lung, ondulat, şaten cu reflexii aurii în dezordine, ochii albaştri injectaţi şi înceţoşaţi şi nasul roşu şi umflat. Mă sărută şi el ameţit, apoi vomită pe canapea. Îl şterg, îi schimb tricoul cu unul alb imaculat de la mine şi dau jos cuvertura murdară de pe canapea (înlocuind-o cu alta). Dio mă priveşte ca prin vis, fără să înţeleagă nimic din ce fac, apoi adoarme pe canapea, sforăind din greu (ăsta da recital de la marele maestru!).

După Dio, vin la rând Don Quijote, Bebe şi Pegas. Îi sărut mai întâi pe Bebe şi Pegas, mângâindu-le uşor coama.

— Bine v-am găsit, zice Don Quijote destul de stingher. Sper că nu sună ironic. De parcă v-aş vizita pe Elbrus ori la spital.

— Barzăcopilviezure, completează Pegas, cu o oarecare nelinişte în glas. În acest moment simt nevoia să spun ultimele cuvinte din limba dacă. Bine că le-am învăţat!

— Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză,

adaugă Bebe tare, pe un ton uşor histrionic.

Don Quijote a renunţat, în sfârşit, la armură, spadă şi scut, poartă şi el un tricou gri şi blugi. Coiful l-a înlocuit cu o şapcă albă care îi lasă la vedere faţa osoasă şi părul rar, grizonant. Oricât insist, nu vrea decât să mă îmbrăţişeze, nu acceptă sub nicio formă un sărut gay salvator, i-e ruşine şi i-e scârbă.

— Uite, Don Quijote, nici nu ştii ce pierzi. Nici nu ştii ce bine sărut. Nu o să mai vrei să mă opresc.

— Ştii ce, Promy? Simt că vomit şi eu ca Dio. Chiar dacă n-am băut decât cafea.

După Don Quijote îi sărut şi-i îmbrăţişez pe Jill şi pe Her care au venit împreună. Jill şi-a lăsat părul blond pe umeri şi ne ţinteşte cu ochii săi albaştri limpezi şi strălucitori. Poartă o ţinută sport, maiou bleu şi blugi scurţi. Her, îmbrăcat cu tricoul roz mulat prin care i se zăresc pectoralii şi blugii rupţi, cu părul lung auriu revărsat în valuri pe spatele lat şi puternic, zâmbeşte larg când mă vede, iar ochii săi albaştri se iluminează, pătrunşi parcă de un foc lăuntric (focul meu sacru?). Frumuşica de la Chippendales mă strânge tare în braţe, zdrobindu-mă şi îmi bagă limba adânc în gură, încolăcindu-şi-o apoi cu a mea.

Deşi l-aş săruta şi pe Her la nesfârşit, mă rup din îmbrăţişare pentru a trece la frate-miu, Mene (Meneceu), venit cu aceeaşi ţinută de la palat (tricoul cărămiziu şi blugii în care înoată de slab ce e). Următorul din echipă pe care-l sărut şi-l îmbrăţişez e băiatul nostru, Deu (Deucalion) (da, Ile e maştera!), venit de pe planeta VJ45 unde a emigrat, de pe planeta artistică ce împărtăşeşte experienţele celor refugiaţi pe ea şi te ajută să te regăseşti. Deu poartă un tricou verde şi blugi negri strâmţi. Părul şaten cu reflexii aurii, ondulat, îi cade peste urechi. Ochii căpruiverzui, cu gene negre lungi, arcuite (ca ale mele, în rest seamănă cu maică-sa, Hesi – Hesione) scânteiază de parcă plutesc în lacrimi. Când îl văd pe Deu (asta se întâmpla şi pe Elbrus ori în Tartar), ochii mi se umezesc de emoţie şi fericire.

Asta e o răsplată pentru mine, după turul de forţă de săruturi şi îmbrăţişări. Obosit, abia răsuflând, vreau să mă aşez pe canapea, dar Ile mă apucă de braţ şi-mi zice încet, cu voce şovăielnică, însă fără să se poată opri:

— Iubire, ai uitat de sărutul de vampir. Cred că te-ai molipsit de la mine. Sau nu te mai recunoşti de vampir?

— Vai de mine, Ile, cum aşa? Sunt tata lui Dracula şi al lui Soros. Uite, chiar acum sărbătorim cu muzică vampirească (Maria Tănase), iar noi doi bem limonade cu sirop de arţar, ceai de urzici cu lămâie şi bere fără alcool, bine că suntem mangă deja amândoi. Sper că mă laşi să-ţi fac un mic semn de dragoste (şi identitate) cu colţii mei de vampir bine ascuţiţi. Şi să-ţi sărut mâna cum îi plăcea bunicii tale, Mama Coca. Nu, nu ca la Paris, nu imigrăm în Parisul de vis. Ca-n Ţara lui Dracula. Şi mă refer la mâna stângă, doar suntem stângaci (mâna dreaptă şi, eventual, extrema dreaptă se pupă acum la Washington, la noi e încă democraţie, slavă Domnului). Şi-apoi îţi voi închide guriţa de olteancă cu un sărut gay salvator, pasional. Sau cu mai multe. Foaie verde măghiran, măi! M-o făcut muica titan, măi. Şi oltean! Blestemat sunt, blestemat. Viaţa mea e de căcat (prefer căcatul românesc şi olimpian de azi, mă trec frisoane când mă gândesc la ce se întâmplă în Siria şi în alte părţi). Şi de tot în-am săturat, măi Leano! Sper că nu te zgârceşti (măcar) la săruturi.

Ca dovadă, Ile mă sărută îndelung, atât muşcându-mă de gât ca ca vampirii, cât şi gay salvator. Le dau şi eu celorlalţi câte un sărut de vampir, apoi pun muzică vampirească (Maria Tănase).

Schiţăm şi câteva mişcări de dans, în ciuda dulcei paralizii. Îi servesc apoi cu limonade cu sirop de arţar, ceai de urzici cu lămâie şi bere fără alcool. Noi suntem mangă deja, dar pentru ei nu pare să fie de ajuns, nu înţeleg de ce, aşa că mă apuc să caut ultimele rezerve de vin (de la Dio – Dionysos), bere Tuborg cu alcool, ouzo (de la fermă de la tati), ţuică (de la ţară de la Ile) şi votcă Finlandia. Toţi mă supraveghează să nu cad în ispită, dar nici măcar nu mai poftesc la băuturi alcoolice. Totuşi, e ceva la care

poftesc şi pe care-l-am ţinut deoparte deocamdată de ei: Maretti cu pizza, cu măsline şi cu ceapă. După o luptă interioară teribilă, aduc pungile de Maretti şi le las pe măsuţele de cristal, cu un oftat de uşurare (chiar dacă îmi vine să le iau înapoi). Însă nu-i dau şpagă Maretti lui Deu (Deucalion) ca să mă aresteze (împreună cu Ile) şi să ne ducă pe VJ45.

În timp ce Deu ronţăie Maretti cu pizza, îi spun pe un ton ghiduş, clipind din ochiul stâng:

— De ce nu mă arestezi şi pe mine pe VJ45, împreună cu Ile, ca să fim cât de cât în siguranţă? Uite, ţi-am dat Maretti.

— Pentru că nu mi-ai dat Maretti şpagă, tati, răspunde Deu hotărât. Mi-ai dat Maretti, dar nu şpagă Maretti. Şi să ştii că ăsta e şi motiv să te reneg. Ca şi contribuţia ta la inventarea instrumentelor de tortură (inclusiv a soacrelor şi a soacrei mele în particular, Pandoruţa) ca profesor al lui Hefaistos.

— Asta din urmă nu recunosc. Hm, dacă tu eşti pe punctul să mă renegi, eu, în schimb, mă bucur că te revăd, Deu. Chiar şi când mă aflu în Tartar sau pe Elbrus.

— Eu nu mă bucur că te văd în Tartar sau pe Elbrus, tati.

Oricum nu te recunosc şi nici tu pe mine.

— Aşa e, Deu, mai bine ne întâlnim la un grătărel în curte ori în dormitor sau în sufragerie ca acum.

Deu (Deucalion) confirmă, dând scurt din cap. Apoi cască îndelung. E şi el foarte obosit, disperat să doarmă (poate să doarmă mii de ani dacă îl laşi), vrea să se retragă. Dar, înainte de a dormi, vrea să se culce… cu androida Daniela Crudu, o androidă creată de mine, aproape virgină, testată de mine doar în scopuri ştiinţifice, la probe. Daniela Crudu androida prezintă numeroase avantaje comparativ cu o femeie reală: nu o laşi însărcinată, nu comentează nimic, nici nu iei vreo boală (în plus) de la ea.

Dacă Deu se distrează acum cu Daniela Crudu, apoi va dormi, eu, în timp ce beau o limonadă cu sirop de arţar

şi ronţăi Maretti cu pizza, îmi aduc aminte cum în-am relaxat pe VJ45. Când am intrat în ocean, m-am trezit, evident, tot pe Elbrus, împreună cu Ile, însă, de această dată, au venit tocmai Hefaistos şi Atena să ne elibereze pe amândoi şi să ungă corpul rănit cu cremă reparatoare anti-leziuni. Iar Elbrusul's-a încălzit ca vara la mare… marea Mediterană şi-s-a umplut de flori albastre de cactus (de un albastru neverosimil). Atunci, de bucurie, am cântat, am dansat, am zburat (că suntem praf… praf de stele) şi am scris în văzduh cu aurul prafului de stele: *„All apologies"* (Nirvāṇa). *What else should I be? All apologies. What else could I say? Everyone is gay. What else could I write? I don't have the right. What else should I be? All apologies.*

După aceea, la următoarea incursiune în ocean:

Un miros sărat de sânge îmi dilată nările. Mirosul sângelui meu.

Îmi curge de pe arcada spartă pe obraz, apoi e înghiţit de mare, discret, ca reflexiile soarelui sau ale lunii, de parcă nimic nu's-ar fi întâmplat.

Încerc să ignor şi să înot mai departe, dar marea se încinge şi clocoteşte, iar un vânt fierbinte şi tăios îmi crestează pielea, perforându-mi faţa şi căscându-mi cratere în obraz. Similare celor lăsate cândva în obraz de balele zeilor.

Apoi totul îngheaţă suspect.

Rămân captiv într-un sicriu de gheaţă. Complet paralizat.

Nici nu mai e nevoie de lanţuri, nu ştiu de ce mi le-au mai pus.

Cred că morţii evadează din sicrie? Apreciez totuşi că în-au aşezat în sicriu în loc să mă azvârle la groapa comună.

Apoi gheaţa se topeşte

Şi rămân dezbrăcat, în lanţuri, într-un sicriu plutitor pe mare. Deodată, aud un freamăt fatal, un foşnet ameninţător de aripi, un murmur insinuant şi un râcâit de gheare monstruoase.

Un vultur zboară spre mine şi se înfige cu ghearele mari şi puternice ca nişte cângi în corpul meu gol, înlănţuit.

Mă cutremur.

Ştiu blestemul.

E unul de care nu pot scăpa.

Mă va sfârteca, începând cu ficatul.

Dar ghearele se transformă în petale mătăsoase de trandafiri roşii ca sângele meu şi lacrimile mele nevărsate.

Apoi vulturul cântă la pieptul meu, ca la pian, cu gheruţele, un studiu de Chopin – studiul op. 10, nr. 3 în mi bemol major. Îl ascult atent, a greşit numai o notă. Îl iert de data asta.

Zâmbesc liniştit, fără griji şi mă las să plutesc în voia valurilor.

La următoarea aventură în ocean, am găsit şi lebedele lui Ile, cele care i-au zburat din desen, împuşcate la revoluţia din decembrie 1989, cântând „Firicel de floare albastră, floare de nu mă uita”, împreună cu noi. Deveniseră şi ele albastre-azurii ca oceanul (greu de distins de ocean, altfel decât în aer), aşa că am plutit împreună în văzduh. Apoi, am ascultat „Oda bucuriei”, cântecul lui Marsias şi ultima parte din simfonia mea nr. 8917, op. T950 în mi minor, dedicată lui Marsias, victimelor holocausturilor, intelectualilor-victime ale holocausturilor şi tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept (când renaşte cântecul lui Marsias şi e preluat de întreaga orchestră) chiar în portalul infernal, deschis odată cu luna plină, în loc de urletul de durere al Pământului.

După aceea, am văzut şi inimioara desenată pe nişte dărâmături, comoara din ruine din Ghouta de Est, care’s-a transformat într-una de trandafiri, apoi una de petale de cactus albastru, într-una de coral albastru şi, în sfârşit, în presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese care ne protejează sufletul. Ceva mai târziu, am zburat cu Bebe inorogul (deşi Bebe spunea la început că nu transportă yahoo-i ca noi, e bolnav şi el (cu insuficienţă cardiacă, a făcut şi el transplant de inimă în 2015, cu inima creată în

laborator de mine), iar eu cu Ile abia ne ţinem pe picioare… însă, într-adevăr, mai uşor zburăm decât mergem). În aceeaşi seară, i-am cântat lui Ile la chitară împreună cu Deu (Deucalion) „*While My Guitar Gently Weeps*” (una din ultimele dorinţe, na, uite, i-am îndeplinit-o).

Cu gândul la clipele atât de plăcute petrecute pe VJ45, fredonez şi acum „*While My Guitar Gently Weeps*”, căci oricum CD-ul cu Maria Tănase’s-a terminat. Iau şi chitara să mă acompaniez cu ea. Deu (Deucalion) şi Ile cântă şi ei, în transă, cu ochii închişi de plăcere şi obrajii îmbujoraţi. După ce termin melodia, schimb CD-ul cu Maria Tănase şi trec la muzica din filmul „Zorba grecul”. Aş dansa şi eu un Zorba, dar, din păcate, nu-mi permit inima, spatele şi genunchii înţepeniţi. Nu-i nimic, dansează Her (Heracle), Deu (Deucalion), Jill şi Don Quijote pentru mine, Mene (Meneceu), Alex şi Ile. Ia uite ce li’s-au încins tălpile şi ce le strălucesc feţele transpirate şi ochii! Noi, ceilalţi, dansăm cu gândul. Oricum, noi, titanii (şi o număr aici şi pe Ile şi… fiecare are un titan în el), am rămas dansatori cu dezastrele ca

Zorba, goi în potop (fie el şi de bombe-butoi pline cu arme chimice ca-n Siria) şi în abis.

În timp ce bat ritmul cu degetele pe masă, îl întreb pe Bebe încet, pe un ton uşor ezitant, dar fără să mă pot abţine:

— Ştii, Bebe, tocmai îmi aminteam cum ne-ai dus tu în spinare pe VJ45. Nu ne mai consideri yahoo-i?

— Vrei să zic „pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” ca să evit răspunsul? Sincer, te consider unicorn, houyhnhnm ca mine. Şi vă consider pe toţi aşa, până şi pe Don Quijote, chiar dacă mai are un pic până va fi un unicorn pe deplin (uite, de pildă, deocamdată nu e capabil să dea un sărut gay salvator ca noi, dar va învăţa, eu îmi continui trainingul cu el). Şi continui şi domesticirea voastră, a tuturor, care ne aduce mai aproape şi face posibilă comunicarea imposibilă, ca-n „Micul prinţ”.

— Cu domesticirea nu ştiu cât ai reuşit, dar, ce să zic, mai încearcă. Cu noi toţi. Eu mă simt încă sălbăticit de toate câte au fost (nu mai zic de dulcile exiluri pe Elbrus). Mă bucur însă oricum că, în principiu, ne recunoşti de unicorni sau de houyhnhnmi. Şi eu te recunosc de titan şi de vampir. Şi îi recunosc pe toţi din echipa noastră.

Ca să mă asigur (dar, de fapt, nimic nu e sigur, ci doar probabil), îi iau pe toţi la rând şi-i întreb ce părere au şi toţi îmi confirmă: suntem cu toţii houyhnhnmi, unicorni, titani şi vampiri. Să zic: ce bine sau să mă îngrozesc, gândindu-mă la ce ne aşteaptă din acest motiv? Făcând planuri de viitor? Adică iar care viitor? Să mai prezic viitorul de apoca… lipsuri, holocausturi, catastrofe, dezastre şi potopuri? Nu mi-am jurat să nu mă mai blochez în asta, ci să trăiesc minutul rămas în prezent, fără a număra secundele? Atunci, să mă bucur că suntem cu toţii în echipă houyhnhnmi, unicorni, titani şi vampiri, să ne îmbrăţişăm disperat, titanic, să ne dăm un sărut gay salvator şi unul de vampir. Parcă simţindu-mi neliniştea, Her (Heracle) vine şi mă ia de mână, ţinându-m-a strâns, cu mâna sa mare şi caldă:

— Promy, am înţeles că te-a masat Ile la cur şi la coaie cu ulei de cocos.

— Da, mă, chiar acum, la baie.

— Mă bucur, dar nu pot să mă conving până nu le miros şi eu şi nu-ţi fac un masaj erotic.

— Verifică şi convinge-te. Iar masajul mi-l faci aici, după ce pleacă restul, de faţă cu Ile.

Însă ceasul de pe una din măsuţele de cristal arată ora zece deja. A venit ora somnului. Cred că lăsăm masajul pentru data viitoare sau pentru o şedinţă specială, organizată expré pentru aşa ceva. Acum trebuie să mergem să dormim: nici eu, nici Her (Heracle) nu ne mai stricăm somnul de frumuseţe (şi de sănătate) fie şi pentru un masaj erotic. Îmi iau, deci, la revedere de la echipă, îi teleportez acasă la ei (oare cât de acasă e pentru ei în prezent?) şi mă pregătesc să mă retrag în pat (da, cred că mi’s-a urcat la cap cu drepturile şi am luat supradoză de la

revedere).

Blestemaţi să fim noi să dormim ca marele povestitor Raşid Khalifa din romanul „Luka şi focul vieţii” al lui Salman Rushdie şi să fim pisici! Ce mi-a plăcut să fiu pisicuţă de Cheshire şi să o ajut pe Ile, Madame Dezastru, în aventurile ei din Ţara Minunilor! Ăsta da personaj şi rol! Ţara Minunilor e şi în Olimp, şi în România (şi apoi în alte părţi de pe Pământ). Apropo de somn, încerc să adorm fără să mă gândesc că mă răpeşte altcineva în afară de Ile (deşi încă avem coşmaruri amândoi că vin la noi zeii din Olimp şi de pe Pământ să ne profaneze şi să ne devoreze, iar boala ne poate răpi şi ea oricând), fără să număr minutele şi secundele, fără să mă îngrijorez de ce va fi mâine, fără să mai ghicesc viitorul (care viitor?). De această dată, ultimele cuvinte nu vor fi „vine potopul” şi înjurături de mamă pentru zei, Big Brotheri şi sisteme, ci „vă iubesc” şi „sunteţi hobbiţi”. Apoi, „noapte bună”.